Nora Roberts

Suflet sălbatic

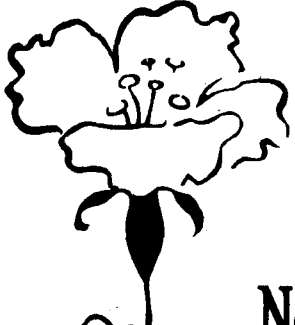

Nora Roberts

Suflet sălbatic

Traducere de Alina Braic

Editura Decoda
1994

Era prea tîrziu, mult prea tîrziu să pretindă că nu dorea nebunește să fie cu ea; prea tîrziu să se gîndească la ce trebuie sau nu trebuie să se întîmple. Jocul delicat pe care-l juca ea îl făcea să uite orice responsabilitate.

— Te vreau, admise el, mîngîindu-i nestăpînit obrajii și buclele mătăsoase. Să urcăm.

Ea îi învălui obrazul în palme într-un elan spontan de tandrețe. Nathan simți trupul tinerei femei înlănțuindu-l pe al său, torturîndu-l și dezlănțuindu-l cu aceeași violență cu care furtuna, în sfîrșit, se coboară asupra mării. Fără să ezite — căci Jackie ignora semnificația acestui cuvînt — ca tunetul care bubuia deasupra lor, deveni numai foc și flacără. Un bărbat putea arde în întregime în acest foc. Nathan o îmbrățișă, dar ea îl atrăgea mai departe și mai departe, dincolo de orice limită rațională, dincolo de limitele minții și simțirii. Era în picioare, goală în brațele lui și acum îl devora cu sărutările-i pasionate. Trebuia să se stăpînească.

Cînd, în brațele lui Nathan își reveni încet în simțiri și se trezi la realitate, ploaia cădea blînd, iar furtuna se îndepărtase.

Capitolul 1

Jackie se îndrăgosti de casă la prima vedere, şi asta nu-i stătea în obicei. Adora contrastele pe care i le oferea această arhitectură maiestuoasă, îndulcită de ferestrele rotunjite şi de şarmul neaşteptat al arcadelor. Pereţii albi străluceau în soare. Cadrele de sticlă dădeau spre răsărit şi spre apus, deschizînd perspectiva spre întregul orizont. O mulţime de flori răsăreau din vasele aliniate de-a lungul teraselor. Apa piscinei era transparentă, albăstruie. Jackie se şi vedea lungită la soare, gustînd parfumul florilor. În spatele

peluzelor curgea *Intracoastal Waterway*, cu apele sale adînci, misterioase.

Canalele îi aminteau întotdeauna de Veneţia şi, mai ales, de luna pe care o petrecuse acolo în timpul adolescenţei... gondolele, bărbaţii cu ochi negri. Florida nu e niciodată la fel de romantică primăvara, cum e Italia, dar azi îi păru încîntătoare.

Jackie reveni în măreaţa construcţie însorită. Un mobilier puţin cam masculin, cu linii sobre, luminat de două sofale tapiţate cu o ţesătură bej, pe fondul unei tapiţerii bleu. Se întoarse încîntată spre bărbatul care şedea în picioare, în faţa şemineului de marmură albă. Frederick MacNamara era îmbrăcat cu un pantalon alb şi o cămaşă de in.

— Cînd aş putea să mă mut?

Un surîs lumină faţa copilărească a lui Fred. Cu silueta sa puţin durdulie, n-avea chiar nimic din aerul unui rechin. Hobby-ul său preferat era să laude maşinile sau ospătăriţele.

— Jackie! Nici măcar n-ai văzut primul etaj!

— Am să am tot timpul să-l descopăr în timp ce-mi desfac bagajele.

— Te-ai hotărît definitiv? N-o să-ţi pară rău peste vreo zi-două? Va trebui să locuieşti în casa asta trei luni de zile...

— Oricum trebuie să locuiesc undeva. Am nevoie de singurătate ca să m-apuc serios de scris. Dar, tu eşti sigur că poţi dispune de clădirea asta?

— Bineînţeles, proprietarul nu o foloseşte decît iarna, temporar. Şi preferă să-şi ştie casa ocupată în lipsa lui. I-am spus lui Nathan că am să am grijă de afacerile lui pînă în noiembrie.

Cu sentimentul că era pe cale de a comite, poate, o imprudenţă, Jackie acceptă definitiv. Casa o cucerise.

— Ei bine, dacă proprietarul doreşte să fie ocupată, sînt încîntată să-i pot face serviciul ăsta. Am să semnez contractul de subînchiriere, Fred, şi imediat am să-mi desfac bagajele şi am să-mi petrec vreo două ore în piscină.

— Dacă într-adevăr te-ai hotărît...

El scoase deja hîrtia din buzunar.

— Dar să nu-mi reproşezi după asta, continuă el. Ca atunci cînd ai cumpărat Porsche-ul de la mine.

— Da, ai omis numai să mă avertizezi că axul de transmisie e crăpat.

Fred îi întinse un stilou de argint.

— Întotdeauna trebuie să se îndoiască de ceva, spuse el încetişor.

Ea semnă rapid şi-şi scoase cartea de credit.

— O mie de dolari pe lună?

— Plus cinci sute garanţie.

— Perfect.

Jackie se putea socoti fericită că dragul de Fred nu-i cere nici un comision personal.

— Îmi poţi lăsa un număr de telefon sau o adresă ca să pot lua legătura cu proprietarul, dacă-i nevoie?

Fred păru puţin descumpănit de acest surîs fermecător, care-l vrăjise deja.

— E la curent, dragă. Nu te nelinişti deloc.

— Bine.

La naiba cu celelalte detalii! Era primăvară, avea o casă nouă şi un nou proiect în minte.

— Am să am grijă de toate, promise, mîngîind uşor o vază chinezească... în care, pentru început, o să pună nişte flori. Rămîi aici, în seara asta, Fred?

Cecul se afla deja în buzunarul interior al vestei sale.

— Mi-ar fi plăcut să rămîn în familie dar trebuie să sar în avion. Jackie, va trebui să-ţi faci cumpărăturile ca să-ţi umpli frigiderul. Sînt puţine provizii în bucătărie.

Îşi aruncă ochii spre bagajele înghesuite într-un colţ al încăperii şi nici o clipă nu-i trecu prin cap să le ducă în cameră.

— Bine, cheile sînt pe masă. Sper că ai să te simţi bine aici.

— Nu mă-ndoiesc.

Jackie îl conduse pînă la poartă, încîntată că el nu va rămîne peste noapte.

— Mulţumesc mult, Fred.

— Cu plăcere, dragă.

Se aplecă să depună un sărut pe obraz şi adăugă:

— Transmite salutările mele familiei, dacă dai telefon.

— N-am să uit. Drum bun, Fred.

Îl privi îndepărtîndu-se, apoi urcînd într-o maşină albă. Fred se instală în spatele volanului, porni motorul şi-i făcu din mînă. Jackie rămase, în sfîrşit, singură.

La douăzeci şi cinci de ani cîţi avea, nu era pentru prima oară cînd îşi petrecea vacanţele, sau făcea lungi călătorii, de una singură. Dar, de fiecare dată, avea sentimentul că atunci era începutul aventurii.

Ce-o să facă azi? Nu contează. Jaqueline MacNamara, romancieră, începe o nouă carieră. E pentru ea ca o nouă naştere.

Imediat o să-şi scoată noua maşină de scris şi o să-nceapă primul capitol. Cu haina într-o mînă şi cu cea mai mare valiză în cealaltă, urcă scara rîzînd.

Nu-i trebui prea mult timp să se obişnuiască în sud; cu casa, cu noua sa viaţă. Se trezea devreme, bea un pahar cu suc de fructe, se mulţumea cu o felie de pîine prăjită sau o bucată de pizza rece şi se bucura de liniştea dimineţii.

A treia zi descoperi că, aici, avea inspiraţie, putea să scrie uşor, era ceva natural. În această după-amiază îşi oferi o clipă de repaus şi plonjă de cîteva ori în piscină, înainte de a se gîndi la capitolul următor.

Datorită genelor moştenite de la o bunică ita-

liancă care pătrunsese în neamul irlandez al clanului MacNamara, Jackie se bronza uşor. Îi plăcea să se ştie arsă de soare. O tentă plăcută, care n-avea nevoie de nici un machiaj. Asta era adevărata frumuseţe, spunea maică-sa.

Jackie recunoştea că are şarm, dar nu credea că e frumoasă. Faţa ei ovală era un pic trasă, ochii căprui, puţin cam mari — moştenire italiană care o făcea diferită de ceilalţi membri ai familiei. Avea părul negru şi rămînea aşa, în ciuda tuturor încercărilor, din perioada adolescenţei, de a şi-l vopsi, cînd spera să-l mai deschidă la culoare. Era ondulat, ceea ce o salva de saloanele de coafură. Tăiate scurt, pletele încadrau minunat faţa. Ar fi fost nedreaptă să se plîngă.

În fiecare dimineaţă scria înainte de a se fi trezit de-a binelea. După-amiaza o petrecea în piscină. Seara se întorcea la maşina de scris, făcînd, totuşi, o pauză pentru dejun. La sfîrşitul zilei, îi plăcea să viseze în grădină, să privească vapoarele trecînd sau să se întoarcă în piscină. Noaptea trăgea zăvorul la uşa de la intrare, mai mult de grija bunurilor proprietarului decît de teamă pentru propria-i siguranţă. Adormea în patul mare, calmă şi senină, aşteptînd să i se întîmple ceva.

Nathan era, în acelaşi timp, obosit şi mulţumit să se regăsească, în sfîrşit, acasă. Ultima escală a acelei lungi călătorii i se păruse interminabilă. După şase luni de absenţă se simţea, într-adevăr, uşurat cînd ateriză la New York. De-abia ajuns era nerăbdător să se vadă acasă, în patul lui, pe *teritoriul lui*. Pe aeroportul de la Fort Lauderdale nerăbdarea îi crescu. După o iarnă grea în Germania, zăpada îşi pierduse tot farmecul. Luă o maşină şi, la volanul ei, se destinse complet. Iar în seara asta, în seara asta, în sfîrşit, o să alunece în propriul său aşternut, proaspăt spălat şi călcat de doamna Grange. Fred MacNamara îl asigurase că locuinţa va fi pregătită la întoarcere.

Gîndindu-se la Fred, îl cuprinse un val de remuşcare. Îl bruscase puţin ca să elibereze casa. Dar, după şase luni de muncă îndîrjită în Germania, Nathan nu avea nici un chef să primească musafiri. O să-l cheme pe Fred că să-i mulţumească pentru că veghease asupra afacerilor lui.

Istovit de decalajul orar, era hotărît să doarmă douăzeci de ore. Maşina intră pe alee. Un moment mai tîrziu băgă cheia în uşă şi o împinse. În sfîrşit, înapoi *acasă*. În această casă pe care o proiectase chiar el, cu mare grijă.

Nathan avu vaga impresie că locul nu era chiar aşa cum îl părăsise. Chestie de oboseală... Se frecă la ochi şi examină sala mare. Holul *său*.

Dar cine pusese vasul Ming în faţa ferestrei,

cu un buchet de irişi? De ce cupa sa Meissen se găsea în mijlocul mesei, în loc să fie pe etajeră? Încruntă din sprîncene. Bărbat meticulos, nu-i scăpa nici un detaliu.

O să-i spună doamnei Grange.

Fu tentat să se îndrepte spre bucătărie să-şi potolească setea, apoi răzgîndindu-se urcă scara, gustînd la maximum fiecare secundă de linişte şi singurătate. Dar, punînd mîna pe întrerupătorul din camera lui se opri locului. Încet, îşi puse jos valiza şi se apropie de pat. Nu era desfăcut, ci prost făcut. Masa lui de toaletă era acoperită de sticluţe şi flacoane. Un parfum plutea... Un parfum de femeie. Pudră, loţiune, ulei...

Doamna Grange? Ridicolă posibilitate. O invitată de-a lui Fred? Da, Nathan îi tolerase şi aceasta, dar în camera lui?! De altfel, de ce nu-şi luase lucrurile. Aruncă o ultimă privire spre flacoane şi-şi continuă cercetările.

Jackie, cu ochii închişi, cu capul sprijinit pe marginea căzii se gîndea la această zi deosebit de plăcută. Romanul său avansa.

Acţiunea se petrecea în anul 1800. Un roman de dragoste, cu un erou superb: păr negru, trup înalt, delicat, musculos, chip energic. Purta barbă şi ochii îi erau cenuşii, cu cîteva riduri provocate

de soarele Arizonei. Oare reuşise să-l facă un personaj destul de realist? Fiindcă nu era, poate, destul să-l descrii ca să convingi o cititoare... Totuşi, concentrîndu-se, aproape că-i auzi vocea...

— Dar ce faceţi dumneavoastră aici?

Pierdută în visul său, Jackie deschise ochii şi rămase cu gura căscată.

Jake? Eroul ei? O halucinaţie din cauza apei prea fierbinţi din baie? În romanul său, Jake nu purta costum şi nici cravată şi, totuşi, îl recunoscu. Părul îi era ceva mai scurt, dar barba era a lui. Îşi frecă pleoapele, clipi din ochi.

— Visez?

Nathan încruntă din sprîncene. *Ea* n-avea ce căuta în casa asta!

— Cu ce drept aţi intrat aici şi cine sînteţi?

Vocea! Chiar vocea era aceeaşi! Jackie încercă să-şi adune gîndurile. Era în secolul XX iar personajele ei romaneşti nu purtau costum de cinci sute de dolari bucata. Era un intrus! Se găsea singură cu un străin şi într-o situaţie... mai degrabă jenantă.

— Cine sînteţi dumneavoastră? întrebă ea cu o voce pe care teama o făcea puţin prea ascuţită.

— Mai degrabă mi-aţi răspunde dumneavoastră la întrebare. Eu sînt Nathan Powell.

— Arhitectul? O, admir mult operele dumneavoastră. Am văzut *Centrul Ridgeway* la Chicago şi...

Pe punctul de a-şi reveni, Jackie îşi aminti că e goală.

— Dar ce faceţi aici?

— Aceeaşi întrebare v-o pun şi eu. Eu sînt în casa *mea*.

— Casa dumneavoastră? Dumneavoastră sînteţi Nathan... amicul lui Fred? Asta explică tot, descoperi ea zîmbind.

Nathan observă gropiţa pe care o făcea obrazul ei cînd zîmbea. Prefera să uite. Unui om rafinat ca el nu-i place să se întoarcă acasă şi să găsească în cada lui o femeie.

— Ba asta nu explică nimic şi repet întrebarea: cine dracu' sînteţi?

— O, sînt dezolată! Eu sînt Jackie.

Îi întinse o mînă moale.

— Jackie... Jackie MacNamara. Verişoara lui Fred!

Nathan aruncă o privire spre mînă şi spre bijuteriile pe care le purta, dar nu făcu nici un gest.

— Pot să ştiu, domnişoara MacNamara, motivul pentru care vă găsiţi în cada mea şi dormiţi în patul meu?

— E camera dumneavoastră? Sînt dezolată. Fred a uitat să-mi spună pe care trebuia s-o aleg. Am ales-o pe cea mai frumoasă. E la San Diego, ştiaţi?

— Puţin îmi pasă de locul în care se află! Ceaş vrea eu să ştiu e ce faceţi la mine acasă?!

Întotdeauna fusese un om răbdător, dar, pentru prima oară în viaţă, începea să se îndoiască de asta.

— Ei bine, am închiriat casa dumneavoastră. Fred nu v-a spus?

— Aţi ... ce?

— Am... de fapt, nu aşteptam pe nimeni şi nu-s deloc pregătită să primesc musafiri. Îmi permiteţi?

Lui Nathan îi căzură ochii pe curba delicată a sînilor ei.

— O să mă găsiţi în bucătărie. Grăbiţi-vă.

Rămasă singură, Jackie scoase un suspin.

— Am impresia că Fred a reînceput cu prostiile, murmură ea, părăsind cada şi ştergîndu-se.

Nathan îşi prepară un gin tonic tare. Niciodată nu-şi dorise atît de mult să se întoarcă în casa lui. Fără îndoială că unii oameni ar fi plăcut surprinşi să găsească femei goale în baia lor. Dar nu era cazul lui. Bău tot din pahar şi se sprijini de bufet.

— Domnul Powell?

Ea intră în bucătărie cu părul încă umed, cîrlionţîndu-i-se plăcut în jurul chipului. Nathan îi admiră gambele lungi, bronzate.

— Cred că o să discutăm despre vărul dumneavoastră.

— Da, Fred. E un personaj, nu? Cum l-aţi cunoscut? întrebă, aşezîndu-se pe un taburet aproape de bar.

Hotărîse să-şi păstreze sîngele rece. Dacă s-ar arăta nervoasă şi prost dispusă, ar risca să se trezească la poartă, cu valizele în mînă.

— Prin prieteni comuni. Un proiect în Germania urma să mă ţină mai mult timp departe de ţară,

vreo cîteva luni. Căutam pe cineva să aibă grijă de casă. Mi-a fost recomandat. O cunoşteam pe mătuşa lui...

— Patricia? Patricia MacNamara e mama mea.

— Adele Lindstrom?

— O, mătuşa Adele, sora mamei.

De data asta zîmbetul lui se lărgi şi o licărire amuzată se aprinse în ochii tinerei femei.

— E o femeia adorabilă, adăugă ea.

Un comentariu puţin ironic. Poate chiar prea ironic. Nathan preferă să-l ignore.

— Am lucrat o vreme cu Adele la un proiect de renovare, la Chicago. I-am cerut lui Fred să aibă grijă de casă în lipsa mea.

Jackie îşi muşcă buza de jos: primul ei semn de enervare.

— Nu a lăudat-o?

— S-o laude? Bineînţeles că nu.

Ea începuse să se joace cu inelele unul cîte unul.

"N-o lăsa să te impresioneze, gîndea el. Fără explicaţii. Dă-o afară".

— Ce v-a spus, o întrebă el bănuitor?

— Cred că aş face mai bine să vă povestesc toată istoria.

Jackie luă o gură şi începu cu curaj:

— Fred m-a chemat săptămîna trecută. Familia mea îi spusese la telefon că eram în căutarea unui loc unde să-mi petrec cîteva luni. Un loc liniştit unde aş putea lucra. Sînt scriitoare. Fred mi-a spus, deci, că ştie o casă ideală, pe care

apoi mi-a lăudat-o. Mi-a descris-o. Trebuie să recunosc că n-a mințit și, acum, că știu cine sînteți, înțeleg. În orice caz v-am recunoscut stilul. Am studiat arhitectura, două semestre cu Lafont, în Columbia.

— E desigur fascinant... Lafont?

— Da, un arhitect de drumuri. Într-adevăr maestru în meserie.

Nathan ridică o sprînceană. O vreme studiase și el cu Lafont. Arhitectul nu alegea decît studenții cei mai buni.

— Să revenim la verișorul dumneavoastră, domnișoară MacNamara.

— Jackie, îl corectă ea, adresîndu-i un zîmbet luminos. Pe scurt, am venit aici. Fred trebuia să plece din nou la San Diego, la lucru și m-a asigurat că proprietarul... că dumneavoastră preferați să știți casa locuită.

El își scoase o țigară din buzunar. De zece zile nu mai fumase, dar într-o asemenea situație...

— Locuiesc aici tot timpul, cu excepția zilelor cînd un proiect mă obligă să plec. Fred trebuia să rămînă aici numai în timpul absenței mele. L-am sunat acum două săptămîni să-l anunț că mă întorc. Trebuia să contacteze pe madam Grange și să-i lase noua lui adresă.

— Doamna Grange?

— Femeia de serviciu.

— Nu mi-a spus nimic despre ea.

— Nu mă mir. Dar să revenim la prezența dumneavoastră aici.

— Am semnat un contract de închiriere. Pentru trei luni. I-am dat un cec lui Fred pentru chirie şi garanţie.

— Ce păcat! Căci n-aţi semnat nimic cu proprietarul.

— Am semnat cu acela care deţinea procura dumneavoastră. Vărul Fred poate fi foarte convingător.

Nici cel mai mic zîmbet, observă ea. Părea că nu apreciază deloc umorul situaţiei.

— Ascultă domnule Powell Nathan. Se pare că Fred m-a dus, dar trebuie să existe un mijloc să ieşim din situaţia asta. Atîta vreme cît cele trei mii cinci sute de dolari sînt...

— Trei mii cinci sute de dolari? Aţi plătit trei mii cinci sute de dolari?!

— Mi s-a părut un preţ rezonabil. Casa e magnifică, are piscină, salon, dar să nu vă temeţi, familia ne face presiuni, trebuie să pot recupera suma. Mai devreme sau mai tîrziu. De fapt, singura problemă reală e cum să rezolvăm situaţia.

— Care?

— Prezenţa mea aici, şi, acum, sosirea dumneavoastră neaşteptată.

— Nici o problemă, spuse Nathan, vă pot indica două hoteluri excelente.

Ea zîmbi din nou. Dacă Nathan ar fi privit-o mai de-aproape i-ar fi zărit mica licărire din privirea catifelată. Jackie nu se îndoia de calitatea acelor hoteluri, numai că nu avea deloc intenţia să se ducă acolo.

— Asta probabil că rezolvă problema dumneavoastră nu şi pe a mea. Eu am un contract de închiriere.

— O bucată de hîrtie fără valoare.

Jackie se sprijini de bar.

— E posibil. Dar dumneavoastră aveţi cîteva noţiuni de drept...? Cînd eram la Harvard...

— Harvard?

— Puţin timp, recunosc. Materia asta mi s-a părut dificilă, enervantă chiar. Bineînţeles, dacă depuneţi plîngere împotriva lui Fred e posibil să-l prindeţi. Dar, între timp, eu sînt sigură că am putea găsi o soluţie mai bună.

Uluit, el îşi dădu seama că Jackie îşi schimbase brusc tonul şi continua cu o voce infinit mai dulce.

— De ce nu vă odihniţi o noapte? Totul devine mai clar după ce ai dormit mai bine. N-am putea relua problema mîine?

— Problema nu e dacă să reluăm sau nu! protestă. Problema e că trebuie să vă faceţi bagajele, şi încă repede.

— E cam tîrziu să chemi poliţia şi să explici conflictul nostru, continuă ea. Evident, mă puteţi da afară, dar sînt sigură că vă va fi ruşine să o faceţi.

Îl prinse în capcană. Nathan începu să-şi dea seama că avea multe în comun cu vărul său, pe lîngă numele de familie. Aruncă o privire la ceas. Era trecut de miezul nopţii. Sigur că nu putea s-o arunce în stradă. Mai degrabă trebuia să capi-

tuleze. Pentru o vreme...

— Va dau douăzeci şi patru de ore, domnişoară MacNamara. Mi se pare rezonabil.

— Sînteţi un adevărat gentleman. Mergeţi şi vă culcaţi, am să încui uşa.

— Da, dar sînteţi în patul meu.

— Poftim?

— Vreau să spun... Lucrurile dumneavoastră sînt în camera mea.

— Oh!

Jackie îşi dezgoli tîmplele cu un gest dezinvolt.

— Bine, dacă e atît de important pentru dumneavoastră, mă pot instala altundeva noaptea asta.

Poate că nu era decît un coşmar. O halucinaţie care se va sfîrşi mîine dimineaţă.

— N-are importanţă, am să dorm în una din camerele pentru oaspeţi.

— O idee bună, arătaţi, într-adevăr, tare obosit.

Era, într-adevăr, epuizat. Cînd dispăru, Jackie fu cuprinsă de un hohot de rîs. Cu siguranţă Fred nu o adusese în paradis dar, în imediata lui apropiere. Era, desigur, aventura cea mai nostimă pe care o trăia.

Capitolul 2

Cînd se trezi, Nathan văzu că ceasul era aproape zece. Coşmarul continua. Îi fu de ajuns să vadă tapetul cu flori din camera de oaspeţi ca să-şi dea seama că era musafir... *la el acasă*! Valizele lui erau îngrămădite pe canapea. Perdelele erau trase în lături, soarele intra liber. Dar să fie al naibii dacă o să-şi deschidă valizele altundeva decît în dormitorul lui.

Jacqueline MacNamara avusese dreptate doar într-o privinţă. Se simţea mai bine acum, după ce dormise. Avea mintea mai limpede. În schimb regreta amarnic că ezitase s-o dea afară seara

trecută. Se putea remedia greşeala chiar azi. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Nathan se duse să facă un duş şi să se radă. Îşi scoase meticulos obiectele din trusa de toaletă. Nici nu se punea problema să se instaleze altundeva decît în camera lui. Despături o cămaşă şi un pantalon şi se gîndi că nu i-ar prinde rău o ceaşcă de cafea. Coborînd, aroma unei cafele proaspete şi tari îl învălui plăcut. Îi veni să zîmbească dar se răzgîndi, amintindu-şi de persoana care făcuse cafeaua. Un zvon de muzică rock pătrundea din bucătărie în toată casa. Nu, coşmarul nu se risipise. Trebuia să-i pună capăt repede. Intră în bucătărie căutînd zadarnic o frază potrivită.

— Bună ziua!

Jackie îl primi cu un zîmbet deschis şi acceptă să dea mai încet radioul. Fără însă să-l închidă.

— Nu ştiam cît o să dormi şi am început să-mi iau micul dejun fără să te mai aştept. Sper că-ţi place zmeura. M-am sculat mai devreme ca să culeg. E proaspătă.

Şi, înainte ca el să poată scoate un cuvînt, îi strecură un fruct în gură.

— Aşează-te să-ţi torn cafeaua.

— Domnişoară MacNamara...

— Jackie, te rog. Frişcă?

— Fără. Am lăsat totul în aer noaptea trecută dar, acum, trebuie să discutăm.

— Absolut. Sper că-ţi place pîinea prăjită cu costiţă?

Aşează farfuria pe masa deja întinsă. Jackie observă că, bărbierit, nu mai semăna chiar aşa bine cu Jake al său. Cu excepţia ochilor. "Să nu-l subestimăm" se gîndi ea.

— M-am gîndit bine, Nathan, cred că am descoperit soluţia ideală.

Potrivi flacăra la aragaz.

— De fapt, ai dormit bine?

— Foarte bine.

— Mama mea îmi tot spune că e mai bine să dormi acasă dar, în ce mă priveşte, pot dormi oriunde. Vrei să citeşti ziarul?

— Nu.

El luă o gură de cafea, apoi pe a doua. Imaginaţia părea că-i joacă feste — fu sigur că n-a băut niciodată o cafea aşa de bună. Jackie îi ghicise gîndul.

— Am cumpărat-o dintr-un boutique din oraş. Fiindcă nu pot bea prea multă decît dacă e foarte bună. Ai terminat-o?

Şi-i trînti în farfuriuţă o clătită rumenită bine. Turnă o a doua ceaşcă de cafea şi se aşeză lîngă el.

— Ce privelişte minunată!

Nathan întinse mîna spre sticla de sirop de arţar.

— De cînd sînteţi aici?

— De vreo cîteva zile, numai. Îţi place clătita?

— Da... delicioasă. Nu mănînci nimic?

— Deja am terminat.

Asta însă n-o împiedică să-şi mai ia o clătită, cu un mic zîmbet aprobator. Nathan începea să se destindă. În fond, ea avea dreptate. Priveliştea era minunată şi niciodată nu luase un mic dejun atît de gustos.

— Ei bine, iată ce rezolvă problema noastră.

— Problema ta!

Nathan îşi pierdu brusc pofta de mîncare.

— Ascultă, eu am cheltuit trei mii cinci sute de dolari cinstit, ca să locuiesc şi să lucrez aici trei luni.

— Sînt sigur că familia dumneavoastră cunoaşte avocaţi excelenţi. De ce nu-l daţi în judecată pe vărul dumneavoastră?

— Cei din familia MacNamara nu-şi rezolvă aşa problemele familiale.

— Să-ţi spun drept, nu mă interesează.

— Ba te interesează cînd e vorba de casa ta. Încă un pic de cafea?

— Nu, mulţumesc. Domnişoară... bine, Jackie, am să fiu foarte sincer cu tine.

Ea îşi îndreptă spre el ochii negri iar el dădu brusc şi pentru prima dată dovadă de scrupule.

— ...păi... munca mea în Germania s-a dovedit epuizantă, sînt mort de oboseală, şi am nevoie de două luni de linişte. Singur.

— Ce-ai construit?

— Poftim?

— În Germania.

— O casă de cultură dar n-are nici o legătură

cu problema noastră. Îmi pare rău că mă dovedesc aşa de nemilos dar, nu sînt responsabil de situaţia ta.

— Calmează-te. De ce să te simţi responsabil? O casă de cultură? Fascinant. Am putea discuta despre asta mai tîrziu. Cert este, Nathan, că, pentru moment cel puţin, ne găsim pe acelaşi vapor. Şi unul şi celălalt sperăm să petrecem două sau trei luni liniştite şi, iată că Fred ne-a sabotat planurile. Îţi place bucătăria orientală?

Nathan nu ştia să spună cînd şi cum începuse să-i fugă pămîntul de sub picioare, dar simţea că-şi pierde echilibrul.

— Gata. Ai de gînd să încetezi să mă mai porţi cu vorba?

— Dar e foarte important să ştiu ce-ţi place şi ce nu! Personal, eu mănînc orice. Dar cei mai mulţi dintre bărbaţi sînt pretenţioşi.

— Eu aş prefera să-mi spui ce ai de gînd înainte să-mi pierd minţile de nervi.

— Ei bine, eu sînt foarte sociabilă. Oricine îţi poate confirma. Am avut mulţi colegi şi am învăţat să trăiesc cu tot felul de oameni.

— Prefer să nu te cred.

— Nu, sînt sinceră. Azi, scriu aproape toată ziua. Romanul ăsta e lucrul cel mai important din viaţa mea. Trebuie să-ţi povestesc. O să vezi mai tîrziu.

— Da, mai tîrziu.

— Bravo, ai simţul umorului, Nathan. Să nu ţi-l

pierzi. Acestea fiind spuse, pentru mine contează foarte mult atmosfera. Şi pentru tine la fel, presupun. Eşti arhitect, nu?

— Despre ce vorbeşti?

— Despre casă.

— Cum adică despre casă?

— În clipa în care am venit, romanul meu s-a conturat. Dacă plec, am să-mi pierd toată inspiraţia. Sînt deci gata să-ţi fac unele concesii.

— Eşti gata să-mi faci cîteva concesii? repetă el încetişor. Dar e fascinant. Eşti în casa mea, fără consimţămîntul meu, şi... eşti gata să-mi faci concesii.

— E doar o chestie de eleganţă. Eu gătesc şi nu tu. Am să-ţi servesc masa pe cheltuiala mea, tot timpul cît voi sta aici.

Cu un surîs luminos, Jackie dădea din mîini agitată, ca pentru a sublinia simplitatea întregii chestiuni. Situaţia, astfel descrisă, părea rezonabilă, iar el căuta un motiv valabil ca să refuze.

— E foarte generos din partea ta, dar n-am nevoie de bucătăreasă, nici de companie.

— De unde ştii? N-ai nici una, nici cealaltă.

Nathan făcea sforţări să vorbească limpede şi calm.

— Tot ce vreau e să fiu lăsat în pace.

— Şi eu, bineînţeles. Să facem un pact. Am să-ţi respect viaţa personală şi tu o vei respecta pe a mea, Nathan...

Ea se aplecă şi-şi puse delicat mîna peste a

lui.

—Bine... Ştiu că n-ai de ce să-mi faci o favoare, dar eu trebuie să-mi termin romanul, aici.

— Ar trebui să mă simt vinovat că pun în pericol un mare roman american?

— Nu, nu-ţi cer decît două săptămîni. Dacă faci pe nebunul plec...

—Jacqueline nu te cunosc decît de douăsprezece ore şi, deja, sînt nebun.

Se simţea învingătoare. Tonul se îndulcise. Jackie se destinse. Capotul i se întredeschise lejer pe genunchi, dezgolindu-i gambele lungi, bronzate.

— Am să-mi recuperez camera.

— Nici nu mai încape vorbă.

— Ş-apoi, nu-mi place să vorbesc dimineaţa.

— Batem palma! Eu vreau să am privilegiul piscinei.

—Dacă observ că tragi de timp, vei pleca.

—De acord.

Ea îi întinse mîna ca să pecetluiască înţelegerea. El ezită. Ea murmură:

—Am să-ţi spun un lucru: o să regreti dacă mă vei arunca afară.

Nathan strînse pumnii. O mînuţă dulce îi mîngîia degetele. Probabil, nu va întîrzia să-şi regrete decizia.

—Am să fac o baie, zise el brusc, ridicîndu-se.

—O idee bună. Ce doreşti pentru prînz?

—Fă-mi o surpriză!

Jackie strînse farfuriile una peste cealaltă şi începu un dans de Sioux prin bucătărie.

Nebunie trecătoare! Nathan Powell, vestit pentru conservatorismul lui, membru al societăţii *Fortune 500*, treizeci şi doi de ani, arhitect celebru, avea o locatară. O femeie nostimă în casa lui. Romancieră şi zăpăcită. După ce o zărise meditînd pe marginea piscinei, în după-amiaza asta, îmbrăcată într-un taior, cu capul lăsat pe spate, ochii închişi, mîinile aşezate pe genunchi, o singură concluzie mai era posibilă: era, mai degrabă, ciudată. Dacă ar fi auzit-o recitînd o mantră ar fi căzut imediat mort. Deja e nebun, odată ce a acceptat acest compromis, în schimbul a două clătite şi o mulţime de zîmbete. Două săptămîni? Vor trece repede.

Profitînd de faptul că Jackie se găsea în cameră, lucrînd la cartea ei, Nathan deschise carneţelul cu adrese de lîngă telefon la litera *L* - Lindstrom Residence. Formă repede numărul.

— Adele Lindstrom, vă rog, din partea lui Nathan Powell.

— Un moment, domnule Powell.

Îşi scoase o ţigară din buzunar.

— Nathan, dragul meu, cum te simţi? auzi el, în sfîrşit.

— Bine Adele, dar dumneavoastră?

— Minunat. Ce pot face pentru tine? Eşti la Chicago?

— Nu, m-am întors acasă. Nepotul dumnea-

voastră... Fred, a avut grijă de casă în timpul absenţei mele.

— Da, îmi amintesc. Fred n-a făcut nici o stricăciune, sper?

Stricăciuni? Trecu receptorul în mîna cealaltă. Nathan hotărî să nu mai înnegrească situaţia.

— Un mic quiproquo. Nepoata dumneavoastră e aici.

— Nepoata mea? Care? N-am prea multe. Poate Jacqueline? Maică-sa mi-a spus că trebuia să plece în sud. Sărmanul Nathan, iată-vă invadat de neamul MacNamara.

— Acum, Fred e la San Diego.

— La San Diego? Ce vrea să facă acolo?

— Nu mă interesează. Dar, iată-mă aici, în Florida, cu nepoata dumneavoastră...

— Oh! Oh...

— De ce atîta uimire?

— Ei bine, nu-i minunat? Întotdeuna m-am gîndit că Jacqueline a noastră are nevoie de-o locuinţă stabilă. E un fluturaş rătăcitor, deşi are o inimă de aur.

— Da... Sînt sigur... Dar e o neînţelegere. Fred n-a înţeles că mă întorc şi... pe... i-a oferit casa lui Jackie.

— Înţeleg.

Intonaţia era uşor amuzată.

— Nathan, e foarte jenant pentru tine. Sper că te înţelegi cu Jacqueline.

— Mai mult sau mai puţin. Sînteţi sora mamei

ei?

— Desigur, Jackie seamănă bine cu Patricia. E puţin picantă. Dar ce face acum? Pictează? A, nu, scrie. Jackie s-a făcut romancieră, da...

— Aşa spune...

— Sînt sigură că o să-ţi povestească o mulţime de istorii amuzante.

— Sper.

— Ei bine, dragul meu, sper să vă simţiţi bine împreună. E o fată tare drăguţă, puţin cam instabilă, dar drăguţă. Sînteţi celibatar convins?

Nathan ridică ochii spre cer.

— Da... sînt încîntat că v-am auzit vocea Adele. Am să-i spun nepoatei dumneavoastră să ia legătura cu dumneavoastră.

— Aş fi încîntată. Iar tu, Nathan, dă-mi un semn cînd vii la Chicago.

Închise telefonul şi se încruntă. O conversaţie inutilă. Nu-i spusese ce voia. Nathan trebuia s-o sune din nou. După prînz, fiindcă îl apucase de curînd o migrenă. Îi era cu adevărat greu să pretindă că Jacqueline MacNamara, cu coapsele sale lungi şi cu surîsul său delicios nu există.

Sus, în faţa maşinii de scris, Jackie nu avea nici cel mai mic gînd îndreptat spre Nathan, pentru simplul motiv că era incapabilă să facă o diferenţă între Nathan şi eroul ei. Se opri o clipă să se gîndească la Jake. N-o să fie poate romanul secolului, dar promitea să fie excelent. Jake avea acelaşi surîs ca şi Nathan. Se exprima la

fel. Avea un suflet bun şi ea îi aprecia replicile sarcastice.

Jackie aruncă o privire la ceas şi tresări. Era timpul să închidă maşina de scris. Ce tîmpenie să trebuiască să se gîndească la dejun. Acum, cînd Jake se găsea în toiul luptei cu un apaş. Mormăind, Jackie trebui să coboare în bucătărie. Nathan o auzi plîngîndu-se şi simţi o mică plăcere. Trebuia să-şi dea silinţa şi s-o considere o mică servitoare şi nimic mai mult.

Ea asculta încă la radio. Era prea tare! Nathan se gîndi să-i facă observaţie dar renunţă si se cufundă în fotoliul lui, încercînd să se concentreze.

Era învins. Lăsă jos revista din mîini şi se îndreptă spre bucătărie. Jackie era în faţa aragazului cu o tigaie în mînă. Trebui s-o strige de două ori ca să-i răspundă.

— O să fie gata în cinci minute. Vrei vin?

— Nu, aş vrea să dai radioul mai încet.

— Ce?

Traversă încăperea şi închise radioul.

— Îmi sparge timpanele.

— Întotdeauna ascult muzică la maximum, cînd gătesc. Mă inspiră.

Jackie răsturnă orezul în tigaia încinsă şi începu să mestece cu furculiţa ca să se rumenească.

— Ai petrecut o zi plăcută? Odihnitoare? Sper că-ţi place bucătăria chinezească. Am un prieten

la San Francisco care are un mic restaurant oriental şi mi-a dat cîteva reţete.

Îi turnă un pahar de vin şi se întoarse să taie puiul în bucăţele mărunte, pe care le răspîndi pe garnitura de orez.

— Nu prea am timp, dar uneori pun şi o prăjitură la cuptor. Ar trebui să te aşezi repede, pînă ce nu se răceşte.

Se supuse, în fond avea nevoie să se refacă. Ea umplu farfuriile.

— Am vorbit cu mătuşa ta azi.

— Adele.

Duse farfuriile spre bar. Se aşeză pe un taburet şi-şi atacă porţia ca un om căruia îi place să se hrănească bine.

— Ai tras vreo concluzie?

— Poftim?

— Noutăţile se răspîndesc ca vîntul în familia Lindstrom şi MacNamara. Bănuiesc că deja au ajuns şi la O' Brian, familia surorii tatălui meu. În orice caz, nu eu sînt vinovată.

De data aceasta el pierdu firul dicuţiei. Era imposibil să urmăreşti şi să înţelegi fiecare cuvînt.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Despre căsătorie?

— Care căsătorie?

— A noastră!

Ea luă paharul, bău o gură şi zîmbi destins.

— Cum vă place vinul?

— Să revenim la oile noastre! Ce vrei să spui

prin căsătoria noastră?

— Nu vreau să spun nimic şi nici tu. Numai mătuşa Adele trebuie să ştie ceva despre asta. La douăzeci de minute după ce ai vorbit cu ea poţi fi sigur că toată lumea va şti de romanul nostru de dragoste. Oamenii cred tot ce spune ea. Eu n-am înţeles niciodată de ce. Dar aşa e. Vezi că se răceşte puiul, Nathan.

El lăsă furculiţa din mînă şi făcu sforţări să rămînă calm.

— Dar nu i-am dat nici cel mai mic motiv să creadă că ne-am logodit!

— Bineînţeles! Nici cel mai mic motiv. Doar că ai precizat că locuiesc aici.

Soneria de la aragaz începu să sune. Jackie se repezi să scoată prăjitura din cuptor şi Nathan avu puţin timp să reflecteze.

— I-am explicat totuşi că nu e decît o simplă neînţelegere.

Jackie se aşeză din nou şi agăţă o bucăţică cu furculiţa.

— Da, dar mătuşa Adele nu reţine decît ce vrea ea. Am pus destul piper pe pui? Nu-ţi pierde pofta de mîncare. Îmi cunosc bine familia. Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— De ce nu?

— Eşti însurat?

El se încruntă iar lui Jackie îi plăcu enorm licărirea tăioasă a ochilor lui cenuşii. Nathan trecu în revistă vreo jumătate de duzină de răs-

punsuri, înainte de a se hotărî să-i spună adevărul.

— Nu...

— Ce păcat! Aş fi preferat să fii. Dar am să inventez altceva. Te-ar enerva tare dacă am să spun că eşti biolog?

El izbucni în rîs.

— Deloc.

Jackie nu se aşteptase să descopere că rîsul lui e atît de sexy. Înregistră cu plăcere această impresie.

— Eşti un tip drăguţ, Nathan. Poate nu toată lumea îmi împărtăşeşte părerea, dar eu te cunosc bine. Dă-mi voie să-ţi mai pun puţin puţ.

— Nu, am să mă servesc singur.

Apoi, a fost mica greşeală, banală, zilnică, a omului care, făcînd avansuri politicoase, se grăbeşte să treacă printr-o uşă sau să intre în lift. Mică greşeală, rareori recunoscută ca atare şi repede uitată.

Se ridicară ca unul singur, cu mîinile întinse să-şi ia farfuria şi se ciocniră. Jackie îşi pierdu echilibrul, el o ţinu de braţ. Micul surîs tradiţional. Cuvintele de scuză li se opriră pe buze. Jackie simţi că pulsul i se accelerează şi-şi simţi inima bătîndu-i în pîntece. Obişnuită să-şi controleze emoţiile nu fu totuşi impresionată. Dar starea nu-i dispăru atît de repede. Ea avu certitudinea că nu va putea uita atingerea mîinii lui, farfuria din porţelan de China, căldura trupului brusc lipit de al

ei. Îşl mai amintea privirea uimită a lui Nathan şi lucirea de nesiguranţă care, pentru scurt timp, îi apăru în ochi. Nu putea uita liniştea care urmă. Ca şi cum pămîntul uitase să se mai învîrtă o clipă.

Ce li se întîmplase? A fost primul gînd care i-a răsărit în cap lui Nathan. O ţinuse strîns lîngă el, puţin mai tare decît era nevoie. Aşa absurd cum putea să pară, nu avusese nici un chef să-i dea drumul. Ce ochi mari şi catifelaţi are! Parfumul ei îl învăluise. Parfumul pe care-l găsîse în camera sa după ce ea se mutase într-o cameră de oaspeţi.

Capitolul 3

Cînd îl privea pe Nathan, Jackie avea un sentiment neînţeles, pe care nu-l mai avusese niciodată pînă atunci. Inima-i bătea puţin prea repede, palmele i se umezeau. Era absurd! Jackie se confunda cu personajului său, Sarah, care avea doar optsprezece ani şi era normal să se îndoiască de un om ca Jake. Numai că povestea nu se întîmpla în secolul XX.

La ora cinei, Nathan încă nu se întorsese. Era problema lui. Mîncă pofticios bucăţelile de brînză, aşezate frumos pe o farfurie. Jackie acceptase să gătească, însă fără să-l aştepte la infinit. Era

destul de mare ca, atunci cînd se va întoarce, să-şi facă singur de mîncare.

Ascultînd zgomotul motorului unui vapor, întoarse capul spre fereastră. Zgomotul încetă şi ea suspină.

N-ar fi putut spune că Nathan îi invadase întradevăr gîndurile. Îi păsa prea puţin că nu fusese invitată să-şi petreacă măcar cîteva clipe cu el, ca să se cunoască mai bine. Pur şi simplu îi plăcea cum rîde. Uitase să se păzească.

Nathan Powell nu era bărbatul vieţii ei. Trebuia să termine acest roman, să vîndă drepturile de autor şi să devină celebră. Jackie se aşeză mai bine pe scaun, îl uită pe Nathan Powell şi se puse pe treabă.

Iată de ce nu m-am întors acasă, îşi spuse Nathan, coborînd de-a lungul canalului liniştit. Pace şi linişte. Fără date-limită, fără contracte de respectat, fără să trebuiască să dea răspunsuri inspectorilor publici. Soarele şi marea şi nimic altceva... Dar nu faptul că acceptase să închirieze o parte din casă pentru două săptămîni îl împiedica să profite de vacanţă. Se scurseseră mai multe zile fără s-o întîlnească pe Jackie altundeva decît în bucătărie. Nici măcar nu făcuseră conversaţie. Această fată era o adevărată moară stricată. Nici o conversaţie structurată. Îşi

amintea cum spusese că lucrase şi ca meteorolog şi că adora ploaia pentru că atunci pământul se simţea bine. Îi ghicea toate dorintele. Dacă voia o băutură răcoritoare o găsea pe Jackie în bucătărie, pe cale de a-i face un ceai rece sau de a-i turna o bere proaspătă. Dar fiindcă ea încă nu spusese că ar fi studiat psihologia, atitudinea ei devenea deconcertantă. Aerul ei îl surprindea. Nici un fel de machiaj. O ţinută destinsă, şort şi o cămaşă uşoară. Şmecherie de femeie! Era diferită de celelalte. Îşi împărţea tot timpul între maşina de scris, pe care o auzea ţăcănind, şi piscină. În fine, se obişnuise cu compania ei, ceea ce pentru un singuratic ca el era o adevărată revelaţie! Nathan o luă spre casă. Canalele erau pustii. Seara cădea încetişor.

Văzîndu-l că acostează, Jackie simţi o imperceptibilă uşurare. Plecase de unsprezece ore. Era clar că omul ăsta n-avea nici cel mai mic respect pentru ea. Bineînţeles că ea se îngrijorase. Ar fi putut păţi unul din accidentele acelea teribile care se întîmplă pe canal, ca să nu mai punem la socoteală că ar fi putut fi jefuit.

De o oră se agita în piscină. Mai înotă vreo douăzeci de braţe, apoi îşi dădu pe spate părul muiat şi se opri cu coatele sprijinite pe marginea de ceramică.

— Te antrenezi pentru Jocurile Olimpice?

Nathan stătea la distanţă, cu un pahar în mînă. Jackie îşi şterse apa din ochi şi se încruntă. Purta un şort croit impecabil şi un tricou verde. Nathan

Powell dădea întotdeauna impresia că-i proaspăt scos din cutie.

— Oh, nu mi-am dat seama că te-ai întors deja.

Fiindcă orice minciună i se putea uşor citi în privire, îşi lăsă ochii în jos.

— Nu sînt aici de multă vreme.

Nathan simţi că e puţin nemulţumită şi fu încîntat. Se simţea chiar gata să înceapă o conversaţie.

— Aşadar ai petrecut o zi frumoasă? întrebă el zîmbind.

— Am lucrat mult.

Se lăsă să plutească în voie. Spre răsărit, cerul era deja negru, dar la orizont, ultimele raze de soare luminau încă piscina şi grădina. Jackie nu ştia prea bine ce înseamnă surîsul lui Nathan, se mulţumi doar să-l privească.

— Şi tu?

— O zi odihnitoare, minunată.

Lui îi veni dintr-odată chef să se arunce în piscină. Apa părea proaspătă şi plăcută ca pielea lui Jackie. După o zi lungă şi toridă pe canal, nu era totuşi bine, se gîndi. Lăsîndu-se în întregime în apă, Jackie îl studie. Părea destins în seara asta. Din zîmbet ea îi intui starea melancolică.

— N-ai chef de o omletă?

— Ce?!

Nathan tresări şi făcu un pas în spate. Slaba luminozitate se reflecta în apă şi pe pielea tinerei femei, care-şi ascundea greu minusculul bikini

roz.

— Ţi-e foame? Nu vrei să-ţi fac o omletă?

— Nu, mulţumesc.

Avea gîtul uscat; bău o înghiţitură, puse apoi paharul jos şi-şi înfundă mîinile în buzunare.

— Începe să se facă frig, spuse el înciudat că nu putuse găsi altceva.

Jackie ieşi din apă. E cam slăbuţă, gîndi Nathan. Cum se face totuşi că o femeie atît de delicată are o statură aproape atletică?

Ultimele raze de soare făcură să strălucească stropii de apă, care alunecau ca nişte perle pe pielea ei aurie.

— Am uitat să-mi iau un prosop de baie...

Ridicase din umeri scuturîndu-şi pletele ude. Nathan întoarse capul şi încercă să sesizeze gîndul care-l tulbura — să-şi scoată ridicolele bucăţi de pînză de pe el şi să sară în piscină cu ea.

— Mai bine aş intra. Trebuie să termin ceva de citit.

— Şi eu la fel, declară el. M-am apucat de o lucrare despre Western. Am să ţi-o dau.

— Bine.

Urcară spre vilă, unul lîngă celălalt. Pentru a doua oară se ciocniră intrînd în casă. Degetele li se întîlniră. Nathan simţi că scapă paharul din mînă. Voi să-l oprească. Jackie la fel. Se regăsiră amîndoi ţinînd paharul între ei. Situaţia era amuzantă, însă Jackie rîse doar nervos. În ochii lui Nathan citi exact aceeaşi tulburare şi aceeaşi dorinţă arzătoare, periculoasă.

— Avem nevoie de un coregraf.

— Mă dau bătut, zise el, la fel de istovit ca după o luptă necruţătoare.

Jackie lăsă paharul şi respiră adînc. Luase deja hotărîrea. Fără îndoială era cea mai bună...

— Şi dacă am merge pînă la capăt?

— Pînă la capătul cui?

— Al sărutului. E foarte simplu. Şi unul şi celălalt ne gîndim la asta. Ar fi preferabil să încetăm a ne mai pune întrebări.

El aşeză paharul pe masă şi-l privi insistent. Fără să fie romantică, propunerea era cum nu se poate mai logică. Şi îi plăcea situaţia. Era, în acelaşi timp, absurdă şi foarte nostimă.

— Iată un mod foarte pragmatic de a aborda problema.

— Din cînd în cînd sînt pragmatică. Dorintele noastre îşi vor pierde din intensitate după aceea. Imaginaţia idealizează tot.

Ea avut acel larg surîs care făcea să-i apară gropiţe copilăreşti în obraz şi continuă:

— Dar fără să vreau să te rănesc, nu eşti idealul meu masculin şi, presupun, că nici eu nu sînt genul tău.

— În fine.

Jackie consimţi amuzată.

— Aşa că să ne debarasăm de ceremonia sărutului şi să ne reluăm mai repede cursul normal al vieţii. De acord?

Nathan se simtea în acelaşi timp destins şi perplex. Era atît de sigură de sine, atît de priete-

noasă, atît de convinsă că acest sărut nu va schimba nimic... Un sărut de fluturaş atîta tot! *Să ne îmbrăţişăm şi să terminăm odată.*

Jackie trebuie să se fi înşelat în privinţa lui. Poate că privirea lui nu insinuase ce credea ea. Prea tîrziu însă! Nathan îi cuprinse gîtul, degetele i se împletiră în părul ei. Îi ridică faţa şi, în timp ce-i atinse buzele, lumea începu să se învîrtă. Trupul i se cufundă în al ei şi-l inundă o extraordinară plăcere. Căldura ei. Dulceaţa ei. Mîinile mîngîindu-i pielea. Lui Jackie i se păru că aşteptase această revelaţie ani în şir!

Nathan încetase să mai pună întrebări. Nu se aşteptase la o asemenea minune de trup. Pielea ei avea un gust ca de miere şi mirodenii. Îi părea o oază pierdută în deşert.

N-avusese intenţia s-o strîngă atît de tare şi nici să-şi lase mîinile să rătăcească pe dulcile adîncituri ale corpului ei. Dar ea îi acceptase mîngîierile fără să i se ofere.

Era o clipă pe care n-avea s-o uite niciodată, îşi spuse ea. Aerul era greu de parfumul florilor pe care înserarea le făcuse să se deschidă. Se auzea bîzîitul gîzelor, clipocitul apei. Nu, n-o să uite niciodată acest prim sărut, început în amurg şi prelungit pînă noaptea.

Îşi înfipse degetele în părul lui Nathan şi-i îndepărtă faţa de a ei, zîmbindu-i luminos. Nimic ruşinos în purtarea ei. Un suspin de satisfacţie îi înălţă pieptul.

— Ador suprizele, murmură ea.

Nathan făcu un pas înapoi, înainte ca mîna să i se încîlcească din nou în pletele umede. Era în acelaşi timp uluit şi furios; îşi dădea seama că-şi dorea cu disperare ce nu ar fi vrut să ia.

— Ei, acum, că ţi-ai satisfăcut curiozitatea, presupun că nu mai e cazul să abordăm problema.

Îi aştepta izbucnirea furioasă.

— În locul tău nu aş mai crede asta, Nathan, spuse ea, mîngîindu-i obrazul.

După aceste cuvinte dispăru în casă. Foarte bine! Avea deci să-i facă probleme! îşi promise ea închizînd uşa. Sus inima!

Capitolul 4

Jackie se gîndi că îi putea pune otravă în ochiuri. Şi-l imagină coborînd să-şi ia micul dejun, îmbrăcat într-un pantalon bej şi o bluză marinărească, fără cea mai mică cută. Ca să nu stîrnească bănuielile, îi va servi o masă delicioasă, cu bucăţi de costiţă la grătar, cu ochiuri pe pîine prăjită. Totul garnisit cu un miligram de cianură... El îşi sorbea cafeaua. Nathan aprecia totodeauna prima ceşcuţă. Apoi se odihnea. O să discutăm despre vreme. "Puţin cam umedă azi, nu-i aşa? Poate o să plouă?"

Încă de la prima înghiţitură, cîteva picături de

sudoare îi vor apărea pe frunte. O clipă mai tîrziu, întins la pămînt, se va sufoca, va căuta puţin aer, cu ochii zbătîndu-i-se în orbite. Jackie se va apleca asupra lui triumfătoare şi zîmbitoare. Va primi apoi scuzele lui şi-şi va da ultima suflare.

Da, dar nu era cîtuşi de puţin discret!

Răzbunarea era un fel care se servea rece. Oamenii care se scuză cu un mic surîs ar merita să fie puşi la stîlpul infamiei. Nu că ea ar fi fost incapabilă să scuze unele ingratitudini, dar rănile profunde meritau un răspuns pe măsură.

Jackie avea intenţia să-i răspundă cu severitate lui Nathan Powell. Din nefericire, deşi se simţea mai bine cînd îşi repeta că era un animal cu sînge rece şi o brută insensibilă, sărutul lor pasionat îi dovedise contrariul. Şi asta o enerva. Jackie se lăsa doborîtă de emoţii, dar Nathan nu.

Şi totuşi, el n-ar fi strîns-o aşa în braţe dacă n-ar fi simţit nimic. În concluzie, şi el era vulnerabil. O să-l facă şi mai vulnerabil, ca să-l vadă suferind şi nefericit.

Jackie începu să macine cafeaua proaspătă, spunîndu-şi că cea mai bună soluţie era să-l respingă şi ea la rîndul său. Acest gînd nemernic o umplu de satisfacţie. Se încruntă, supraveghind ibricul care începuse să bolborosească. Nu se aşteptase la jurăminte de fidelitate, după numai un simplu sărut, oricît ar fi fost el de pasionat. Dar totuşi, se petrecuse ceva între ei. El nu avea dreptul să treacă peste evenimente, ridicînd doar din umeri.

I-o va plăti, se gîndi furioasă, turnînd apa clocotită peste cafea. Şi va plăti nu numai pentru dezinvoltura lui, ci, mai ales, pentru noaptea albă pe care-o petrecuse bîntuită de amintirea acelui sărut blestemat.

Ce păcat că nu era o visătoare, că nu era o păpuşică cu ochi albaştri şi piele de porţelan. Ce păcat că nu se putea schimba, că nu mai avea ce face. Nathan Powell, omul de fier, cu inima de piatră, trebuia să înveţe să-i mănînce din palmă.

Jackie îl auzi venind şi trase aer în piept, înainte de a se întoarce. Hotărîse în dimineaţa aceea să se machieze puţin, fără să lase impresia că ar fi căzut într-un borcan de vopsele. Numai puţin roşu pe obraji, ochii delicat subliniaţi cu creionul.

Îi adresă zîmbetul ei cel mai fermecător şi izbucni în rîs. Nathan avea o expresie de om nenorocit.

În această clipă, el se simţi şi mai nefericit. În timp ce Jackie se sucise şi se răsucise în patul ei, el făcuse cu totul altceva.

Un sărut şi totul va reveni la normal! Iată! Avea un chef nebun s-o strîngă de gît. După ce năvălise în viaţa lui, nimic nu mai era normal. Amintindu-şi de adolescenţă, îşi dădu seama că, şi atunci, se simţise la fel de rău ca azi.

— Salut Nate. Puţină cafea?

Nate? De ce-i spunea Nate? Dacă ar fi vorbit ar fi fost mai rău. Se mulţumi să încline doar capul.

— E caldă şi proaspătă, exact cum îţi place. Avem costiţă şi ouă în meniu. O să fie gata în cinci minute.

Dacă vocea ei devenise încă şi mai suavă, înseamnă că lui îi creşteau aripi în spate! Nate bău prima ceşcuţă şi o aşeză pe bar. Parfumul lui Jackie era mai ameţitor ca niciodată. Curios, îşi ridică ochii cu prudenţă. Oare era şi mai drăguţă în dimineaţa asta sau era doar jocul imaginaţiei lui? Prin ce miracol reuşise să aibă o piele atît de strălucitoare şi de dulce? Dar nu... Greşeală! Era deosebit de frumoasă în dimineaţa asta. Nu văzuse încă nici o persoană atît de strălucitoare încă de dimineaţă. Cum putea să se arate atît de proaspătă, în timp ce el îşi petrecuse noaptea luptînd cu amintirile?

Comise marea imprudenţă de a-i privi gura. Se dăduse cu ceva. Ceva care făcea să-i strălucească buzele, amintindu-şi astfel de gustul lor.

— Doamna Grange vine azi.

— Ah, da?

Jackie zîmbi din nou şi se concentră asupra bucăţilor de costiţă.

— Nu e minunat? murmură ea. Totul reintră în normal, nu-i aşa?

Şi sparse două ouă în apa clocotită.

— Te-ai gîndit să mănînci acasă?

Nathan privi ouăle. Gălbenuşul nu se spărsese. Un truc plăcut. Trebuie să mai ştie şi altele.

— Am să-mi petrec ziua aici. Am de dat o mulţime de telefoane.

— Bine, am să-ţi gătesc ceva special.

Jackie se întoarse spre el şi îl privi cu interes.

— Ştii, Nathan, ai un aer puţin cam buimac în dimineaţa asta. Ai dormit rău?

El făcu un efort supraomenesc să nu mormăie.

— Am avut de terminat o mulţime de lucruri.

Ea puse ouăle şi pîinea prăjită pe două farfurii.

— Munceşti prea mult. Eşti tensionat. De ce nu faci un pic de yoga? Nu e altceva decît o metodă de meditaţie pentru odihnirea trupului şi a spiritului.

— Munca mă odihneşte.

Jackie îi puse farfuria în faţă dar, în loc să se aşeze şi ea, trecu în spatele lui.

— Poate că munca te împiedică să te gîndeşti la altceva; şi asta nu e sănătos. Am să-ţi fac un masaj.

Şi, în timp ce vorbea, începu să-i maseze spatele şi umerii, încîntată să-l simtă cum tresare, ca şi cum degetele ei l-ar fi ars.

— Iată un masaj bun... Îţi uiţi grijile şi te destinzi. Puţin ulei de masaj şi o muzică dulce şi o să dormi ca un nou născut. Ştii că ai un nod la baza spatelui?

Furculiţa îi căzu din mîini.

— Bine... Bine.

Avea într-adevăr mîini magice. Magie neagră, evident.

— Nu sînt niciodată tensionat, reluă el.

— Bine, am să caut un ulei minunat. Hans îl foloseşte întotdeauna.

— Hans?

De ce îi puse întreabarea asta? se întrebă el la rîndu-i.

— Maseurul meu. Are mîini de artist. El m-a învăţat tehnica asta.

— Aş fi putut paria, murmură el, în timp ce Jackie îl freca pe spate.

Cine ar fi putut crede că are asemenea muşchi? Un om care nu face altceva decît să comenteze nişte hîrţoage cu desene pe ele, cu inginerii lui. Jackie n-ar fi bănuit că putea fi atît de musculos. Îşi lăsase mîinile să alunece pe umeri.

— Eşti bine clădit, declară ea.

Prea mult! Era prea mult! Încă o tresărire sub degetele ei lungi şi delicate şi avea să plesnească. Se întoarse brusc pe taburet şi prinse mîinile tinerei femei.

— Unde vrei să ajungi?

Ea fremătă imperceptibil. Delicios. Şi îşi aminti la timp că răzbunarea e prioritatea numărul unu.

— Vreau doar să te destinzi puţin, Nate.

— Nu-mi spune Nate.

— Îmi pare rău, dar cînd mă priveşti aşa, acest nume ţi se potriveşte de minune.

"Ai răbdare, îşi spuse el. Numără pînă la zece".

Doamne, nu poate trece de patru.

— Atenţie, Jackie, eşti aici din întîmplare. Ar fi mai înţelept dacă ai înceta jocul ăsta, oricum ar fi el.

Ea zîmbi. Totuşi, pentru prima oară, el îi descoperi o mică lucire glacială în ochii. Pentru un

motiv necunoscut, mica lucire răutăcioasă din ochii ei i se păru atrăgătoare.

— Joc? Nu prea înţeleg despre ce vorbeşti.

— Şi de ce ţi-ai făcut asta la buze?

— Ce? Asta? zise ea trecîndu-şi încetişor limba, mai întîi peste buza de jos, apoi peste cea de sus. O femeie se poate ruja din cînd în cînd. Nu-ţi place?

El se gîndi că întrebarea nu merita nici un răspuns.

— Şi ochii.

— Există vreo lege care să împiedice folosirea cosmeticelor în acest stat? Dar bine, Nate... O, scuză-mă, Nathan, eşti pe cale de a deveni stupid. Sper că nu-ţi trece prin cap că eu încerc să... să te seduc?

Şi un nou surîs provocator.

— Mă gîndeam că un om serios ca tine e destul de tare să-şi poată stăpîni emoţiile. Dar, începînd cu acest moment, n-am să mă mai dau cu nimic pe buze. O să fie mai bine aşa?

Privirea lui se umbri. Vocea îi deveni atît de calmă şi de controlată, încît ea se întrebă dacă nu cumva se înşelase.

— Oamenii care se distrează întinzînd capcane, sfîrşesc prin a cădea singuri în una din propriile lor urzeli.

— Am mai auzit asta, dar să ştii că îmi pot purta de grijă foarte bine.

Îşi dădu capul pe spate şi-şi arătă genele lungi. Îl subestimase. Nu prea mult, fără îndoială.

Dar, depăşind măsura, risca să-i fie fatal. El îi susţinu privirea atît de dur şi rece, încît inima i se opri.

Jack, eroul ei, era la rîndul lui pe poziţie, cu puşca fumegînd. Ori vrea ori nu, asta o să-l coste mai mult decît un sărut.

Nici unul, nici celălalt nu mişcă atunci cînd soneria de la uşa se auzi. Totuşi, inima lui Jackie începu din nou să bată. Se simţea salvată. Salvată de sonerie! Pentru o clipă îi veni să se topească de bucurie.

— Trebuie să fie madame Grange, spuse ea pe un ton liniştit. Dacă mi-ai da drumul la mîini, Nathan, aş fi bucuroasă să-i deschid, iar tu ţi-ai putea termina micul dejun.

El o eliberă, nu însă fără să-i prelungească suferinţa cu cinci secunde, cele mai lungi din viaţa lui, în timpul cărora îi mulţumi cu o privire care-i confirma intenţiile.

Jackie părăsi bucătăria sperînd ca ouăle, răcindu-se, să fie tari ca piatra.

Jackie, îmbrăcată cu un şorţ înflorat deschise uşa. Doamna Grange o fixă cu privirea insistentă a ochilor ei albaştri, apoi, ţuguindu-şi buzele, mur mură:

— Bun... bun...

Jackie înţelese uşor sensul mormăitului şi întinse femeii mîna zîmbind:

— Bună ziua. Trebuie să fiţi doamna Grange. Eu sînt Jackie MacNamara. Nathan mă găzduieşte două săptămîni fiindcă nu mă poate da afară. Aţi luat micul dejun?

Doamna Grange intră şi-şi puse jos geanta uriaşă.

— Da, acum o oră. MacNamara. Trebuie să fiţi din aceeaşi familie cu pierde-vară ăla.

Jackie nu avu nevoie să i se specifice numele.

— Da, şi mă ruşinez. Sîntem veri. El a plecat.

— Foarte bine. Călătorie sprîncenată.

Doamna Grange adulmecă şi-şi plimbă ochii prin cameră. Aprecie vasul cu flori şi se pare că hotărî să nu dea nici un verdict definitiv.

— Am să vă zic şi dumneavoastră ce i-am spus şi lui. Eu nu strîng în urma unor porci.

— Cine s-ar putea supăra de asta?

Jackie îi adresă un zîmbet larg, cu sentimentul că Fred şi-a rupt gîtul încercînd s-o seducă pe doamna Grange.

— M-am instalat în camera de oaspeţi cu mobilier în albastru şi alb. Acolo lucrez şi vă rog să-mi anunţaţi programul dumneavoastră ca să nu vă stau mereu în cale cînd dereticaţi pe aici. Am stabilit prînzul la doisprezece treizeci.

Ar fi vrut să-i fi dat şi alte indicaţii, cînd observă dimensiunile impresionante ale doamnei Grange. Aceasta îşi ţuguie din nou buzele. Nu trebuia s-o invite prea des la masă. O tratã cu o politeţe dis-

tantă şi rece.

— Mi-am adus cîteva sandwich-uri...

— Bineînteles, dacă aşa preferaţi. Dar am sperat că o să luaţi masa cu noi. Am să fiu sus, dacă aveţi nevoie de ceva. Nathan e în bucătărie. Este şi cafea proaspăt făcută.

După un al doilea surîs o abandonă pe doamna Grange şi urcă în camera ei. Toată dimineaţa Jackie auzi zgomotul aspiratorului şi botinele grele ale doamnei Grange urcînd şi coborînd scara. Şi a fost o binecuvîntare că gălăgia asta nu-i spulberase inspiraţia. După părerea ei, un scriitor trebuia să aibă destulă inspiraţie ca să uite realitatea imediată. La prînz, Jack şi Sarah se lansară într-o altă aventură.

Pentru prînz, Jackie se gîndise la o tocăniţă. În ritmul muzicii, tăie legumele, brînza, şunca. Iar, cînd Nathan intră în încăpere, ea opri radioul.

— O cafea rece?

— Mulţumesc.

El răspunse cu o voce calmă, fără însă să înceteze a o privi. Nici o mişcare greşită!

— Aş putea folosi telefonul? întrebă ea. Un telefon interurban. Dar am să folosesc cartea mea de credit.

— Foarte bine.

— Mulţumesc. Cred că e vremea să recuperez boabele pe care mi le-a suflat Fred.

— Ce boabe?

— Mai bine să nu ştii. O, bună ziua, doamnă Grange.

Enervat că a fost întrerupt, Nathan se întoarse spre femeia de serviciu.

— Doamnă Grange.

— Aşezaţi-vă aici, reluă Jackie, înainte ca Nathan să poată continua. Sper că o să vă placă să staţi pe taburet. Aşa se obişnuieşte în Siria.

Doamna Grange se lăsă să alunece pe un taburet şi aruncă o privire bănuitoare spre sala-tieră.

— Ce-s toate lucrurile alea ciudate de acolo?

— Dacă vreţi vă dau reţeta pentru familia dumneavoastră. Aveţi familie, doamnă Grange, nu?

— Băieţi mari.

Prudentă, doamna Grange luă o primă înghiţitură.

— Aveţi deci fii?

Dădu din cap aprobator şi luă o a doua înghiţitură.

— Da, patru. Doi dintre ei sînt căsătoriţi şi au trei copii.

— Minunat, nu-i aşa Nathan? Aveţi poze?

Doamna Grange continuă să-şi golească farfuria. Niciodată nu mîncase ceva aşa de bun. Era ciudat, dar delicios.

— Luaţi-le din geanta mea.

Jackie se aşează lîngă doamna Grange şi Nathan începuse să mănînce în tăcere, ca un om care e aşezat la aceeaşi masă cu nişte necunoscuţi.

— Patru fii, continuă Jackie. Trebuie să fiţi foarte mîndră.

— Sînt băieţi foarte buni. Cel mai mic e la colegiu. Vrea să se facă profesor. Foarte drăguţ... N-am avut probleme cu el. Ceilalţi...

Se întrerupse şi dădu din cap.

— Aceeaşi problemă pe care o au toţi puştii la anumită vîrstă. Domnişoară MacNamara salata e delicioasă. E, într-adevăr, foarte bună.

— Spuneţi-mi Jackie. Îmi pare bine că vă place. Mai vreţi un pic de cafea?

— Nu, vreau să-mi reiau munca. Vreţi să vă spăl cămăşile domnule Powell?

— Ar fi, într-adevăr, foarte bine.

— Dacă nu staţi în birou, aş vrea să vă fac ordine acolo, acum.

— Da, vă rog, mulţumesc.

Şi femeia se întoarse spre Jackie cu un chip prietenos.

— Dacă vă duceţi sus, să ştiţi că nu mă deranjează. În timpul ăsta pot spăla vasele. Mulţumesc, mă ocup eu de asta.

După ce doamna Grange plecă, Nathan se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

— Mm? murmură Jackie, trecînd mîncarea rămasă într-un castron.

— Ce-aveţi de gînd cu doamna Grange?

— V-ar deranja dacă i-aş da acasă restul ăsta de salată?

— Sigur că nu. Numai că n-am obiceiul să iau masa cu angajaţii.

Jackie îşi înălţă capul şi o sprînceană.

— Şi de ce nu?

Nathan îşi aprinse nervos o ţigară, avînd sentimentul că pare tuturor snob şi ridicol. Ridică din umeri.

— Doamna Grange e văduvă sau divorţată?

— Cum?

Nathan trase cu sete un fum.

— De unde să ştiu, reluă el. Şi de ce crezi că e ori văduvă, ori divorţată?

— Pentru că a vorbit de fii ei, de nepoţi şi n-a amintit nimic despre soţul ei. E simplu, dragă Nathan, simplu. Eu cred că e divorţată fiindcă văduvele, în general, păstrează verigheta. N-ai observat că n-avea?

— Nu.

N-avea nici un chef să admită că doamna Grange lucra pentru el de aproape cinci ani, ba nu, de vreo şase şi, de-abia acum, afla că are patru fii şi trei nepoţi.

— Asta nu era scris în referinţe şi n-am vrut să fiu indiscret, spuse el.

— Tuturor le place să vorbească despre familie şi mă întreb cam de cîtă vreme e singură?

Ea se agită prin bucătărie, răzînd crătiţele, frecînd masa.

— Nu cred că e ceva mai cumplit decît să creşti singură copiii. Te-ai gîndit vreodată la asta?

— La ce să mă gîndesc?

— La familie. Să ai o familie.

Ea îşi turnă încă o ceaşcă de cafea.

— Cînd mă gîndesc la copii devin brusc foarte

conservatoare. Îmi imaginez un garaj pentru două maşini, un gard viu în jurul grădinii... din astea. Dar, Nathan sînt surprinsă că nu eşti căsătorit.

El se posomorî iar obrazul ei se lumină puţin. Mai înainte ca ea să aibă timp să se eschiveze, mîna lui Nathan se încleştă pe încheietura mîinii ei.

— Nu ţi-ai rupt niciodată gîtul, nu?

În culmea fericirii, ea începu să-l tachineze:

— Nu, din cîte îmi amintesc. Cauţi ceartă, după cum văd.

— Ba cred că tu o cauţi... cu tot dinadinsul.

Jackie se trezi proiectată peste el. O făcuse să-şi piardă echilibrul şi, ca să nu cadă cu capul înainte, trebui să se sprijine de umărul ei. Fiindcă nu se aşteptase la o ripostă atît de rapidă, nu putu să contraatace. El deja îi cuprinse, lacom şi nestăpînit, buzele între ale lui.

Ca să fim cinstiţi, Nathan nu avusese această intenţie. Ar fi preferat să-i dea o palmă la fund. Dar, cum nu ar fi dat într-o femeie, n-avusese de ales.

De altfel, dacă dorise s-o sărute numai drept răzbunare, ratase răzbunarea. Jackie nici măcar nu se zbătea. Respiraţia i se accelerase şi, involuntar, se lipise de corpul lui.

Era o surpriză frumoasă. Nathan nu era genul care să profite de cea mai mică ocazie. N-o dorea pe Jackie, dar o devora sărutînd-o. N-o iubea, dar îl fascina. O credea cam tîmpită şi, iată că nici ea n-avea o părere prea bună despre el.

Şi întotdeauna ştiuse să se stăpînească pînă cînd... o întîlnise pe Jackie.

Îi mușcă încetişor buza de jos şi Jackie gemu. Gura îi alunecă pe pielea moale şi parfumată, spre gît. Cînd ajunse la adîncitura de unde începeau să se contureze sînii, se stăpîni cu greu să nu-şi îngroape capul în moliciunea lor. Închise ochii pentru a-şi aduna ultimele urme de luciditate, dar nu se putu desprinde de ea. Continua să o sărute, strîngînd-o în braţe sălbatic. Hotărît lucru că viaţa n-avea nimic matematic în ea.

Îl dorise, se gîndea ea, şi iată, că îl obţinea. Proiectele ei răzbunătoare — să-l vadă suferind şi suspinînd — se destrămară brusc sub vraja sărutului. Dintr-o singură mişcare se cufundă în braţele lui şi îşi dori mai mult. Oare acest bărbat o putea iubi, o putea înţelege?

— Nathan, murmură ea, prinzîndu-i obrajii în palme. Dă-i o zi de concediu doamnei Grange. Vreau să rămîn rămîn doar cu tine.

Niciodată Nathan nu cunoscuse o femeie mai sinceră, mai cinstită în a-şi arăta dorinţele. Fu tulburat.

Pentru prima dată în viaţa lui i se făcu teamă de propriile sentimente şi tăcu o clipă, înainte de a-i răspunde. Nu-şi putea permite să fie şovăitor sau să-i tremure vocea.

— Exagerezi, Jackie...

Şi, ca şi cum sărutul n-ar fi fost decît un simplu sărut şi nimic altceva, o părăsi.

— Nu trebuie să mai jucăm mult comedia asta.

Ea păli şi el înţelese că mersese prea departe.

— Jackie, n-am vrut să te rănesc.

— Chiar?

Era sufocată de mînie. Întotdeauna visase să se îndrăgostească, să se îndrăgostească la nebunie.

— Jackie, ascultă-mă...

— Nu, nu contează...

Zîmbi şi el îşi dădu seama cît e de naiv surîsul ei.

— Fără explicaţii, Nathan. N-a fost decît o sugestie. Trebuie să-mi cer scuze că am fost atît de directă.

— Nu vreau scuze!

— Nu? Bine, cu atît mai rău, fiindcă tocmai îmi veneau pe limbă. Acum trebuie să mă întorc la lucru dar înainte... încă un amănunt.

Jackie îşi luă paharul cu cafea rece şi îl vărsă calmă pe genunchiul lui Nathan.

— Ne vedem la cină.

Jackie lucră cu îndîrjire, ca o zăpăcită. De-abia îşi dădu seama de prezenţa doamnei Grange, care intrase în cameră să-i schimbe lenjeria şi să-i şteargă praful de pe mobile. Era de-a dreptul furioasă cînd îşi dădu seama că avea un chef nebun să plîngă.

Iubirea o învăluise. Jackie descrise adesea această vrăjitorie a dragostei în romanele ei. Oare n-ar putea să-şi transfere sentimentele de azi eroilor ei, pentru a scăpa cu totul de ele? Dar viaţa nu era un roman... Nathan o umilise, nemaiavînd nimic dintr-un erou de roman.

Doamna Grange tuşi pentru a treia oară în timp ce bătea pernele. În clipa în care maşina de scris încetă să mai ţăcăne, ea îndrăzni:

— Bateţi foarte repede. Muncă de secretariat?

N-avea nici un drept să-şi verse nervii asupra femeii de serviciu. Jackie îi surîse.

— Nu. Acum scriu un roman.

— Da, într-adevăr? Ador romanele.

Doamna Grange era prima persoană care nu fusese uimită cînd auzise că scria o carte. Se răsucise pe scaun. La dracu, Nathan, se gîndi ea. Jacqueline R. MacNamara venise să scrie şi asta avea să facă de-acum înainte, fără să se mai gîndească la nimic altceva.

— Aveţi timp să citiţi?

— Da. Nimic nu-mi place mai mult, după ce am alergat o zi întreagă, decît să stau o oră-două cu o carte în mînă. Ce fel de carte scrii? întrebă ea apropiindu-se.

— Un roman. Un roman istoric.

— Vorbiţi serios? Mie-mi plac romanele de dragoste. De cît timp scrieţi?

— Păi, mi-am petrecut aproape o lună făcînd cercetări şi documentîndu-mă. De-abia am început să scriu.

Doamna Grange îşi lăsă privirea să zăboveas-că asupra maşinii de scris apoi, se uită spre lampă.

— Cred că e ca şi cu pictura. Nimeni nu te lasă să vezi înainte ca pînza să fie gata.

— Mă flataţi?

Jackie izbucni în rîs şi se ridică.

— Dar eu am căutat cu disperare pe cineva care să vrea să citească începutul, strigă ea.

Nimeni din familia ei nu acceptase, se gîndi muşcîndu-şi buzele. Nu văzuseră prea des încercările ei şi niciodată nu citiseră pînă la capăt.

— Vreţi să citiţi prima pagină? reluă ea, scoţînd o filă.

— Da, dacă vreţi să mi-o daţi.

Doamna Grange luă foaia dactilografiată şi începu să citească, încruntată şi cu buzele strînse, scăpînd din cînd în cînd cîte un rîs vesel, care o încînta pe Jackie. Cînd femeia de serviciu îşi ridică ochii, o lucire admiratoare i se citea pe chip.

— Aţi început brusc, fără o prezentare care să capteze interesul cititorului.

— Aşa mi-a plăcut mie. Bineînţeles că e numai prima parte, dar merge repede. Sper să termin în două săptămîni.

— Aş fi bucuroasă să-l pot citi în întregime.

— Şi eu, răspunse Jackie rîzînd. Cînd văd cît avansează în fiecare zi, aproape că nu-mi vine să cred.

Aşează prima pagină peste celelalte.

— Nu ştiu ce-am să fac cînd o să fie gata, suspină ea.

— Ce să faceţi? N-o să scrieţi altul? îi sugeră doamna Grange.

Apoi se ridică să-şi ia aspiratorul şi părăsi camera.

"Exact, se gîndi Jackie. Chiar dacă pierdem, chiar dacă reuşim, viaţa nu începe cu prima pagină a unui roman şi nici nu se termină la ultima!"

Se întoarse spre maşina de scris şi zîmbi, uitîndu-se la pagină neterminată. Iată o concluzie înţeleaptă, pe care o putea include în romanul ei. Şi, în acelaşi timp, putea să ţină cont de ea în povestea cu Nathan.

Capitolul 5

Furios pe el însuşi, Nathan găsi de cuviinţă să-şi întoarcă mînia împotriva lui Jackie şi o făcu uşor. Nu voise s-o îmbrăţişeze, dar ea îl provocase. Şi chiar dacă nu dorise cu tot dinadinsul s-o rănească, ea fusese aceea care-l forţase s-o facă.

Nathan era un om corect, bine educat, ştia să se arate pretenţios, perfecţionist şi nerăbdător ca specialist. Era capabil să-şi hărţuiască angajaţii, chiar să-i concedieze. Dar, în viaţa lui privată nu dăduse nimănui, niciodată, nici cel mai mic motiv să-l deteste; niciodată nu rănise vreo femeie...

Noblesse oblige!

Dar sărutul acela din bucătărie îl tulburase prea mult, mai mult decît ar fi îndrăznit să admită. Niciodată nu i se întîmplase un asemenea lucru.

Pe lîngă eleganţa cu care-şi lega nodul la cravată, tatăl său nu îl învăţase mare lucru. Nathan a învăţat singur arta seducţiei şi a curtoziei. Era ,întotdeauna fusese, un bărbat galant. Un buchet mare de trandafiri pentru ocaziile măreţe şi emoţionante, după o curte discretă, tandră şi romantică.

Ştia, de asemenea, cum să facă o femeie să rîdă, cum să domine într-o relaţie; cum s-o întrerupă fără strigăte şi plînsete. Întotdeauna avusese grijă să nu se angajeze prea mult, din motive lesne de înţeles. Dar, în schimb, învăţase să nu facă promisiuni pe care nu şi le putea împlini. În fine, întotdeauna putea întreţine o relaţie de prietenie cu o femeie cu care rupsese o relaţie amoroasă.

Dar, cum ar putea ca el şi Jackie să redevină prieteni fără să fi fost niciodată amanţi? Şi apoi, cu o femeie ca Jackie, o astfel de eventualitate era aproape imposibilă. Strigătele şi plînsetele erau garantate după o asemenea ruptură! Era o fată prea explozivă, prea sălbatică, care-i dejuca toate planurile.

Or, nimic nu-l tulbura mai mult pe Nathan ca acest caracter impetuos, rebel.

Dar totul fusese din vina sa. Trebuia să-şi asume responsabilitatea. Musafira sa nedorită nu

mai avea de petrecut aici decît o săptămînă şi avea şi mult de lucru. Aşadar va trece!

Urcă scara cu intenţia de a-şi lua un maieu ca să plonjeze în piscină şi, deodată auzi un hohot de rîs. Un rîs atît de seducător rar mai auzise. Se opri şi o auzi pe Jackie vorbind la telefon. Ascultă. Nu era frumos din partea lui, dar era la el acasă.

Uşa camerei era întredeschisă. O zări pe Jackie cu receptorul fixat între bărbie şi umeri.

— ... mătuşă Honoria! Cum dracu ţi-a trecut prin cap o asemenea idee? Nu l-am văzut deloc pe Fred. Dar, de ce să vreau? Nu, mi-a făcut o adevărată favoare. Vila este perfectă, e exact ceea ce căutam şi Nathan... da, proprietarul, ei bine, este pur şi simplu adorabil... Dar nu, draga mea, ne înţelegem de minune. E puţin sociabil şi fiecare trăieşte în colţişorul lui. Nu fac altceva decît să-i gătesc. Dragul de el, deja începe să aibă burtă.

Nathan îşi palpă pîntecele, perplex şi vexat.

— ... Nu. E cum nu se poate mai drăguţ. Mi-ar putea fi unchi. Deja începe să-i cadă părul ca unchiului Bob.

De data asta Nathan îşi trecu degetele prin păr.

— ...Da, sînt bucuroasă că te-am auzit. Nu, poţi să-i spui lui Fred că totul merge de minune. Da, aş fi făcut-o şi singură, dar nu ştiu unde-l pot găsi.

Se întrerupse ca să adauge pe un ton mai se-

rios:

— Bineînţeles dragă, ce ştiu exact e că Fred...

Nathan mai auzi un rîs uşor şi plecă cînd Jackie spuse:

— Oh, mătuşă Honoria, eram să uit. Cum îl cheamă pe agentul ăla imobiliar pe care l-ai angajat pentru proprietatea familie Hawkin? Înteleg că e confidenţial, dar poţi avea încredere în mine. Am impresia că e pe aici o proprietate de vreo cîteva hectare care se cheamă *Shutter' s Creek*. Ar fi o afacere bună, nu? S-a vîndut la un preţ foarte avantajos. Te îndoieşti. Dar n-ar fi minunat să fii proprietarul unui teren deşert? Un prieten mi-a vîndut pontul. Da, vreau să-l cumpăr rapid şi să-l revînd de trei ori mai scump. Da, ştiu c-ar fi prea frumos să fie adevărat. Păstrează secretul mătuşă Honoria. Vezi, de asta nu vreau un agent imobiliar din Florida. Nu, nu ştiu, nu am încă nici o veste de la mama şi tata. Ştii că-mi place să le fac surprize. Oh, dragă... sună cineva la uşă. Te las. Ciao.

Jackie închise şi se întoarse.

— Salut Nathan.

— Nu ştiu de unde deţii informaţia asta, începu el, dar dacă nu vrei să-ţi pierzi banii, cumpără orice altceva decît *Shutter' s Creek*. Nu-s decît douăzeci de hectare pline de spini şi mărăcini.

— Da, ştiu. Şi dacă nu mă înşel, dragul de Fred, o să fie proprietarul cuibuşorului de spini înainte de a se termina ziua de azi. Şi aşa voi fi răzbunată.

Impresionat, Nathan intră în cameră.

— Şi chiar crezi că o să se lase păcălit?

Zîmbetul lui Jackie se lărgi.

— Vrei să pariezi?

— Nu, nu cred. Cît cere pe hectar?

— Oh, numai patru mii de dolari. Fred o să fie sigur în stare să împrumute, să ceară sau să fure cincizeci de mii de dolari, fără probleme. Întotdeauna îmi plătesc datoriile, Nathan; fără nici o excepţie.

Coştient că era o ameninţare, hotărî să accepte jocul.

— Dacă te poate consola, mă îndoiesc că voi mai putea bea vreodată cafea rece.

Jackie îşi încrucişă gînditoare picioarele.

— E deja ceva.

— Ş-apoi încă n-am început să chelesc.

Ea îi aruncă o privire rapidă. Avea părul negru şi des. Şi îşi amintea perfect cît fusese de plăcut cînd îşi trecu degetele prin el.

— Probabil că nu încă.

— Şi nici n-am burtă.

Jackie îşi trecu uşor limba peste buze şi-şi coborî privirea peste pîntecele supt al lui Nathan.

— Nu încă...

— Şi nu sînt adorabil.

— Ei bine...

O lucire jucăuşă îi traversă privirea lui Jackie cînd o întîlni pe a lui.

— N-ai fi de acord să uităm tot şi s-o luăm de la capăt, Nathan?

— Da. Perfect.

Se destinse, îşi întinse picioarele şi Nathan nu se putu abţine să nu le privească. Se ridică şi-i întinse mîna.

— Prieteni?

I-ar fi putut oferi o mie de motive să nu fie, şi, cel mai întemeiat e că, pur şi simplu, nu trebuie să devină prieteni. Dar Nathan nu se putu abţine să nu-i ia mîna.

— Prieteni. N-ai chef să înoţi?

— Oooo! În cinci minute m-am schimbat.

Avea chef să-i sară în spate. Era în culmea încîntării şi se mira de propunere. Nu-i trebuiră nici cinci minute ca să ajungă în piscină. Plonjă alături de el, înainte ca el să-şi fi tras sufletul. Cînd ieşi la suprafaţă, pletele umede i se cîrlionţară în jurul feţei.

— Salut.

— Înnoţi repede.

Mai parcurse o lungime şi jumătate.

— Ador piscina ta. Asta mă ţine aici. Am crescut într-o vilă cu piscină şi aş fi înnebunit să-mi petrec trei luni fără să pot înota.

Zîmbi şi mai înotă puţin, alunecînd prin apă aproape fără să facă valuri.

— Înoţi mult?

— Nu atît cît obişnuiam cîndva.

Se lăsă să plutească.

— În adolescenţă am făcut parte dintr-o echipă de natatie, vreo doi ani. Mă gîndeam serios să fac sport de performanţă

— Nu sînt surprins.

— Şi m-am îndrăgostit de antrenorul meu. Îl chema Hank.

Această amintire îi aduse pe buze un suspin şi închise ochii.

— Din cauza aceasta mi-era imposibil să mă concentrez. Aveam cincisprezece ani şi el avea douăzeci şi cinci. Visam că o să ne căsătorim şi o să formăm o echipă. Din nefericire, pe el nu-l interesa decît brass-ul meu. Hank avea un metru optzeci şi avea nişte umeri... aşa cum îmi plac mie.

Redeschise ochii pentru a-l privi pe Nathan. Şi el avea un tors dur şi musculos.

— Nici tu nu stai prea rău.

— Mulţumesc.

El îşi dădu seama că, făcînd pluta, se simte ceva mai relaxat.

— Hank avea ochi albaştri, mari. Ador ochii albaştri.

Era iraţional, dar Nathan începu să-l deteste pe Hank.

— În orice caz, nu-l interesa decît brass-ul tău.

— Exact. Şi ca să-l fac să mă bage în seamă hotărîsem să mă prefac că mă înec. Mi-l imaginam plonjînd după mine pentru a mă scoate din apă, după aceea îmi făcea respiraţie gură la gură, ca să descopere în final că e îndrăgostit nebuneşte şi că nu poate trăi fără mine. De unde aveam să ştiu că exact în ziua acea taică-meu avea să asiste la antrenament.

— Nimeni nu putea să bănuiască.

— Văd că mă înţelegi. Aşa că a plonjat după mine, tatăl meu, în costum şi cravată... A sărit după mine în piscină, fără măcar să se gîndească la ceasul lui elveţian. Dar, după ce m-a recuperat l-a cuprins o furie nebună. Colegii mei au crezut că din cauza şocului, dar realitatea e că înţelesese totul. Mă cunoştea prea bine. Înainte să apuc a zice "peşte" eram retrasă din echipa de natație şi înscrisă la cursul de tenis. Cu o femeie ca antrenor...

— E clar că tatăl dumneavoastră e un om foarte înţelept.

— Oh, J.D. MacNamara nu e cel din urmă prăpădit. Nimeni nu l-a putut duce de nas. Dumnezeu ştie de cîte ori am încercat eu. Am să-i iau o piatră de pe inimă cînd am să-i spun ce i-am făcut lui Fred.

— Eşti foarte apropiată de familia ta?

— Foarte. Poate prea mult. Şi asta mă împinge să fug de ei, cîteodată. Dacă l-aş fi ascultat pe tata, aş fi fost instalată bine mersi la Newport, cu un bărbat pe care mi l-ar fi ales el şi aş fi crescut nepoţi acum. Ai familie aici, în Florida?

— Nu.

Jackie îi propuse.

— Ne luăm la întrecere?

— Cum?

El aproape că moţăia. Cînd se simţise pentru ultima dată relaxat?

— O lungime şi jumătate de bazin. Vă dau un

avans de trei braţe.

Aceste cuvinte îl făcură să redeschidă ochii. Faţa îi era doar la cîţiva centimetri de a lui. Îşi dădu seama cît de uşor ar putea să-i atingă buzele. Să facă o întrecere era lucrul cel mai nimerit.

— De acord.

Luă puţin avans şi-şi puse în gînd să o depăşească. Amuzat şi gata să parieze, acceleră ritmul. Nathan trebui să constate că Jackie îşi recîştigase tot spiritul de competiţie. Cu unele femei avusese delicateţea să se lase învins, ştiind foarte bine că adversarul ar fi înţeles acest gest intenţionat. Dar n-avea de gînd s-o lase şi pe Jackie să cîştige.

Atinseră în acelaşi timp capătul piscinei, apoi, după ce se întoarseră, se regăsiră la acelaşi nivel. Totuşi, contrar tuturor previziunilor lui, Nathan nu putu trece în faţă. Picioarele lungi ale tinerei femei o propulsau mereu înainte, în timp ce braţele-i delicate băteau apa regulat. Avantajat de constituţia lui, Nathan reuşi să o depăşească puţin. Cîştigă doar cu o jumătate de lungime avans.

— Trebuie să mă fi hipnotizat, declară ea la capătul puterilor.

Îşi sprijini mîinile pe marginea bazinului, puse capul pe mîini şi privi stropii de apă care străluceau pe muşchii lui Nathan.

— Eşti în formă Nathan.

— Şi tu, spuse el, la fel de epuizat.

— Data viitoare fără handicap.

— Am să te bat şi atunci.

— O să mai vedem...

Ea îşi aruncă pe spate pletele ude.

— Şi-o să-ţi iei revanşa la tenis?

— Cred că da.

— Trebuie să verificăm.

Se ridică deasupra apei şi-şi lăsă picioarele să atîrne.

— Dar la latină?

— Ce-i cu latina?

— Am putea face un concurs la latină.

El se ridică la rîndul său deasupra apei şi veni să se aşeze lîngă ea.

— Nu ştiu nici un cuvînt în latină.

— Toată lumea ştie cîteva. *Corpus delicti* sau *magna cum laude*. Mă întreb de ce-or fi spunînd ăştia că e o limbă moartă cînd o folosim zi de zi.

— La asta trebuie să ne gîndim.

Jackie izbucni în rîs. Ştia că o crede puţin nebună. Se sprijini într-un cot şi prinse mica lucire condescendentă a celui care dăduse întotdeauna impresia că, în tot acest timp, doar o suportase.

— Te iubesc, Nathan.

— Şi tu îmi placi.

Îi era imposibil să nu-i întoarcă zîmbetul, deşi era aşa de aproape de el. Şi apoi nu se simţea deloc rău.

Se aplecă pentru a-i îndepărta de pe obraz o buclă umedă; un gest care i se păru neobişnuit. Şi imediat roşi, cînd înţelese că, din nou, făcuse o greşeală. Se îndepărtă în grabă. Prea tîrziu!

Jackie îi prinse mîna în retragere şi o duse delicat la buze cu o naturaleţe care-l tulbură.

— Nathan, există vreo femeie de care trebuie să mă tem?

Nathan nu mai respira. Degetele le erau înlănţuite.

— Ce vrei să spui?

— Mi-ai spus că nu eşti însurat, dar tot trebuie să ştiu dacă există cineva în viaţa ta.

Nu era nimeni şi, în orice caz, Jackie vorbise despre asta ca despre un gunoi. Era sigur.

Ea se apropie. Imperceptibil. Suficient ca să-i sărute uşor buzele. Încet, prelungit, ca pentru a le simţi mai bine gustul.

— După părerea ta, cam de cît timp e nevoie ca să pricepi cum stă situaţia?

Nathan nu-şi aminti să se fi mişcat şi totuşi mîna lui mîngîia faţa tinerei femei, iar ea fremăta. O dorea şi nimic nu părea mai simplu şi mai normal între ei.

— Nu cred că sînt pregătit pentru asta, murmură el, aplecîndu-se deasupra ei.

— Atunci, încetează să mai gîndeşti, spuse ea pe acelaşi ton, înlănţuindu-l cu braţele.

Îl aşteptase. Toată viaţa ei. Ca o fetiţă care ştie că n-o să existe decît un singur bărbat pentru ea. De ce să se gîndească? Gura lui o întîlnise pe a sa, trupurile le ardeau. La ce bun să se gîndească la ziua de mîine sau de poimîine cînd, în sfîrşit, îşi strîngea visul în braţe?

Jackie îi murmura dulce numele. Nathan se

întrebă de ce era atît de diferită de alte femei. Suferea că o dorește atîta. De ce? Pentru ce-i era imposibil să mai gîndească în prezența ei? Totul alături de ea devenea senzație, tandrețe, pasiune, dorință.

Era oare femeia unui simplu capriciu? Dar era oare o femeie atît de generoasă încît să se ofere pentru a-și satisface dorințele, fără să ceară nimic în plus? I-ar fi plăcut să creadă. Ba chiar voia să creadă. Dar știa că va cere mai mult, mult mai mult.

Pas cu pas, clipă cu clipă, era pe cale să treacă de partea cealaltă a oglinzii. Viața sa liniștită era pe punctul de a se tulbura. Totuși nu-i putea permite să-i schimbe astfel existența. Trebuia să stabilească o limită. N-avea de ales.

Încet, cu infinită durere, reușise să se îndepărteze. Buclele lui Jackie străluciră în soare. Nu erau așa negre cum i se păruseră. Mii reflexe și nuanțe îi jucau în păr. Un păr dulce, cald, bogat. Ca și ochii. Ca și pielea.

Își lăsă mîna să mai mîngîie o dată obrazul catifelat și buzele care cereau de la el o abandonare totală.

— Am face mai bine să plecăm.

Jackie se gîndea că în clipa aceea i-ar fi putut cere orice. Era sub vraja atotputernică a dragostei. Clipi des, luptînd împotriva refuzului de a reveni la realitate. Dacă n-ar fi iubit-o decît pe ea ar fi putut rămîne în brațele lui pînă la sfîrșitul lumii. Închise apoi ochii.

—la-o înainte. Cred că vreau să mă mai bronzez puţin, spuse ea ca să-şi ascundă decepţia.

— Jackie.

Ea deschise ochii. Blîndeţea pe care i-o putea citi în ochi îl surprinse. Se întoarse, ştiind prea bine că, dacă ar mai fi stat o clipă, nu s-ar mai fi putut opune dorinţei de a face dragoste cu ea. Jackie suspină.

— Păcat Nathan. Pierzi ceva minunat.

— Nu-mi place să fac greşeli.

— Şi eu aş fi una?

Din vocea ei răzbătea o uşoară ironie.

— Încă de la începutul începutului nu eşti decît cea mai evidentă eroare. Şi ştii foarte bine că ar fi fost de preferat să nu fi rămas aici.

Jackie ridică o sprînceană şi îl privi intens.

— Mă dai afară?

— Nu, zise el ceva cam repede. Ar trebui, dar sînt incapabil s-o fac.

Ea îi puse o mînă uşoară pe umăr.

—Nathan, mă doreşti. E chiar atît de îngrozitor?

— N-am obiceiul să mă supun dorintelor mele, fără să mă gîndesc la consecinţe.

— Nu, într-adevăr, eşti prea sensibil şi ăsta-i lucrul care-mi place cel mai mult la tine. Şi ai putea admite, Nathan, că am stabilit cîteva reguli pe care nu le-am încălcat.

Se aşeză şi-şi înlănţui genunchii cu braţele. Îl privea cu multă atenţie. Nathan era enervat la culme fiindcă se afla la îmtoare.

— Nathan, probabil că bănuieşti ceva... iar eu te avertizez — sînt îndrăgostită de tine.

Cu sentimentul că acest avertisment era lucrul cel mai bun pe care-l putea face, Jackie se ridică.

— Nu te nelinişti, spuse ea, rupînd liniştea stînjenitoare. Detest minciunile... Cred că e timpul să merg să mă schimb, înainte de cină.

Era îndrăgostită de el? Nathan nu putea crede.

Era absurd. Ce însemna dragostea pentru ea? Dorinţă, afecţiune, strălucire? Era impetuoasă, imprevizibilă, sălbatică. Nu-i povestise oare că fusese îndrăgostită de o mie de ori? N-ar fi fost pentru ea decît o aventură în plus.

Pînă azi, viaţa lui fusese la fel de calmă ca apele care se varsă liniştit în mare. O dorise şi totul se petrecuse exact cum ar fi vrut. Niciodată nu îndrăznise să fie interesat de femeile care-i vorbeau despre dragoste şi tandreţe.

Asta trebuia să vină mai tîrziu, zicea el. Cu aceea care-i era sortită; o femeie sensibilă, educată. Un gînd baroc şi straniu îi trecu prin minte. Această descriere i se potrivea mai degrabă unei mobile decît unei femei.

Jackie era responsabilă de toată această situaţie confuză şi şi-o dorise. Ea n-avea nici un drept să-şi mărturisească dragostea, nici să-l tulbure, să-i spună că... poate.

Nu. Nimic mai ridicol decît să se închipuie îndrăgostit de o femeie ca Jackie. O cunoştea puţin, dar îşi dădea seama deja că ea era sursa tuturor neliniştilor lui.

La dracu. Se minţea pe el însuşi. Cu inima zdrobită, mai înotă o jumătate de bazin şi mai făcu un plonjon. Avea pentru ea un sentiment nelămurit, necunoscut. N-ar fi putut spune ce fel de sentiment. Voia să fie împreună cu ea, s-o ţină în braţe, să se lase ameţit de vocea ei, de trupul ei...

Asta înseamnă să fii îndrăgostit?

Îşi trecu degetele prin păr şi ieşi din apă. Intră în casă. Nici nu putea fi vorba despre aşa ceva. Nici acum şi nici mai tîrziu. Viaţa trebuie să-şi reia cursul obişnuit....

Evident, nu era vorba de laşitate; nu era laş cînd intră pe uşa din spate pentru a o evita pe Jackie.

Capitolul 6

Jackie nu regreta că şi-a mărturisit sentimentele. Dar nu voia să-şi aducă aminte de cuvintele pe care le rostise. Întotdeauna fusese convinsă că prima decizie era cea mai bună.

În orice caz, regretele nu ar fi putut-o convinge niciodată să ascundă realitatea. Şi nici nu prevăzuse că o să se îndrăgostească...

Dragostea ei pentru Nathan veni într-un mod cu totul neaşteptat. Căci apăruse exact aşa cum îşi dorise în toate visele ei.

Nathan nu era tocmai încarnarea omului ideal, nici măcar aflîndu-i-se calităţile ascunse. Dar n-

avea importanţă. Jackie îl iubea. Avea intenţia să-i lase puţin timp — cîteva zile, o săptămînă chiar — pentru a-i răspunde. Destinul se pronunţase prin intermediul lui Fred. Erau făcuţi să fie împreună. Avea încredere în destin. Bătînd visătoare nişte ouă pentru un sufleu, Jackie începu să surîdă. Era convinsă că Nathan nu voia să-şi ia în seamă propriile sentimente şi că ea era singura persoană care ştia exact de ce are el nevoie.

Cînd un om e prea raţional, conservator şi un pic scorţos, aşa ca el, trebuie să se îndrăgostească de o femeie perfect opusă lui.

Jackie îşi permise chiar să se gîndească la viitor. Vor rămîne unul lîngă altul, căutînd mereu să înţeleagă ce gîndea celălalt, ca să-i poată răspunde, ca să-i poată satisface şi cea mai mică dorinţă. Nathan va continua să lucreze la planşeta lui, iar ea va scrie şi va călători uneori pînă la New York, să ia masa cu editorul ei.

Cînd Nathan va fi plecat cu treburi în altă parte, o să-l însoţească pentru a-l ajuta în cariera lui, iar el o va ajuta pe ea. În timp ce el îşi va cerceta clădirile proiectate, ea îşi va face documentaţia pentru o carte nouă.

Asta pînă vor veni copiii. Apoi, cîţiva ani va sta acasă ca să se ocupe de familie. Jackie prefera să nu se gîndească la culoarea pletelor sau a ochilor copiilor. Îi plăceau surprizele.

Pe scurt, Jackie va fi mereu gata să-l îmbărbăteze, să-i împrăştie gîndurile negre, să-l vadă

evoluînd în cariera lui. Îl va învăţa să zîmbească mai des. Ea va învăţa să fie mai fidelă. Va fi mîndră de el şi el de ea. Cînd ea va primi premiul *Pulitzer*, au să bea o sticlă mare de şampanie şi au să facă dragoste toată noaptea.

Totul era foarte simplu. Pentru viitorul apropiat nu-i rămînea decît să aştepte pînă el îşi va dezvălui sentimentele.

Sună telefonul. Cu castronul într-o mînă, Jackie răspunse:

— Alo?

Urmă o scurtă ezitare şi apoi modulaţiile unei voci fermecătoare:

— Reşedinţa domnului Powell?

— Da. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Aş dori să vorbesc cu Nathan, vă rog. Din partea Justinei Chesterfield.

Acel nume sună ca un ţipăt. Justine Chesterfield — divorţul ei era subiect pentru întreaga presă americană. Numele ei deschidea uşile la *Bridgeport*, *Monte Carlo* şi *Saint-Moritz*. Jackie fu tentată să închidă. Se miră. Dar asta nu rezolvă nimic...

— Bineînţeles, mă duc să văd dacă-l pot găsi, doamnă Chesterfield.

Maică-sa o felicitase mereu pentru prezenţa ei de spirit şi profunzimea vocii.

Ce-ar fi putut fi mai ridicol decît să se dovedească geloasă pe o voce de la capătul firului? Jackie dovedi o reţinere fără sfîrşit ca să n-o tragă de limbă pe interlocutoarea ei invizibilă, îna-

inte de a-l căuta pe Nathan.

Nu trebui să-l caute prea departe. Tocmai cobora scările.

— Un telefon pentru tine. Justine Chesterfield.

— Oh.

Se simţi puţin jenat.

— Mersi. Răspund din birou.

Ea nu mai întîrzie în hol. Măcar în aparenţă. Ce poţi face cînd deodată simţi o durere teribilă la genunchi? Se opri cu urechea ciulită. Nathan ridică receptorul în încăperea de alături.

— Justine, bună ziua!... Da, de cîteva zile... O nouă femeie de serviciu? Nu, era...

Se întrerupse pentru a relua imediat.

— Trebuia să prevăd că... da, din cauza lui Fred MacNamara.

Jackie se gîndea că dacă ar fi întîrziat mai mult ar fi căzut moartă de ciudă. Reveni în bucătărie şi închise telefonul. Ar fi fost uşor să ridice încetişor receptorul. Numai ca să ştie dacă linia mai era ocupată. Nimic mai mult. Conversaţia se auzea clar. Dar ea închise totuşi.

Ce-i putea spune el acestei femei, n-o interesa cîtuşi de puţin. Mai repede ar fi ascultat cum explicase el prezenţa ei aici.

Cu grija unei femei pasionate de gătit, continuă să facă sufleul. Turnă amestecul într-o farfurie fără să cadă nici o picătură.

— Jackie?

— Ţi-ai terminat convorbirea cu Justine?

— Voiam să ştiu dacă nu te deranjează dacă

iau cina în oraş?

— Mm...

Jackie luă un castravete şi începu să-l taie în feliuţe subţiri.

— Justine e la al doilea sau la al treilea divorţ?

Nathan se sprijini de tocul uşii. Jackie îl fixă acuzator, cu cuţitul în mînă. Gelozia ei izbucni. Acum avea pe cap o femeie geloasă, şi numai din vina lui. La naiba cu atîtea explicaţii! Ce? Îl credea legat de această Justine? Ar fi fost bine să fie aşa.

— Pe mai tîrziu.

— O seară plăcută, spuse ea, continuînd să taie cu grijă castravetele, pînă cînd auzi uşa închizîndu-se în urma lui.

Îşi dădu la o parte o buclă care-i căzuse pe frunte şi turnă sosul în castron.

Apoi mîncă un hot-dog.

Maşina de scris era salvarea ei. Se născu un nou personaj. Justine deveni Charlotta, femeia uşoară. Avea părul roşu şi lua bărbaţii peste picior.

Jake, care era un bărbat, îi căzu la picioare. Dar Sarah, cu ochiul ei avizat de femeie îndrăgostită, ştia cum să-l recîştige.

Înspăimîntat de sentimentele pe care i le inspi-

ra Sarah, Jake se întoarse spre Charlotta. Imbecilul!

Cînd Jackie ieşi dintre foile romanului ei, era deja miezul nopţii. Nu avea nici un motiv să aştepte venirea lui Nathan, aşa că alunecă într-o dulce trîndăvie, apoi îşi aplică pe faţă una din măştile pe care le folosea o dată sau de două ori pe lună.

Stinse apoi veioza, se lungi pe pat şi se uită în tavan visătoare.

Îl iubea pe Nathan cu toată forţa şi devotamentul de care era în stare.

Dar era la fel şi cînd scria, îşi spuse Jackie, ridicîndu-se brusc din pat. Paralela era evidentă. Toate celelalte proiecte ale ei se spulberaseră în noapte, dar scrisul continua s-o pasioneze. Nu că era ultima ei şansă, dar jurase să scrie mereu.

Să te îndrăgosteşti de Nathan era ca şi cum ai scrie un roman toată viaţa! Cu nici un bărbat din cîţi cunoscuse nu visase să trăiască toată viaţa.

Nimeni n-o să stea în calea fericirii ei. Ţine-te bine, Justine Chesterfield, o să ai mult de furcă cu mine.

Nathan se întoarse de aproape o oră, dar rămase în maşină. Era cam ciudat ca un bărbat să n-aibă curajui să se întoarcă la el acasă. Dar aşa

era. Ea era în camera ei. O încăpere care niciodată nu va fi altceva decît o cameră de oaspeţi.

Văzuse lumina aprinsă, apoi se stinse. Probabil că acum dormea. Cît despre el, nu credea să poată închide un ochi noaptea asta.

Doamne, ce chef avea să intre, să urce în goană scările şi să intre în camera lui Jackie! Să uite promisiunea pe care o făcuse.

Înjură. Sentimentele pe care le simţea pentru ea n-aveau nici un sens. Nimic logic. Imaginile nu încetau să-i treacă prin faţa ochilor: felul în care îl privise cînd stăteau aşezaţi pe marginea piscinei, felul cum îi spusese: *m-am îndrăgostit de tine.* Căldura trupului ei...

Cum putea să facă o asemenea mărturisire? Nu-i fusese greu? Acum, cînd începuse să înţeleagă puţin, i se părea că a te îndrăgosti şi a o mărturisi era la fel de simplu ca a respira.

Oare ar putea profita? Nu-l va condamna, cu siguranţă. Îi era foarte uşor să urce în camera ei şi să termine ce începuse.

Nu. N-o s-o facă. N-o să fie niciodată în stare să uite expresia privirii ei. Cinstită, încrezătoare şi vulnerabilă. Dacă Jackie îl iubea sincer, o făcuse să sufere, pentru că dragostea însemna şi a da.

În seara asta nu ieşise cu Justine decît pentru a se ţine departe de Jackie şi pentru a scoate în evidenţă cît de ridicolă şi absurdă ar fi o relaţie între ei.

O găsi pe Justine în apartamentul său elegant cu mobilier în stil franţuzesc, pictat cu auriu şi alb.

Şi fu incapabil să se gîndească la altceva decît la Jackie. Guvernanta Justinei le pregătise un minunat somn afumat, dar Nathan îşi aminti puiul pe care Jackie îl gătise prima seară după sosirea lui.

Îi zîmbi Justinei, strălucitoare în ţinuta ei de interior, din mătase albă, iar el şi-o imagină pe Jackie în şort, iar imaginea ei nu-l mai părăsi.

Discutară despre amicii lor comuni şi-şi dădură cu părerea în legătură cu Parisul şi Frankfurtul. Vocea Justinei era dulce, observaţiile ei exacte. Dar el ar fi preferat să asculte conversaţia dezlînată a lui Jackie.

Justine era o veche prietenă de familie. Aveau aceleaşi gusturi, dar de zece ani, de cînd se vedeau regulat, relaţiile lor nu depăşiră niciodată stadiul prieteniei. Numeroasele mariaje ale Justinei şi căsătoriile lui Nathan îi ţinuseră la distanţă.

Azi, totul se putea schimba. Erau conştienţi. Ea era liberă, el la fel.

Seara se terminase cu un sărut cast. I-ar fi fost imposibil să facă dragoste cu Justine, pentru simplul motiv că ar fi avut impresia că o trădează pe Jackie. Putea exista ceva mai ridicol?

Fără îndoială, devenea idiot.

Coborî în sfîrşit din maşină şi intră în casă cu sentimentul că doar o baie bună îl va mai putea ajuta să doarmă.

Auzind un zgomot la parter, Jackie se ridică din pat. Nathan? Nu auzise totuşi maşina. Se

ridică pe vîrfuri şi ciuli urechea.

Linişte.

Dacă era Nathan, de ce nu urca? Brusc, speriată întredeschise uşa şi aruncă o privire pe culoar.

Dacă era Nathan, de ce mergea pe întuneric?

Nu era Nathan. Poate vreun hoţ care, de cîteva săptămîni se învîrtea în jurul casei, aşteptînd momentul potrivit. Ştia că e singură în vilă şi o crede adormită.

Ducîndu-şi o mînă la piept, Jackie se întrebă dacă trebuie să cheme poliţia sau să se ascundă în aşternut. I se păru că e mai bine să cheme poliţia.

Da, dar dacă auzise doar mobila tremurînd? Nathan n-o să întîrzie prea mult la femeia aceea şi ce-o să zică dacă o să-şi găsească locuinta plină de poliţişti?

Inspiră adînc şi se duse să verifice. Coborî scările, lipită de perete perete. Nici un zgomot. Vila era din nou cufundată în întuneric şi în linişte. Un tîlhar ar fi făcut mai mult zgomot furînd argintărie.

Fusese victima propriei imaginaţii. Parterul era pustiu. Ciuli urechea. Nimic. Totuşi voia să arunce cîte o privire în toate încăperile, înainte de a se întoarce în pat. Încetişor, trecu din cameră în cameră, trecu prin faţa salonului, traversă sufrageria. Şi dacă erau cei evadaţi din închisoarea Kentucky? În drumul ei aprindea şi stingea luminile, pînă cînd, apropiindu-se de bucă-

tărie, auzi clar un zgomot de paşi.

Sîngele îi îngheţă în vine. Zgomotul nu venea din bucătărie ci din solariu. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să ia telefonul în mînă. În acel moment, paşii se apropiaseră. Era prea tîrziu. Intră rapid în bucătărie şi apucă primul obiect care-i căzu în mînă. Melesteul. Îl înălţă deasupra capului şi se piti în spatele uşii, gata să se apere.

Îmbrăcat numai cu un maiou, Nathan se îndrepta spre bucătărie. Deschise uşa. Auzi un răcnet şi n-avu timp decît să facă un salt înapoi ca să evite melesteul pe care Jackie îl agita cu mişcări frenetice deasupra capului.

Înmărmurit, ridicol şi riscînd să fie şi mai ridicol, dacă ar fi căutat vreun prosop să se acopere, îi spuse:

— Ce faci aici? Vînezi?

Jackie lăsă "arma" şi-şi duse mîinile la gură.

— Credeam că sînt cel puţin şase oameni gata să-mi taie beregata. Unul cu o cicatrice mare şi un altul cu mutră de viezure.

— Şi, bineînţeles, ai coborît să-i baţi pe toţi cu un melesteu.

— Nu chiar aşa...

Ea se sprijini de bar, izbucnind într-un un rîs nervos.

— Îmi pare rău... Spaima îmi provoacă întotdeauna hohote de rîs.

— Înteleg — reacţia clasică, dar...

— Am crezut că aud un tîlhar. O clipă mi-am revenit. Apoi mi-am imaginat banda aceea din

Kentucky... condusă de unul Bubba. Vreau un pahar de apă.

Jackie îşi luă un pahar, îl umplu la robinet, în timp ce Nathan încerca să continue conversaţia. Ea începu să sughiţă.

— Eşti, cu siguranţă, pe calea cea bună, Jackie. Cu o imaginaţie ca a ta o să cîştigi milioane.

— Mulţumesc.

— Şi-acum ce-o să mai inventezi?

Ea îşi bău paharul dintr-o înghiţitură şi-l puse pe masă.

— Am să încerc să-mi opresc sughiţul. Bun... Totul e clar, nu? Acuma-i rîndul tău. Ce făceai prin casă pe întuneric, în maieu, la ora asta?

— Îţi reamintesc că sînt la mine acasă.

— Da, ştiu. Şi ai un maieu foarte drăguţ. O, mă scuzi. Te-am speriat?.

— Cîtuşi de puţin. Mă pregăteam să fac o baie. Şi-mi era şi sete.

— Da... Asta explică tot. Te-ai distrat bine în seara asta?

— Da. Minunat.

Se întoarse în infern. Nathan observă că ea purta un tricou decolorat în V, cu chipul lui Mozart imprimat în faţă. Încercă să-şi fixeze atenţia asupra lui Mozart. Nimic altceva. *Jur* .

— Nu vreau să te reţin.

— Da, bine. Am să-ţi prepar o băutură rece.

— Pot s-o fac şi singur.

Ea încercă să deschidă frigiderul iar el îi prinse

mîna ca să o oprească.

— Dar nu mă deranjează deloc să...

— Ştiu. Întoarce-te la culcare, Jackie.

Ea ripostă.

— Te enervez, aşa-i? murmură ea, roşind. Ce dulce eşti!

— Da, mă enervezi şi nu sînt "dulce" ! Acum, hai, la culcare.

— Vii cu mine?

Ea îşi întoarse spre el faţa proaspătă, curată, fără cea mai mică umbră de machiaj. Parfumul era suav, plăcut, învăluitor.

— Mă tem că mergi prea departe, mormăi el.

— Oh, dar era doar o sugestie.

Jackie simţi că o inundă un val de tandreţe. Sărmanul Nathan! Se temea de dragostea unei femei!

— Nathan, e chiar atît de greu să pricepi că te iubesc şi că am chef să fac dragoste cu tine?

Asta chiar că n-avea nici un sens! Nu-şi putea permite să accepte că aceste propuneri ridicole aveau totuşi un sens.

— Iar pentru tine e atît de greu să înţelegi că mi-e imposibil să cred în dragostea înfiripată între două persoane care se cunosc de aşa de puţin timp? Nu amesteca realitatea cu ficţiunea, Jackie.

— Dar gîndeşte-te la Romeo şi Julieta. Nu, e un exemplu nepotrivit, ţinînd cont de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

Fascinată de buzele lui, ea începu să le dese-

neze conturul cu vîrful degetului.

— Sînt dezolată. Mi-e imposibil să găsesc un exemplu potrivit acum, pentru că nu mă pot gîndi decît la tine.

— Dacă ai vrut să creezi o situaţie imposibilă, ai reuşit.

— Imposibilă? Nu. Poate dificilă.

Ea se apropie şi-i sărută ochii.

— Îmbrăţişează-mă, Nathan. Simt că-mi pierd toată imaginaţia mea de scriitoare, cînd sînt în apropierea ta.

Gura ei deja îi strivea buzele. Avea pe buze un gust dulce, de neuitat.

Femeia aceasta era o zînă, o vrăjitoare. Deşi hotărîse să-şi păstreze mintea limpede, iată, reuşise să-l împingă în prăpastie.

Era goală pe sub tricou. Dulce şi goală şi sprijinită de trupul lui.

Pînă în ziua aceea calculase cu multă grijă riscurile, îşi calculase paşii înainte chiar de a-l face pe primul. Dar, uite că Jackie părea a fi fost creată exact pentru el. Şi era atît de uşor să facă doar un pas... Ea îi şoptea numele, îl mîngîia încet pe spate, pe umeri. Iar mîinile lui, hotărîră în sfîrşit să se odihnească pe formele rotunde, ascunse de ţesătura de bumbac. Oare cum putea fi atît de frumoasă, atît de proaspătă şi atît de exasperantă?

Nathan îşi dădu seama că o doreşte cu disperare.

— Opreşte-te, strigă el, deodată.

Visătoare, ea deschise ochii.

— Mm?

— Ascultă. Nu ştiu ce joc jucăm noi acum, dar ştiu că trebuie să ne oprim. Aş fi ipocrit să spun că nu te doresc. Dar nu sînt destul de nebun să încep un lucru care ne va face pe amîndoi să suferim.

— Dar de ce a face dragoste înseamnă a suferi?

— Pentru că niciodată n-o să putem merge pînă la capăt.

El îşi sprijini mîinile pe umerii ei. Jackie tremura.

— Jackie n-am loc pentru tine în viaţa mea; nici pentru tine, nici pentru oricine altcineva. Cred că poţi înţelege asta.

— Nu, nu înţeleg.

Şi-i mîngîie bărbia cu buzele.

— Şi prefer să nu înţeleg, pentru că, dacă teaş crede, aş fi prea tristă.

— Munca mea este pe primul loc. Îmi ocupă tot timpul, îmi consumă toată energia, toată viaţa. Şi asta şi doresc. O legătură între noi ar fi seducătoare, dar... nu ştiu exact din ce motiv, n-am încredere în ea. Şi, în plus, cu siguranţă, nici tu n-o doreşti, şi nici nu ai nevoie de aşa ceva.

— Atunci e inutil să te îndoieşti.

— Da, dar asta e situaţia. Exact cum ţi-am spus. Şi ar trebui să iei exemplu de la mine.

Nathan trebui să-şi recîştige calmul, echilibrul, ca să se facă înţeles.

— Peste şase săptămîni am să fiu la Denver. Iar cînd voi termina acolo, am să plec la Sydney. Imediat după aceea am să plec iarăşi, nici eu nu ştiu unde şi pentru cît timp. Îmi place să călătoresc, să fiu liber şi nu vreau să mă împiedic de-o femeie îndrăgostită. Şi nici s-o ştiu nefericită şi singură acasă.

Jackie ridică încet capul şi făcu un pas înapoi.

— Aş vrea să ştiu ce anume trebuie se întîmple ca să poţi ieşi un pic din tine? Să te poţi dărui puţin? Eşti atît de încuiat încît să-ţi urmezi, doar, drumul tău îngust? Fără nici un fel de curbă, de întoarcere — mereu înainte! Nathan!

Avea capul puţin aplecat într-o parte şi-l privea în faţă. Nici cea mai mică umbră de mînie nu i citea în privire... doar o mică lucire de simpatie pe care încerca, greu, să şi-o ascundă.

— E mai mult decît trist, e un păcat să refuzi dragostea cuiva pentru că nu vrei să-ţi complici viaţa cotidiană.

— E posibil. Dar aşa am hotărît eu să trăiesc.

Îl rănise. Şi încă profund, de data aceasta. Şi înţelese şi el că se lăsase rănit. Şi că îl durea.

— Şi-aş putea să-ţi mai spun că dacă ai fi altfel de femeie ar fi mult mai uşor. Nici nu vreau să ştiu măcar dacă am vreun sentiment pentru tine, şi care e acel sentiment. Înţelegi?

— Da. Totuşi aş prefera să nu înţeleg.

Ea îşi întoarse privirea şi o fixă în pămînt. Cînd îşi ridică ochii încă se mai zărea în ei urma rănii pe care el i-o provocase. Dar mai avea în plus o

lucire rece, hotărîtă.

— Ceea ce nu înţelegi tu, e că niciodată n-am să renunţ. Sînt irlandeză, sînt încăpăţînată, sînt rebelă. Şi te vreau, Nathan. Şi oricît timp mi-ar lua să te cîştig, n-am să renunţ şi am să te am. Şi toate drăgălaşele tale de proiecte se vor prăbuşi în faţa mea ca un biet joc de domino.

Luîndu-i faţa în palme, ea îl îmbrăţişă cu răceală.

— Şi o să-mi şi mulţumeşti. Fiindcă nimeni nu te-a iubit vreodată aşa cum te iubesc eu... şi cum te voi iubi mereu.

Îl îmbrăţişă din nou. Mai blînd de data aceasta, apoi plecă.

— Dacă-ţi e sete, Nathan, găseşti limonadă în frigider. Noapte bună.

O privi cu lugubra impresie că proiectele îi sînt, deja, spulberate, ca un joc de cărţi.

Capitolul 7

Îl blestemase! Sarah, eroina romanului, era năucită şi vulnerabilă de atitudinea lui Jake. Puţină ură o ajuta să-şi recîştige stăpînirea de sine. Dar, n-o să reuşească niciodată să-l urască cu adevărat.

Eroina lui Jackie ştia totul în legătură cu trădarea lui Jake. Ea reuşi să priceapă ce împiedica dragostea lor şi că, oricare ar fi fost diferenţele dintre ei, oricare ar fi fost riscurile, ei ar putea rămîne împreună, mînă în mînă. De acord, el îşi putea păstra armele şi principiile, dar o să renunte singur la ele în ziua în care pasiunea îl

va cuprinde şi-l va învălui.

Era, cu siguranţă, un loc liber în inima lui pentru ea. Sarah ştia asta foarte bine. Sub aparenţa unui necioplit, Jake ascundea un om însetat de justiţie, capabil de sentimente profunde. Şi o lăsase să înţeleagă toate aceste lucruri, iar în momentul în care ea îl acceptase aşa cum era, el se aruncase în braţele altei femei!

Ziua de azi nu fusese una din cele mai frumoase, gîndea Jackie. Nathan dispăruse înainte ca ea să înceapă pregătirea micului dejun. Îi lăsase doar un bilet , fără nici o ştersătură — pînă şi scrisul îi era disciplinat şi serios — în care o anunţa că va lipsi o bună parte din zi.

Ea se mulţumi să mănînce o ciocolată şi să bea o sticlă de bere, gîndindu-se la situaţia în care se găsea. Nu prea avea de ce să se bucure.

Jackie era îndrăgostită de un bărbat hotărît să nu-i cedeze, în ciuda propriilor lui sentimente. Şi nu pentru că era legat de vreo altă femeie, nu pentru că suferea de vreo boală incurabilă, nu pentru că ascundea un trecut criminal. Ci pur şi simplu pentru că era prea conştient de inconvenientele unei iubiri!

Si-apoi era prea gentleman ca să profite de pe urma situaţiei. Şi prea încăpăţînat ca să admită că erau făcuţi unul pentru celălalt.

Nu era loc pentru ea în viaţa lui? gîndea Jackie, părăsindu-şi maşina de scris şi măsurînd cu paşi rari camera. Ş i închipuia, oare, că un

asemenea pretext ridicol era suficient pentru a o descuraja? Cît de puţin o cunoştea!

De ce refuză atît de categoric tot ce-i oferea? De ce se încăpăţîna să se opună propriei lui dorinţe? Jackie crescuse în sînul unei familii generoase, poate puţin cam plictisitoare, dar care o învăţase să ofere tot, trup şi suflet. Niciodată nu-i fusese frică să iubească, să se ofere cu pasiune. Oare a nu iubi nu înseamnă să începi deja să mori? Ştia că Nathan îi împărtăşea dragostea dar se încăpăţîna să ridice un zid între ei.

O iubea, îşi zise ea, lăsîndu-se să cadă pe pat. Nu avea nici o îndoială. Şi lupta, sperînd să se poată învinge pe sine însuşi. Ea nu ţinea neapărat să lupte, ci voia ca nimeni să nu sufere. De fiecare dată cînd o întîlnea îi rupe inima, dîndu-i cîte o nouă şi dureroasă lovitură.

Ea fusese cinstită cu el dar cinstea nu era de ajuns. Îl urmărea, se dovedise conciliantă... Nimic. Acum nu mai ştia ce trebuie să facă. Un pas de somnambul, un pas în neant.

Jackie se lungi pe burtă. Trebuia să se odihnească. Lucra de dimineaţă, de la micul dejun şi era deja trecut de prînz. Piscina n-o mai tenta.

Soluţia probabil trebuie căutată în visele pe care le avea cînd adormea gîndindu-se la Nathan. Trebuia să aibă încredere în destin. Închise ochii.

Cînd era pe punctul de a aţipi auzi soneria de la intrare. Liniştea era destrămată.

Trebuie să fie un vînzător de cărţi ambulant,

gîndi ea. N-o să se mişte numai pentru asta. Jackie îşi băgă plictisită capul în pernă. Cînd era gata-gata să plonjeze din nou în mrejele somnului un gînd teribil îi trecu prin minte. Dacă era o telegramă care-i aducea o veste groaznică?

Sări în picioare şi coborî în goană scările.

— Da, vin!

Îşi dădu pletele pe spate şi deschise uşa izbind-o. Nu era nici vînzătorul ambulant, nici poştaşul ci... Justine Chesterfield! Cu siguranţă, nu era ziua ei bună. Se dădu la o parte ca s-o lase să intre şi arboră un zîmbet crispat.

— Bună ziua.

— Bună, ce faci? Mă întrebam dacă Nathan e acasă.

— Nu. E plecat.

Jackie ţinea mîna pe clanţă, gata-gata să închidă în urma ei, după ce sugeră fin vizitatoarei să se retragă. Era cam nepoliticoasă. Şi i se păru că aude vocea mamei ei, dojenind-o. Cu o inspiraţie benefică, adăugă pe un ton neutru.

— N-a spus cînd se întoarce, dar îl puteţi aştepta.

— Mulţumesc.

Femeile se măsurară reciproc din privire. Justine pătrunse în hol.

Felul cum era îmbrăcată te făcea să te gîndeşti că îşi părăsise iahtul cu cîteva clipe în urmă. Pantalon alb, bluză de mătase şi pe deasupra o geacă uşoară, bleumarin. Un colier de aur şi cerceii împodobeau un cap cu un aer tru-

faş. Justine era înaltă, zveltă. Pletele îi cădeau în valuri graţioase pe umeri. Un şirag de perle îi aduna buclele la spate, după urechi.

Era perfectă. Încîntătoare şi manierată. Jackie fu încîntată să aibă un motiv serios de a o detesta.

— Sper că nu vă deranjez... începu Justine.

— Deloc. Simţiţi-vă ca acasă.

Cu un gest graţios, Jackie îi arătă salonul.

— Mulţumesc.

Justine intră, îşi aşeză poşeta pe o măsuţă joasă— o poşetă perfect asortată cu îmbrăcămintea.

— Presupun că sînteţi Jacqueline, verişoara lui Fred?

— Da, se pare că eu sînt...

— Eu sînt Justine Chesterfield. O veche prietenă a lui Nathan.

— V-am recunoscut după voce.

Cu un forţat gest de politeţe îi întinse mîna.

Degetele li se atinseră şi un surîs se ivi pe buzele Justinei. Din nefericire pentru Jackie, surîsul acesta era perfect prietenesc şi călduros.

— Nathan spune că Fred e pe cît de devotat, pe atît de încîntător.

— Mai mult decît atît, credeţi-mă.

Va să zică ăsta era genul de femei care-i plac lui Nathan. Lustruite, stilate, distinse. Reţinîndu-şi un suspin, Jackie hotărî să facă pe gazda.

— Doriţi să vă servesc cu ceva? O băutură răcoritoare? O cafea?

— Dacă nu vă deranjez prea mult, aş dori ceva răcoritor.

— Bineînţeles, luaţi loc. Vă servesc imediat.

Jackie monologă tot timpul cît aşează limonada şi cîteva prăjituri pe o farfurie. Şi două pahare. De obicei nu o preocupa ţinuta de casă. Dar astăzi pusese pe ea şortul cel mai vechi şi un tricou cu desene în galben şi verde. Avea mîinile îngrijite, dar era desculţă. Şi, capac la toate, pieptenele plantat în păr de abia îi ţinea laolaltă buclele bogate.

Sarah era, cu siguranţă infinit mai drăguţă decît Carlotta, rivala ei din roman, dar Justine era mai atrăgătoare decît Jacqueline MacNamara! Reveni în salon cu platoul pregătit pentru invitata sa, mai exact pentru invitata lui Nathan.

Soarele şi umbrele din încăpere o avantajau pe Justine. Şi fu tare neplăcut pentru Jackie să recunoască acest lucru. Trebuia totuşi să fie cinstită.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, începu Justine aşezîndu-se. Mă gîndeam că am putea flecări puţin. Sînteţi foarte ocupată? Nathan mi-a spus că scrieţi o carte...

— V-a spus el asta?

Surpriza, mai degrabă, decît cheful de trăncăneală, o obligă să se aşeze. Niciodată nu se gîndise că Nathan şi-ar putea aminti de cartea ei şi, mai mult, că ar putea vorbi cuiva despre ea. Justine era a doua persoană, după doamna Grange care nu zîmbise ironic, cînd aminti des-

pre munca ei.

— Da, mi-a spus că scrieţi un roman şi că sînteţi foarte legată de munca dumneavoastră. Nathan e foarte intransigent în ce priveşte munca. Disciplina — pe primul plan...

Şi mai descoperi că, la urma urmelor, un pahar de limonadă era binevenit. Justine avea talentul de a angaja discret o conversaţie situîndu-se, cu grijă, pe planul al doilea.

— Aţi venit numai bine. Tocmai hotărîsem să fac o pauză, cînd am auzit soneria.

— Ce noroc.

Justine luă o prăjitură. Parfumul ei era foarte sofisticat, dar puternic şi feminin. Jackie observă că are unghii lungi, rotunjite cu grijă şi lăcuite cu roz pal. Nu purta decît un singur inel împodobit cu un opal şi cu diamante mici.

— Trebuie totuşi să vă prezint scuzele mele.

— Scuze? repetă Jackie.

— Sînt responsabilă de această situaţie între dumneavoastră şi Nathan, spuse Justine invidiind faţa luminoasă a lui Jackie, în ciuda faptului că aceasta nu folosea fond de ten.

— ...Eu i-am propus lui Nathan să-i lase casa lui Fred, continuă ea. Fred avea destul timp liber, Nathan voia să-şi ştie casa locuită şi m-am gîndit că asta e soluţia ideală.

— Fred are întotdeauna timp liber, sublinie Jackie, privind-o pe Justine.

Încă un motiv s-o simpatizeze pe Justine. Farmecul lui Fred n-o mişcase deloc pe doamna

Grange, dar femeia de serviciu era doar excepţia care confirmă regula.

— Şi mai are şi talentul de a te face să crezi că poate să facă din coadă de cîine, sită de mătase.

Justine păru a aprecia comparaţia.

— Da, înţeleg. Şi mă simt... puţin ruşinată că Fred şi-a permis...

— Nu-i nimic. Îl cunosc pe Fred dintotdeauna. Trebuia să fiu atentă...

Luă un biscuit şi-l ronţăi, apoi adăugă cu un zîmbet franc:

— Dar Nathan şi cu mine am ajuns la o înţelegere satisfăcătoare.

Justine bău calm o înghiţitură de limonadă.

— Da, mi-a spus. Se pare că sînteţi şi o gospodină minunată.

Jackie nu putea nega adevărul, dar se întreba de ce Nathan se simţise obligat să-i povestească toate astea Justinei. Dacă trebuiau să se bată, de ce să n-o facă acum, pe loc? Nu se putu împiedica să nu-i adreseze un surîs luminos. Nu voia s-o simpatizeze pe Justine. Şi, pe lîngă asta, în ciuda înfăţişării ei reci şi sofisticate, ceva blînd şi binevoitor străbătea din privirea acestei femei.

Justine îi întoarse zîmbetul, aerul redeveni respirabil şi tensiunea dispăru.

— Domnişoară MacNamara... Jacqueline. Pot fi cinstită cu dumneavoastră?

— Da, în general e mai bine să fii cinstit. Se rezolvă toate mai repede.

Jackie se ridică de la locul ei şi se aşează pe

covor, turceşte.

— Ce vreţi să-mi spuneţi?

— Am observat că ori de cîte ori Nathan începe să se lase sedus de o femeie, aceasta se dovedeşte a fi o convenţională, o pisată. O plictisitoare şi o enervantă.

Jackie simţi că se sufocă.

— Un moment! Aţi spus că Nathan e cucerit de...

— O, ce gafă! Nu ştiaţi?

— Se ascunde destul de bine...

Dar ochii catifelaţi ai lui Jackie îşi regăsiră expresia caldă, iar Justine continuă, imperturbabilă.

— Ah, noi nu am fost niciodată altceva decît foarte buni prieteni.

— Dar, pot să vă întreb de ce relaţiile dintre voi a rămas întotdeauna aici?

— Da, mă întreb şi eu de ce. Eu n-am fost aproape niciodată liberă. Întotdeauna am iubit şi am fost măritată şi eram deja măritată cînd l-am întîlnit pentru prima oară pe Nathan. După primul divorţ fiecare din noi era în alt capăt al ţării. Şi, încă vreo zece ani, situaţia a rămas aceeaşi.

Jackie ar fi vrut să poată crede ce-i spunea Justine, dar se temea că aceasta nu-i relatează decît aparenţa. Dar nu îndrăzni să insiste. Dacă reuşea să-l cucerească pe Nathan, explicaţiile aveau să vină de la sine.

— Apreciez că mi-aţi spus aceste lucruri. Şi trebuie, la rîndul meu, să admit că nici dumneavoastră nu sînteţi cîtuşi de puţin cum îmi

închipuiam eu.

— Ei! Şi cum credeaţi că sînt?

— O femeie rece, în căutare de aventuri, în orice caz, o rivală. Mi-am petrecut o bună parte din noaptea trecută detestîndu-vă.

Această mărturisire deschisă o făcu pe Justine să zîmbească, iar Jackie îşi promise că va mai schimba în bine, puţin, rolul Carlottei din romanul său.

— Aşadar nu m-am înşelat în privinţa lui Nathan?

— Da, e adevărat. Îl iubesc.

Justine zîmbi din nou, cu o oarecare nostalgie în privire.

— Are nevoie de cineva alături. Nu-şi dă seama, dar ăsta e adevărul.

— Ştiu. Eu voi fi aceea.

— În cazul ăsta, noroc! Nu vreau să-l aştept.

— V-aţi schimbat planurile? De ce?

— Pentru că mi-aţi oferit un pahar de limonadă în loc să mă trimiteţi la dracu.

Jackie izbucni în rîs.

— Şi eu care mă credeam impenetrabilă. Mi-ai ghicit gîndurile.

— Să rămînem cinstite. Pot să-ţi dau un sfat?

— Bineînţeles.

— Unii bărbaţi au mai mult decît alţii nevoie de o femeie energică şi dinamică. la taurul de coarne şi ai să învingi. Insistă şi ai să-l cîştigi pe Nathan.

— Aşa am să şi fac.

Cînd Nathan reveni acasă, cîteva ore mai tîrziu, nu mai rămăsese în salon nici o urmă a vizitei Justinei.

Deja se simţea tulburat de fericirea pe care o încerca la întoarcere. Nimic asemănător cu întoarcerea lui din Germania, cînd nu dorise altceva decît să-şi regăsească singurătatea şi viaţa liniştită şi ternă, care-i era atît de dragă.

Refuza totuşi să recunoască faptul că era încîntat s-o revadă pe Jackie. Pentru nimic în lume n-ar fi admis că de-abia aştepta să stea de vorbă cu ea, să se odihnească în compania ei. Prezenţa ei neaşteptată adăuga o nouă şi plăcută dimensiune casei lui.

Auzi muzica în momentul în care deschise uşa. Nu era rockul cu care era obişnuit ci un romantic şi senzual vals de Strauss. Fără să ştie dacă trebuia să se bucure de schimbare, urcă în biroul lui, îşi lăsă diplomatul şi desenele proiectului său pentru Denver. Îşi deznodă cravata şi coborî în bucătărie. Ca de obicei, aici domnea un parfum delicios. Jackie nu purta şortul tradiţional. Era desculţă iar pe trup purta o tunică mulată de mătase crem. În urechi, cercei lungi din lemn. Era pe punctul de a termina rulada şi, pentru un motiv necunoscut, Nathan

simţi că era mai bine să-i facă faţă.

— Bună ziua, Jackie...

Ea îl auzise întorcîndu-se, dar preferă să simuleze surpriza.

— O, ai venit?

Veni spre el şi-l sărută uşor şi dulce pe obraz.

— Ai avut o zi bună?

— Foarte ocupată.

Trebuia, oare, sau nu, să întoarcă sărutul?

— Înainte de a-mi povesti ce ai făcut azi, ia un pahar de vin, îi ordonă ea, umplînd două pahare. Sper că ţi-e foame. O să fie gata în două minute.

Goli paharul fără să întrebe cum de ghicise venirea lui atît de bine, încît masa era gata.

— Cum ţi-a mers la lucru? Ai scris mult?

— După-amiază mi-am permis o scurtă siestă dar pînă atunci am scris continuu. Am hotărît să termin primele o sută de pagini la sfîrşitul săptămînii viitoare, ca să le pot trimite agentului meu, la New York.

— Bine, bine...

De ce oare îl panica ideea aceasta? Oare se grăbea să termine mai repede? Cu cît cartea se contura mai repede, cu atît putea el să-i spună mai repede să plece.

Clopoţelul cuptorului sună.

— M-am gîndit că am putea lua cina pe terasă. Seara e atît de plăcută!

— Dar s-ar putea să plouă.

— Peste vreo două ore, cel puţin.

Puse pe masă farfuriile.

— *Schinkenfkleckerin*. Sper că o să-ţi placă.

Aruncă o privire amestecului de spaghete, carne şi sos fierbinte.

— Pare a fi foarte bun.

— E o reţetă austriacă.

Aha! Asta era explicaţia valsurilor vieneze!

— la pîine. Eu am să duc restul pe terasă.

Soarele cobora încet spre orizont, nori roz şi oranj, un aer proaspăt care aducea parfumul mării. Jackie întinse masa rotundă. Atmosfera era romantică. Pusese şi flori în mijloc.

— Nici măcar nu ţi-am mulţumit cum se cuvine pentru felul cum găteşti.

— Face parte din convenţia noastră.

— Ştiu, dar tu îţi dai silinţa mai mult decît ar trebui şi apreciez... Jackie...

Ea ridică ochii mari şi catifelaţi şi-şi luă paharul de vin ca să-şi facă un pic de curaj.

— Eu... Am sentimentul că am pornit pe picior greşit. Cred că trebuie să mai discutăm.

— Aşa cred şi eu.

Ea ridică paharul şi-i ură:

— Viaţă lungă şi prosperitate.

— Poftim?

Jackie începu să rîdă.

— Trebuia să-mi închipui că nu eşti un robot din *Star Trek*. Ştii, serialul ăla de televiziune. E un toast al lui *Vulcan*, un personaj de acolo.

— Mulţumesc.

Îşi mai lărgi puţin nodul cravatei fiindcă pierduse firul ideilor.

— Oh... de ce nu-mi povesteşti niciodată despre cartea ta?

Pentru prima dată ea rămase descumpănită. O expresie de surprindere i se citea pe chip.

— Chiar vrei?

— Da. Mi-ar place să-mi povesteşti.

— Niciodată nu mi-am închipuit că te-ar putea interesa. În general, amicii mei se plictisesc cînd aduc vorba despre ce urmează să scriu.

Nathan îşi mai luă o porţie din deliciosul amestec gătit de Jackie.

— Te cred. Dar mie mi-ar place să-mi spui care e subiectul faimoasei tale cărţi...

— Uite. Se petrece în 1870, în Arizona.

Defilară prin faţa lui toate personajele. Sarah, Jake, Carlotta. Nu-i scăpă nici un detaliu. Oare s-a recunoscut în eroul principal? Nathan nu o întrerupse decît pentru a-i pune cîteva întrebări, absolut necesare.

— Istoria e bine construită, trase el concluzia. Puteai deveni un arhitect excelent.

— Nu. Pentru că nu e suficient să inventezi. Tu nu eşti un arhitect bun pentru că te mulţumeşti doar să creezi. Eşti bun pentru că îţi combini talentul creativ cu realitatea.

Nathan o scrută, aproape satisfăcut de această deducţie.

— Toată viaţa mea, reluă ea, am încercat să mă exprim prin muzică, pictură, chiar dans. Am compus prima mea sonată cînd aveam zece ani. Am fost precoce.

— Nu mai spune!

Ea începu să rîdă.

— Nu era nici pe departe o compoziţie bună. Dar întotdeauna am ştiut că trebuie să fac ceva. Părinţii mei s-au arătat foarte răbdători, indulgenţi, chiar dacă uneori nu meritam. Dar, de data asta aş vrea să fie mîndri de mine, chiar dacă ţi s-ar părea deplasat, la vîrsta mea.

— Nu, nu-i aşa, spuse el gînditor. Niciodată nu încetăm să vrem a ne simţi mîndri.

— Ai părinţi, Nathan?

— Da. Sînt foarte mulţumiţi de cariera mea.

— Tatăl tău e arhitect?

— Nu, se ocupă cu finanţele.

— Foarte interesant. Bănuiesc că părinţii tăi au fost la o mulţime de cocktei1iuri cu J.D., care e unul din cei mai importanţi bancheri.

— J.D. e tatăl tău? Aşa îi spui? J.D.?

— Da. Dar îi spun aşa numai cînd îl consider om de afaceri.

— Îl iubeşti mult, aşa-i?

— Îl ador. Şi pe mama. Chiar cînd bombăne nemulţumită. Mereu mă bate la cap să merg cu ea la Paris ca să învăţ cum să fiu elegantă şi sofisticată.

Îşi scutură buclele rebele.

— Mie îmi placi aşa cum eşti.

Acest răspuns o puse încă o dată în încurcătură.

— Sînt cuvintele cele mai drăguţe pe care mi le-ai spus vreodată.

În acel moment se auzi prima bubuitură a tunetului.

— Am face mai bine să intrăm. Acuşi o să plouă.

Ea se ridică şi începu să strînga masa, gîndindu-se că n-avusese nici măcar timp să se bucure. El îi făcuse doar un compliment, nu spusese c-o iubeşte. Îi plăcea doar felul ei de a fi şi de a vorbi.

În bucătărie, se agitau unul lîngă celălalt, în tăcere.

— Bănuiesc, spuse ea, că dacă eşti îmbrăcat aşa, nu ţi-ai petrecut ziua pe plajă.

— De fapt am avut întîlniri cu clienţii mei de la Denver.

Jackie aruncă o privire asupra sticlei de vin şi hotărî că ar fi bine s-o termine. Umplu două pahare.

— Nu mi-ai spus ce construcţie proiectezi.

— Concernul industrial *S & S* vrea să-şi implanteze o sucursală la Denver. Şi au nevoie de birouri.

— Ai construit pentru ei o clădire la Dallas acum cîţiva ani.

Surprins, o privi întrebător.

— Da, aşa e.

— Clădirea nouă o să aibă acelaşi stil?

— Nu, la Dallas se cerea un stil futurist, cu multă sticlă şi metal. Pentru Denver vor ceva clasic. Linii mai sobre.

— Aş putea vedea schiţele?

— Da, dacă vrei.

Ea întinse mîna peste masă şi îi dădu paharul cu vin.

— Acum. Poţi?

— De ce nu?

Părerea ei era importantă; de-abia aştepta să-i arate schiţele, dar se ferea să recunoască. Traversară casa. Afară se întunecase. Biroul lui Nathan era aranjat cu meticulozitate. Niciodată nu plecase la vreo întîlnire fără ca mai înainte să-şi aşeze în ordine toate hîrtiile, profesionale sau personale. Derulă colile din calc şi le întinse pe masă. Jackie se aplecă peste umărul lui.

— Exteriorul va fi de cărămidă brună, începu el, încercînd să ignore şuviţa de păr care îi mîngîia obrazul, cînd ea se aplecă să vadă mai bine. Am să folosesc mai mult linii curbe în locul celor frînte.

— Adică *art déco*, nu?

— Exact.

Remarcase sau nu parfumul? Oare îl uitase?

— Ferestrele vor fi puţin rotunjite şi...

Fraza rămase în suspensie. Jackie îl privi şi zîmbi. Înţelegerea şi răbdarea unui om nu puteau fi puse mai bine la încercare. Deşi nu s-ar fi spus. Totuşi, fixă în continuare, îndîrjit, hîrtiile întinse pe masă.

— Fiecare birou va fi separat, nu vreau să mai fac compartimente din sticlă. Prea seamănă a colivii.

— Da...

El îşi ridică privirea. Ea zîmbi din nou şi amîn-

doi încetară să mai privească planurile.

— O să fie o clădire superbă, foarte impunătoare. Fără însă să fie greoaie. Clasică, fără să fie retro. Cu linii pure, cred eu.

— Ca să se armonizeze cu cărămida.

Gura ei era ca un trandafir. Cît de dulce!

Nathan simţi că e momentul s-o guste.

Al doilea sărut le aduse aminte că furtuna se apropie. Nathan se retrase puţin; tremura. Fără să vorbească, începu să ruleze colile de calc.

— Mi-ar fi plăcut să văd şi schiţele interioarelor.

— Jackie...

— Nu-i bine să laşi lucrurile pe jumătate.

Nathan dădu din cap aprobator. Putea face altfel? Se resemnă şi derulă ultimul calc. Jackie avea dreptate.

Trebuie să duci întotdeauna la capăt ceea ce ai început.

Capitolul 8

Jackie se străduia să respire calm. Avea sentimentul că e o înotătoare pe ultima sută de metri. Nu mai putea să dea înapoi.

Cînd începuse seara nici nu-şi închipuia că e atît de aproape de capăt. Apărarea se domolise, iar distanţa la care o ţinea de obicei se micşorase.

Nici nu-şi închipuise că-l putea iubi cu şi mai multă ardoare. Dar pe măsură ce se apropiau, Jackie descoperi că tensiunea creştea iar inima ei era pe punctul de a exploda.

Răbdătoare, înţelegătoare, ea continuă să-l

asculte, expunîndu-şi proiectele.

Schiţele erau excelente. Jackie îşi dădu uşor seama. Dar mîinile lui erau atît de lungi şi de bronzate de atîtea ore petrecute în aer liber, vocea lui era atît de energică.

Aprobînd spusele lui, ea îşi lăsă uşor mîna peste a lui, şi deodată, el începu să se bîlbîie.

— Păi... aici va fi... un atrium iar aici...

Gura îi era uscată şi simţi nevoia să se aşeze în fotoliu.

— Dar sala de şedinţe? reluă ea, aplecîndu-se peste birou.

— Ce? Ah, da.

Cravata îl strangula. Şi-o scoase de tot.

— Cu lambriuri pe pereţi?

Îi lăsase mîna pe umăr şi acum putea simţi perfect tensiunea de care era stăpînit.

Dar pereţii? Pereţii, ce? gîndi el, în timp ce ea se apleca şi mai tare deasupra lui.

— Da, cu lemn de acaju.

— O să fie foarte frumos. Lumină indirectă?

— Da.

O privi. Ea zîmbi. Cerneala de pe schiţa vieţii lui deveni ştearsă.

— Jackie... aşa nu se mai poate continua.

— Asta e şi părerea mea.

Ea se aşeză în genunchi, ca vrăjită.

— Dar ce faci? gemu el.

— Ai dreptate, aşa nu se mai poate. Şi sînt sigură că şi tu eşti la fel de înnebunit ca şi mine şi nu ne putem permite, nu?

Brăţările zornăiră încetişor, cînd ea îşi dădu părul pe spate.

— Oh...

— Atunci să punem capăt.

— La ce? spuse el, prinzînd-o de încheietura braţului, în momentul în care ea începu să-i descheie cămaşa.

— Tuturor acestor incertitudini...

Eliberîndu-şi mîna, începu să-i descheie cămaşa.

— Ce material drăguţ! Îmi asum toată responsabilitatea, Nathan. Nu spune nimic.

— Despre ce vorbeşti, Jackie?

O prinse de umeri în momentul în care începu să-şi scoată bluza.

— Ce faci?

— Continui ce cred eu că trebuie să fac. Să facem, Nathan.

Gura ei se lipi însetată de a lui, iar rîsul nervos al lui Nathan muri pe buzele tinerei femei.

— E inutil să mai lupţi, înţelegi? murmură ea muşcîndu-i buzele. Sînt o femeie foarte hotărîtă. Încăpăţînată.

— Văd...

Simţi că îi scoate cămaşa din pantaloni şi încercă, cu un ultim efort, să se opună:

— Mai bine am discuta.

— Fără nici o discuţie.

Lărgi încet gulerul cămăşii şi-şi lipi buzele fierbinţi de spatele lui.

— Vrei, nu vrei, eu am să te îmbrăţişez,

Nathan!

De data aceasta, el izbucni în rîs. Jackie, cu mişcări precipitate făcu să-i alunece pantalonii. Cu un gest instinctiv el îi reţinu degetele.

— Doamne ce serios eşti... Ucigător de serios, continuă ea dulce. Dar n-ai să pleci de aici pînă nu termin cu tine, Nathan. Stai liniştit...

O secundă mai tîrziu, tunica îi era jos.

Era prea tîrziu, mult prea tîrziu să pretindă că nu dorea nebuneşte să fie cu ea; prea tîrziu să se gîndească la ce trebuie sau nu trebuie să se întîmple. Jocul delicat pe care-l juca ea îl făcea să uite orice responsabilitate.

— Te vreau, admise el, mîngîindu-i nestăpînit obrajii şi buclele mătăsoase. Să urcăm.

Ea îi învălui obrazul în palme într-un elan spontan de tandrete. Nathan simţi trupul tinerei femei înlănţuindu-l pe al său, torturîndu-l şi dezlănţuindu-l cu aceeaşi violenţă cu care furtuna, în sfîrşit, se dezlănţuie asupra mării. Fără să ezite — căci Jackie ignora semnificaţia acestui cuvînt — ca tunetul care bubuia deasupra lor, deveni numai foc şi flacără. Un bărbat putea arde în întregime în acest foc fără să păstreze apoi vreo cicatrice. Nathan o îmbrăţişă, dar ea îl atrăgea mai departe şi mai departe, dincolo de orice limită raţională, dincolo de limitele minţii şi simţirii. Era în picioare, goală în braţele lui şi acum îl devora cu sărutările-i pasionate. Trebuia să se stăpînească.

— Jackie...

Totul se petrecea atît de repede încît i se păru că pierde noţiunea timpului, a spaţiului.

— Jackie..., repeta el... dă-mi un minut...

Ea îi închise gura cu un sărut. În clipa următoare se prăbuşiră pe covor. Jackie hotărîse să preia iniţiativa dar se înşelase — amîndoi pierduseră deja controlul situaţiei. Se mîngîiau înnebunitor cu trupurile, lăsînd să se dezlănţuie toată pasiunea atîta timp reţinută. Buzele lui Nathan îi cunoscură trupul pînă Jackie uită de ea. Dansul corpurilor strîns împletite era însoţit de şoaptele lor de iubire şi strigăte de extaz.

Cînd, în braţele lui Nathan îşi reveni încet în simţiri şi se trezi la realitate, ploaia cădea blînd, iar furtuna se îndepărtase. Desigur că această confruntare a trupurilor nu era necesară pentru a-şi confirma sentimentele. Era pur şi simplu expresia dragostei. Imaginaţia ei debordantă n-ar fi putut concepe niciodată ceva mai plăcut. Indiferent de numărul îmbrăţişărilor lor, de mulţimea anilor pe care aveau să-i împartă, nimic nu se putea compara cu această primă experienţă. Cu ochii închişi, cu braţele în jurul lui, Jackie savura momentul.

Nathan nu ştia ce să spună. Crezuse că se cunoaşte destul, că are o părere bine definită despre felul în care hotărîse să fie. Dar, iată că Nathan Powell, cel cu care trăise împreună zi de zi nu mai era acelaşi om. Pierduse şi el noţiunea timpului şi a spaţiului şi nu mai ştia cine e el însuşi. Uitase de sine. Niciodată nu se purtase

astfel. Niciodată n-o să mai facă ce a făcut... Sau măcar nu cu Jackie... Trebuia să se fi purtat cu mai multă grijă, cu mai multă răbdare şi înţelegere. Dar îl înnebunise privirea şi... trupul ei sălbatic. Sigur, dar nu asta voise ea? Îl cuprinseră remuşcările.

Nathan mîngîia încetişor pletele lui Jackie, umerii, cu sentimentul că trebuiau să stea de vorbă.

— Jackie?...

Cînd ea întoarse capul spre el, înţelese toată dragostea pe care i-o purta. Se ridică şi-şi lipise buzele de ale lui. O undă de dorinţă îl inundă din nou pe Nathan.

— Te iubesc Nathan, susură ea. Nu, nu spune nimic. Nu-i nevoie să vorbeşti.

Mîinile ei atît de dulci îl mîngîiau, iar Nathan simţi că toată hotărîrea lui se destramă.

— Jackie... Aşteaptă o clipă.

— Nu, fără contestaţii.

O prinse cu hotărîre de umeri şi o îndepărtă de el.

— Trebuie să vorbim, Jackie.

— Mai tîrziu.

Şi lăsă să scape un suspin exasperat.

— Chiar trebuie?

— Da.

— În cazul ăsta, dă-i drumul. Dar repede.

— Prima dată cînd te-am văzut, atunci cînd am venit mort de oboseală şi plictisit, şi te-am găsit în cada mea de baie am înţeles că eşti atît de fru-

moasă...

— Mă gîndeam la romanul meu şi la Jake, eroul... Exact cum mi-l imaginam. Bronzat, musculos, bine făcut. Cînd am deschis ochii şi te-am văzut... el era acolo! Eroul meu.

Tulburat, el o strînse în braţe.

— Nu sînt un erou, Jackie.

— Pentru mine eşti, Nathan. Am uitat strudelul.

— Hm?

— Strudelul, tarta cu mere pe care voiam să ţi-o dau la desert. Hai să-l mîncăm în pat.

Jackie îl sărută pe vîrful nasului şi zîmbi.

— În patul tău sau al meu?

— În al meu.

Singura ei ambiţie era să trîndăvească. Se întinse pe pat, după atîtea zile în care se sculase devreme ca să se aşeze în fata maşinii de scris. I se părea o încîntare să zăbovească în pat. Pe jumătate aţipită, se întrebă dacă era după-amiază, dacă era sîmbătă. În momentul acela îl atinse cu piciorul pe Nathan.

— Te-ai trezit, întrebă ea, fără să deschidă ochii.

— Nu.

O curpinse posesiv cu un braţ şi o strînse lîngă el.

— Nu vrei să te trezeşti?

— Depinde. Eşti sigură că am mîncat toată tarta cu fructe?

— Nu ştiu. Vrei să verific?

Îndepărtînd cearşaful de pe ei, el se întoarse

dintr-o mişcare spre ea. Jackie fu mirată că mai are atîta putere... Mai tîrziu, cînd setea unuia de celălalt se mai domolise, Jackie se lăsă din nou să cadă pe patul în dezordine.

Nathan o contemplă. Cu excepţia unei linii albe lăsate de maieu, pielea ei era bronzată în întregime. Lui Nathan îi plăcea ca femeile să aibă părul lung dar buclele negre, scurte ale lui Jackie îi părură adorabile.

Ce-o să facă el cu ea? Nu putea fi un simplu capriciu. Avea nevoie să fie cu ea. Nevoie. Un cuvînt pe care voise să-l ignore pînă în ziua aceea. Trebuia să înveţe s-o iubească.

Încercă să-şi imagineze cum ar fi să stea cu ea o săptămînă, o lună... Ce aştepta ea de la el? Nathan se detesta. Ştia că o să se ferească să-i pună această întrebare pentru excelentul motiv pe care deja îl ştia. Ea îl iubea. Şi dragostea era un cuvînt pe care-l ignorase cu hotărîre. Dragostea presupunea promisiuni şi el nu făcuse niciodată promisiuni fără a şti că şi le putea îndeplini. O promisiune neţinută era mai rea decît o minciună.

Soarele strălucea prin perdele. Păsările cîntau. Era primăvară. Totul părea simplu şi pur. Nu, Nathan nu-şi putea oferi luxul de a se îndrăgosti. Trebuia să promită. Şi dacă nu-şi putea ţine promisiunile se va detesta pe el însuşi. Jackie merită mai mult decît putea el să-i ofere.

— Nathan?

— Mm...

— La ce te gîndeşti?

— La tine.

Cînd îşi înălţă capul, o expresie serioasă şi neaşteptată îi strălucea în priviri.

— Sper că nu-i adevărat.

— De ce?

— Fiindcă ai să te enervezi din nou.

Pentru prima oară Nathan văzu în ochii ei o strălucire tristă. Părea dezolată.

— Nu regret nimic, reluă ea pentru că, vezi tu, n-aş putea suporta.

O cuprinse în brate.

— Nu, nu regret nimic, cum aş putea?

Jackie îşi ascunse fata în umărul lui ca să-şi ascundă lacrimile, ştiind că nu-i va putea explica.

— Te iubesc, Nathan şi n-aş vrea ca asta să te neliniştească. Vreau doar ca toate să meargă de la sine şi viaţă să-şi urmeze cursul.

Se ridicase. Ochii îi erau uscaţi. El îi ridică bărbia.

— Şi asta ţi-e deajuns?

— Pentru astăzi, da.

Îi zîmbi.

— Nu ştii niciodată ce-o să se întîmple mîine. Ce-ai zice de un *brunch*? Nu ţi-am făcut niciodată clătite *Suzette*. Îmi reuşesc întotdeauna, dar nu-mi mai amintesc dacă sînt cu cremă sau cu ciupercuţe, sau poate vrei tot tartă cu mere. Mai bine am face o baie şi după aceea...

— Jackie?

— Da.

— Taci.
— Acum?
— Da.

Ea începu să rîdă dar el îi cuprinse buzele cu atîta tandreţe şi dulceaţă că toată veselia i se metamorfoză în suspin. Gemu. Această nouă dovadă de supunere era o surpriză în plus pentru Nathan. Unde se ascunseseră focul, flăcările, furtuna, tunetele? A fost nevoie doar de un sărut plin de iubire ca Jackie să se schimbe aşa de mult? I se păru fragilă, vulnerabilă, de o supuşenie incredibilă.

"Răbdare" se gîndi ea. Tandreţea lui Nathan îi părea miraculoasă şi neaşteptată.

Ea deveni şi mai suspusă. Deveni prizoniera trupului lui însetat.

Nathan era conştient de schimbare şi se întreba cîte surprize urma să mai aibă. Cîte lucruri noi avea să mai descopere. Deveni protector şi iubitor, gata să-i dăruiască tot ce ea îi oferise. Nimic din neliniştea din zilele trecute. Îmbrăţişarea fu lentă, apoape torturantă, tandră, leneşă. Ca un vals vienez, dansul trupurilor lor vrăjite fu calm şi elegant. Se sfîrşi aşa cum începuse, perfect.

Lîngă Nathan, Jackie privea perdelele, plutind în boarea ce venea pe fereastră. Putu mirosi chiar parfumul florilor. Fiecare secundă din orele pe care le petrecuse se afla înscrisă în memorie. Ştia că dacă voia le putea reînvia ori de cîte ori avea chef.

— Ştii ce mi-ar place? spuse ea brusc.

— Hmm...

— Am chef să nu mă mişc de aici toată ziua.

— Am început bine.

Zîmbetul lui Jackie se lumină şi mai tare. Îşi frecă încetişor nasul de al lui.

— În cazul ăsta de ce nu... Întreruptă de soneria telefonului, ea se întinse şi-l ţinu de umăr în clipa în care el încercă să ridice receptorul.

— E greşeală, nu mişca.

El ezită un moment şi ridică receptorul.

— Alo? Carla?

— Carla, repetă Jackie.

— Carla... Eu... Ce s-a întîmplat? Da, foarte bine, putem stabili o nouă întîlnire, dacă vrei. Da, am fost ocupat... Să zicem mîine seară la nouă. La zece, atunci. Perfect Carla. Spune-i şi lui Cody. Mi-ar face plăcere să fie prezent.

După ce închise, Jackie strigă:

— Deci, tu crezi că am să te las să pleci la un han cu o contesă italiană? Nu încerca să negi!

— Nu neg, dar care contesă italiană?

— Carla.

El o răsturnă. Se rostogliră pe pat. În momentul în care începuse să se bucure de victorie,

suferi un asemenea asalt încît se treziră amîndoi jos, pe covor.

— Eşti nebună.

Jackie i se căţără în spate.

— Bine, Powell, dar dacă ţii la viaţa ta, hai să facem o baie. Cine e Carla?

El o privi din nou, amuzat la nebunie de ochii ei delicaţi, fixaţi asupra lui. Avea obrajii roşii şi chipul îi era luminat de un surîs senzual. Îi prinse obrajii în mîini.

— Să-ţi spun adevărul?

— Şi nimic altceva.

— Contesa Carla Mandolini şi cu mine întreţinem o legătură adulteră de mai mulţi ani. Soţul ei e bătrîn, impotent şi tîmpit. Şi crede şi acum că gemenii sînt ai lui.

E, într-adevăr, un bărbat minunat, gîndi Jackie, apropiindu-se de el.

— E o poveste credibilă, îi spuse, înainte de a-l săruta. Un început pentru noul roman...

Privindu-se în ochi îşi lăsară trupurile să se bucure de iubire la nesfîrşit.

Capitolul 9

Nathan îşi înfăşură un prosop de baie în jurul taliei şi ridică apoi capul. Fără să bată, Jackie deschise uşa de la baie. Era o chestie cu care trebuia să se fi obişnuit. Ea putea răsări oriunde şi oricînd.

— Îmi dai voie să îmi pun ciorapii?

— Îţi dau zece minute.

Dar, înainte de a-i întoarce spatele, ea era deja în braţele lui.

— Unde-ai fost?

Începea să se ataşeze prea mult de ea. Cînd se trezise singur în dimineaţa aceea, trebui să

facă mari eforturi să nu răscolească toată casa ca să verifice dacă mai era acolo. După ce făcuseră dragoste trei zile la rînd se simţea pierdut cînd se trezea şi n-o simţea lîngă el.

— Trebuie să lucrez chiar şi sîmbăta, răspunse ea măsurîndu-l din cap pînă în picioare.

Şi după un ultim zîmbet se îndepărtă. O auzi coborînd încet scările.

Oare ce-i mai pregătea? se întreba el cu lama de ras în mînă. Cu Jackie te puteai aştepta la orice. Asta ar fi trebuit să îl enerveze pe omul ordonat care era. Toată ziua îi era foarte serios programată. Mai întîi avea să petreacă cîteva ore în birou ca să discute proiectul de la Sidney şi să termine cel de la Denver. Apoi ar fi fost frumos s-o invite pe Jackie la prînz şi să joace un tenis la club. Un singur lucru nu prevăzuse: că se va îndrăgosti. Bărbierindu-se, Nathan descoperi că nu e cîtuşi de puţin nemulţumit. Îşi apropie faţa de oglindă. Totuşi ce se schimbase? Era tot Nathan Powell, bărbatul căruia îi plăcea să aibă responsabilităţi; iar oglinda nu-i arăta un străin, ci o persoană pe care o cunoştea foarte bine. Totul era normal. Atunci de ce se simţea atît de diferit? De ce nu putea pune degetul pe rană?

Mişcîndu-şi mereu capul, se bărbieri. Ce absurd! Era acelaşi. Singura schimbare a vieţii lui se numea Jackie.

Ce-o să facă cu ea?

Era întrebarea de care nu putea fugi la nesfîrşit. Cu cît înainta în relaţia asta, cu atît o să-i

facă mai mult rău. Şi va regreta pînă la sfîrşitul zilelor lui. Peste cîteva săptămîni va fi la Denver. N-o putea părăsi aşa, cu promisiuni. Nu-i putea cere să rămînă, atîta vreme cît nu era în stare să-i spună la ce să se aştepte din partea lui.

Poate că nu era decît un capitol din viaţa lui, cu cîteva pagini mai colorate şi bănuia de pe acum că mereu se va întoarce la acele pagini.

Trebuie să pună ceva ordine în asta...

— Ai să întîrzii, Nathan! auzi vocea lui Jackie de la parter şi gîndurile i se înrăutăţiră.

O găsi în bucătărie închizînd capacul răcitorului. La radio cînta o melodie din anii 50.

— Ai noroc că am hotărît să fiu generoasă şi te-am mai lăsat cinci minute.

Se întoarse să-l inspecteze. Purta un şort negru, cămaşă albă, părul îi era umed încă.

— Putea fi şi mai rău, declară ea.

Nathan aproape că se obişnuise cu limbajul ei direct.

— Ce ai de gînd să faci, Jackie?

— Ţi-am spus: eşti prizonierul meu.

Ea făcu un pas înainte şi-i înlănţui talia cu braţele.

— Dacă încerci să scapi, devin necruţătoare.

— Îmi place parfumul tău. Ce ai în răcitor?

— Surpriză. Aşează-te, să-ţi pun nişte budincă de cereale.

— Cereale?

— Un bărbat nu poate trăi numai cu biscuiţi şi banane, dragul meu Nathan. Te poţi considera

ostatecul meu pe ziua de azi şi te sfătuiesc să te porţi bine şi să te bucuri de ea.

— Să mă bucur de ce?

— De o zi memorabilă, spuse ea zîmbind. Am muncit amîndoi din greu în ultima vreme. E epuizant, trebuie să te odihneşti... Am să te iau într-o lungă plimbare.

— Dar vreau... într-un loc anume?

— Nu, în nici un loc anume. Mănîncă. Am să iau asta cu noi pe vapor.

— Vapor? Care vapor? Vaporul meu?

— Evident.

Luă răcitoarea şi zîmbetul îi deveni şi mai luminos.

— Cît te iubesc, Nathan! Ştiu c-o să-ţi placă o plimbare pe apă. Cafeaua e caldă, dar bea-o repede. Vrei?

Ieşi.

Nathan o ascultă şi mai curios. Ce-avea să scoată din mînecă pentru a-l distra. Uitase să închidă radioul gîndindu-se poate că lui îi place. El o urmă foarte repede pe mal. Ea purta o şepcuţa oranj, cu oranj care se asorta cu culoarea şortului şi o pereche de ochelari de soare. Se ocupa cu încărcarea ambarcaţiunii.

— Oare asta-i tot? se întrebă ea, aruncînd o privire proviziilor.

— Vrei să conduci?

— Am crescut doar pe puntea unui vas.

Se aşeză în spatele timonei. Nathan păru că ezită.

— Crede-mă, ştiu să citesc o hartă.

— În cazul ăsta...

Jackie slăbi parîmele.

— Ce zici de Saint-Thomas?

— Jackie...

— Te tachinam. Mă gîndeam totuşi că ar fi minunat să coborîm pe *Intracoastal*. Să ne petrecem toată vara într-o croazieră.

Asta făcea parte din proiectele lui de mai tîrziu. Cînd va fi în concediu. Dar auzind-o pe Jackie că vorbeşte despre acest proiect, i se păru că s-ar putea realiza chiar mîine. Şi iar se întrebă ce avea să se întîmple mîine, mulţumindu-se să mormăie, privind-o cum manevrează vasul.

Trebuia să ştie că timpul lui depinde numai de el. Poate că plecase de acasă uitînd să închidă uşa, dar orice făcea, făcea cu grijă. Mîna i se odihnea uşoară pe timonă în timp ce angaja ambarcaţiunea pe canal. Cînd vaporul începu să prindă viteză, Nathan se destinse.

— Ai ales o zi foarte potrivită să mă răpeşti.

— Asta e şi părerea mea.

Era un vis să manevrezi un asemenea vapor. Ştia că Nathan o urmăreşte. Era foarte grijuliu şi-i plăcea să-l ştie astfel. Era şi foarte riguros. Prea mulţi oameni erau dezinvolţi şi neposesivi.

Jackie n-avea decît o dorinţă: să primească din partea lui tot atîtea dovezi de grijă şi de devotament cîte-i oferea ea.

Nu visa prea mult la viitor, se gîndi ea prudentă. Nathan se debarasase de teama lui cînd

ea îi acceptase dragostea. Era suficient pentru moment. Începea să o accepte. Făcuse un pas de gigant. Eventual va accepta faptul că o iubeşte şi el.

Malurile erau brodate cu tufişuri verzi. Canalul se îngustase. De-abia dacă ar fi putut trece două vase unul pe lîngă celălalt. Înaintea lor apa era întunecată, misterioasă. Soarele iriza peisajul. Mormăitul motorului alungă un stol de păsări multicolore, care îşi luară zborul ciripind.

— Cunoşti Amazonia? întrebă ea.

— Nu, dar tu?

— Nu încă, dar vegetaţia asta mă face să mi-o închipui. Ape sumbre şi tufişuri. Sînt albatroşi prin părţile astea?

— N-aş putea să-ţi spun.

— Trebuie să verificăm.

Atenţia îi fu brusc atrasă de o libelulă care zbura razant la suprafaţa apei.

— Ce minunat!

Opri motorul.

— Ce faci?

— Vreau să ascult.

Păsările cîntau pe mal, insectele foiau în frunziş, o broscuţă sări din apă ca să prindă o muscă numai bună pentru prînzul ei. Murmurul apei era învăluitor. În depărtare auziră zgomotul unui vapor cu motor care cobora încet pe canal.

— Cînd eram mică îmi plăcea să fac popasuri. Odată mi-am luat unul din fraţi...

— Nu ştiam că ai fraţi.

— Doi, din fericire pentru mine. Au urmat meseria tatei şi aşa m-au lăsat pe mine în pace.

— Nu te interesează deloc afacerile?

— Oh, nu! Cînd aveam şase ani voiam să fiu preşedinte apoi hotărîsem să devin un mare chirurg. Ryan şi Brandon mi-au tras un şut în fund. Întotdeauna am simţit cît e de greu să fii fiul unui om ambiţios şi să refuzi să-i calci pe urme.

Ea povestea înainte şi, după tăcerea lui Nathan, întelese că el o asculta cu atenţie.

— Îmi plăcea să fac popasuri, să descopăr locuri sălbatice, să pornesc în căutarea aventurilor.

— Şi unde ai poposit?

— Întotdeauna în Arizona. să stai într-un cort în deşert e de neuitat! Evident, e la fel de plăcut să-ţi petreci vremea într-un hotel luxos. Vrei să conduci?

— Nu, te descurci foarte bine.

Rîse vesel şi porni din nou motorul.

— Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar încă n-ai văzut nimic.

Angajă vaporaşul pe canal cu uşurinţă şi se apropie de malul unde se ridicau locuinţele construite pe piloni. În faţa fiecărei vile erau grădini, piscine. O altă ambarcaţiune îi depăşi iar Jackie începu să facă amuzată comentarii referitoare la pasageri. Nathan izbucni în rîs.

Zări un chiparos şi se apropie de mal. Hotărî că locul era cel mai potrivit pentru un picnic.

Avea ca desert *Pouilly-Fuisse*, bezele cu cremă. Jackie aduse farfurioare şi furculite de

plastic. Îi sugeră lui Nathan să-şi scoată cămaşa ca să se bronzeze şi-i povesti despre un alt proiect al său — o carte despre Everglades.

Observă cu satisfacţie că Nathan părea perfect relaxat. Îl dădu pe spate şi pe umeri cu ulei de plajă şi observă că muşchii nu-i mai erau încordaţi.

După ce îşi terminară masa reveniră la bord iar Jackie luă din nou în primire timona. Un minut mai tîrziu, navigau spre Port Everglade trecînd pe lîngă tot felul de yahturi, veliere şi vaporaşe de agrement.

— Ai mai fost aici? strigă ea plină de entuziasm.

— Nu, nu prea des.

— Ador locul ăsta. Îţi dai seama cîte mări trebuie să fi străbătut unele din vapoarele care se află aici? Pleacă, vin. Mii de oameni care călătoresc... În Mexic, în Cuba.

— În Amazonia?

— Da!

Ea rîse iar vaporaşul lor descrise un cerc.

— Sînt atîtea locuri de văzut. Nu trăieşti destul ca să le poţi vedea pe toate. De aceea am revenit.

Buclele îi pluteau în vînt.

— În Florida?

— Nu. În viaţă.

Deodată hotărî să se ia la întrecere cu un velier. Nathan nici nu încercă să o împiedice. Tot n-ar fi servit la nimic.

La prînz ea acostă, îl rugă pe Nathan să ancoreze vasul şi-şi luă poşeta.

— Unde mergem acum?

— Hoinărim prin magazine.

Îi întinse mîna şi o ajută să sară din ambarcaţiune.

— De ce ai nevoie?

— De toate, de nimic. Ştii, peste cîteva săptămîni studenţii vor fi în vacanţă şi o să fie o aglomeraţie imposibilă pe coastă.

— Nu-mi adu aminte.

— Nu cobi, Nathan. Hai să facem pe turiştii, să cumpărăm nişte miere din cochilii de scoică.

— Ce drăguţă eşti să te gîndeşti la mine!

— Te rog, îmi face plăcere!

Jackie nu întîrzie să descopere micile străzi comerciale pe care le căuta. Un labirint de străduţe mărginite de boutiquri care vindeau de toate. Spunîndu-i mereu că nu se gîndea decît la binele lui îl tîrî pe Nathan într-un boutique a cărui uşă de la intrare era străjuită de doi flamingo roz de un prost gust desăvîrşit.

Jackie mîngîie labele păsărilor.

— Oh! Sînt minunate! Nu-mi vine să cred. Uite asta mi-am dorit dintotdeauna. O cutie muzicală împodobită cu scoici. Ce cîntă?

— *Moon River.*

Nathan nu văzuse niciodată ceva mai hidos.

— Nu. Cred că pot trăi şi fără ea.

— Doamne, mulţumesc!

Ea puse la loc cutia rîzînd şi se întoarse spre rafturile pe care se aliniau tot felul de mărunţişuri de prost gust.

— Eu înţeleg, Nathan că-ţi place ce e frumos. Dar şi ce e urît trebuie să ne intereseze.

— Uite, jucării pentru copilaşi.

— Hai să cumpărăm de aici.

— Nu.

Ea îi întinse un pelican confecţionat în întregime din cochilii de melci.

— Dacă-ţi place, gemu ei, îţi mulţumesc pentru intenţie, dar chiar nu pot.

— Are un oarecare şarm, zise ea rîzînd, cînd văzu cît de încruntat era. Gîndeşte-te. Un cuplu nimereşte aici în luna de miere şi-şi doreşte ceva stupid şi foarte personal care să le amintească ziua de azi. Au nevoie de un simbol pe care să-l privească zece ani şi care să le amintească această clipă intimă, înainte de a-şi plăti polita de asigurări...

Luă pelicanul.

— Uite!

— Uite ce?

— Îţi lipseşte cu desăvîrşire imaginaţia.

Ea suspină şi puse la loc pelicanul din cochilii de melci.

Dar, chiar în clipa în care credea că scăpase,

ea se îndreptă spre un vraf de tricouri. O fascina un aligator care bea un pahar cu vin. Apoi luă un alt tricou cu un rechin care purta ochelari negri.

— Ăsta e pentru tine.

— Scuză-mă, dar...

— E pentru tine. Nu numai că este un animal de pradă, dar rechinii mai sînt şi solitari notorii şi, în plus, ochelarii negri simbolizează nevoia asta de singurătate.

O privi încruntat şi intrigat.

Cînd ea începu să întrebe de nişte cravate împodobite cu peştişori, el făcu un pas înapoi.

— Nu, Jackie, nici măcar pentru tine!

Deplîngînd lipsa lui de umor, hotărî să ia tricoul apoi îl plimbă printr-o duzină de magazine de acelaşi gen, pînă cînd îi ieşi în cale un imens poster cu un papagal. Îl cumpără pentru tatăl ei.

— Mama o să aibă grijă să i-l pună pe birou. O să-i placă. Tata are un simţ al ridicolului foarte dezvoltat.

— Şi de asta i l-ai cumpărat?

— Bineînţeles!

Cu mîinile în şolduri îşi plimbă privirile de jur împrejur ca să se asigure că nu uitase nimic.

— Bun, acum că am terminat cu asta, să ne întoarcem în boutique să văd dacă nu găsesc ceva şi pentru mama.

După ce cumpărăturile au fost ambalate, fără să strige păzea, le aruncă în braţele lui Nathan.

— Le poţi duce?

— Dacă vrei...

— Eşti un dulce.

Se ridică pe vîrfuri şi-l îmbrăţişă.

— De ce nu-ţi cumperi o îngheţată.

— Dar tu?

— Am să-mi cumpăr după ce găsesc ceva pentru mama.

Un sfert de oră mai tîrziu, Jackie hotărî să ia o broşă de abanos ornată cu perle. Era elegantă şi de bun gust. Această mică aventură comercială îi dezvălui lui Nathan două detalii. Indiferenţa lui Jackie faţă de preţul obiectului cumpărat, dacă acesta o cucerise. Apoi, că broşa era într-adevăr minunată, de un bun gust desăvîrşit, fără nici o legătură cu oribilul papagal pe care voia să-l ofere tatălui ei.

Această constatare îl făcu să se gîndească: oare avea o părere diferită despre părinţii ei?

Nathan crezuse întotdeauna în caracterul ereditar al calităţilor şi defectelor. Şi totuşi, întîlnise o femeie care avea gusturi clasice, totuşi diferite în ce-i privea pe cei doi părinţi.

O clipă mai tîrziu, îl tulburară alte subiecte de gîndire. Jackie voia neapărat să închirieze o bicicletă dublă!

— Jackie, nu cred că asta...

— De ce nu pui pachetele în portbagaj, Nathan?

Plăti chiria.

— Ascultă, nu m-am urcat pe bicicletă din copilărie.

— Ai să te obişnuieşti repede. Am să stau eu

în față, dacă te temi.

Era o provocare? Nathan încălecă bicicleta și apucă ghidonul.

— Ține-te bine, pornim. Și nu uita să-mi spui încotro ai de gînd să mergem?

— Ador marii conducători!

Nu se înșelase. Nu poți uita niciodată să mergi pe bicicletă dacă ai apucat cîndva să înveți. Începură să pedaleze într-un ritm plăcut și, după ce traversară strada, porniră spre malul mării.

În forul său interior Jackie era încîntată că el conduce. Asta-i dădea posibilitatea să profite de peisaj și să poată visa. Asta putea face oricînd și nimeni n-o putea împiedica să viseze își spuse ea, zîmbind. Și în felul ăsta nu-și făcea probleme cu pietonii. Ei i-ar fi fost teamă să treacă printre ei. S-ar fi temut să nu-i lovească.

Își fixă privirea asupra umerilor lui largi și virili. După cîteva minute, Nathan se relaxă ca să se poată și el bucura de vremea frumoasă. Era un cadou pe care ea i-l oferise și numai ea i-l putea oferi, nu în fiecare zi, evident, ci numai cînd avea chef să-și lase liberă imaginația.

La rîndul lui, Nathan fu uimit să-și dea seama că începea să-i placă această hoinăreală. Venise de puține ori în acest orășel invadat de turiști și de tineri. Dar Jackie îl făcu să descopere, nu numai detaliile atrăgătoare ale acestui oraș, pe care îl știa de mai mulți ani, ci și un mod de viață pe care-l uitase de treizeci de ani.

Neprevăzutul conducea acum jocul lor. Nu se

îndoia că ziua de azi era foarte plăcută şi odihnitoare. Mîine va fi altă zi.

Dar acum soarele era strălucitor, marea de un albastru profund, copiii învăţau să facă surf. O atmosferă magică domnea pe plajă.

Îi făcu semn lui Jackie să revină pe pămînt.

— Îmi datorezi o îngheţată.

— Exact.

Ea sări sprintenă din şa şi se repezi spre un vînzător ambulant. Hotărî să ia şi o ciocolată cu aiune. Cînd reveni, Nathan avea în mînă un balon mare oranj.

— Se asortează cu ţinuta ta, zise el, legîndu-i firul balonului la centură.

Jackie simţi că i se umezesc ochii, nu din cauza valorii cadoului, ci din cauza simbolului.

— Mulţumesc, murmură ea întinzîndu-i un cornet.

El îl luă cu grijă, trăgîndu-o şi pe Jackie spre el. Lacrimile îi umplură ochii. Cum trebuia să se poarte totuşi un bărbat cu o femeie care plînge cînd îi oferi un balon? El se aşteptase la un hohot de rîs. O îmbrăţişă uşor şi o sărută pe frunte.

— Îmi pare bine că-ţi place.

— Te iubesc. Nathan.

— Pînă la urmă am să te cred.

Izbucniră amîndoi în rîs. Ce-o să se facă cu ea? Ridicîndu-şi ochii, Jackie observă lucirea de îndoială din privirea lui şi îşi reţinu cu greu un suspin. O să vadă mîine, se gîndi ea, mîngîindu-i uşor obrajii. Viitorul era înainte.

— O să se topească îngheţata, spuse ea. Hai să ne aşezăm undeva să mîncăm şi o să poţi să-ţi pui pe tine tricoul cel nou.

— Dar n-am obiceiul să mă schimb pe stradă.

Ea zîmbi. Cînd se urcară din nou pe bicicletă, Nathan îşi arbora rechinul.

Capitolul 10

Stînd în pragul uşii, Jackie privi maşina lui Nathan îndepărtîndu-se. Îi făcu din mînă cînd ajunse la curbă, înainte de a intra pe şosea, apoi zgomotul motorului nu se mai auzi. Auzi strigătele copiilor pe care vecinii îi trimiteau la şcoală. Porţile se trîntiră, apoi se făcu linişte.

Sprijinită de tocul uşii, rămase visătoare. Agitaţia asta care se repeta dimineaţă de dimineaţă, avea ceva reconfortant. Jackie simţea un amestec de plăcere şi emoţie, gîndindu-se cu regret că n-o să-l vadă pe Nathan pînă diseară.

Dar nu-i era nevastă. Se hotărî să intre şi să

închidă uşa. Nu era bine să se gîndească la viitor. Nathan era încă departe de gîndul căsătoriei şi nici măcar nu-i trecuse prin cap să-i pună inelul pe deget.

În fond, de ce să acorde acestei probleme atîta importanţă?

Jackie urcă încetişor scările, muşcîndu-şi buza de jos. Doamna Grange începuse deja să deretice prin bucătărie. Cît despre ea? O aştepta maşina de scris în camera ei. Cînd Nathan o să se întoarcă acasă, o să se bucure că o vede şi vor continua discuţia.

Nathan se dovedea mai deschis, rîdea mai des. Era minunat că putuse obţine asemenea rezultate. Cînd îl cuprindea cu braţele pe după umeri nu mai era încordat. Se întrebă dacă el era conştient că, prin somn, o ţinea strîns în braţe. Erau făcuţi unul pentru celălalt şi-şi aparţineau unul altuia. Erau o singură persoană.

Ea fusese atît de răbdătoare! Înainte de a-l cunoaşte pe Nathan, Jackie nu ştia că e stăpîna unui munte de răbdare şi fu foarte mulţumită să-şi descopere această calitate.

Încîntată de aceste schimbări, Jackie îşi coborî privirea spre manuscris. Pentru prima dată în viaţă era gata să-şi satisfacă pînă la capăt ambiţia. Să-şi dovedească ei însăşi cît valora şi apoi să le-o dovedească lui Nathan şi familiei. Dar nu era foarte sigură că editorul ei avea să-i accepte propunerea. El o încurajase, dar îi va aprecia cu adevărat munca? Nu se temea să-şi asume a-

cest risc. Ezită o clipă, apoi împachetă cu hotărîre manuscrisul într-un plic mare.

De data aceasta îi era cam teamă. Jackie era terorizată. Nu din cauza povestirii pe care o scrisese. Era în joc chiar viitorul ei. Dacă va avea un eşec, ea era singura vinovată.

Printre numeroasele proiecte pe care le începuse, acesta era singurul care o preocupa cu adevărat. Succesul romanului său era legat de succesul relaţiei cu Nathan. Aşa stupidă cum era această comparaţie, era totuşi adevărată şi Jackie o ştia.

Îşi încrucişă degetele, închise ochii şi se rugă pentru prima oară. Prima rugăciune care-i venea în gînd. Jackie puse pachetul cu manuscrisul în geantă şi o strînse apoi la piept, coborînd în viteză scara.

— Doamnă Grange, plec pentru două minute. Mă întorc imediat.

— Bine, răspunse indiferentă femeia de serviciu, fără să ridice capul.

Un sfert de oră mai tîrziu, Jackie intră la poştă, cu senzaţia că e pe cale să comită cea mai mare prostie din viaţa ei. Trebuia să fi recitit înainte primul capitol. Poate-i scăpaseră greşeli. Funcţionarul luase deja pachetul pentru a-l timbra şi ştampila. Personajele i se părură nesemnificative. Le trebuia mai multă personalitate pentru ca romanul să devină un best-seller.

Cînd părăsi poşta picioarele-i tremurau. Era ridicol, dar, dacă nu se va stăpîni, se va îmbol-

năvi. Se lăsă să cadă pe o bancă şi-şi prinse capul în mîini. Plicul o să fie la New York mîine dimineaţă. Jackie se pregătise să sărbătorească evenimentul cu o sticlă de şampanie, dar, pentru moment, nu se simţea în stare să sărbătorească nimic. N-avea decît o singură dorinţa. Să se întoarcă acasă şi să se ascundă în pat, sub pătură.

Oare cum de nu s-a gîndit nici o clipă la posibilitatea de a se înşela în privinţa cărţii, a lui Nathan, în privinţa sa. Era nebună!

Se dăruise cu totul acestei poveşti şi va fi citită de un necunoscut, care se va distra de minune pe sema celui care o scrisese. La fel, probabil va face şi editorul.

Îi dăruise inima lui Nathan, îi forţase mîna ca să o primească. Astăzi, dacă el avea să încerce să i-o restituie, oricît de multă blîndeţe ar fi arătat, inima ei avea să se rupă.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Jackie se simţi şi mai descurajată. Îşi şterse lacrimile, dezgustată de propria-i naivitate. Cum îşi putuse permite să plîngă prosteşte, pe o bancă, în oraş?

Nu-i servea la nimic să se gîndească mereu la ce era mai rău. Se ridică. N-avea decît să-şi dea toată silinţa pentru a învinge.

Prînzul o prinse cu coatele rezemate pe masa din bucătărie, privind fotografiile nepoţilor doam-

nei Grange, în timp ce aceasta pregătea o salată.

— Sînt superbi. Acesta e Lawrence, nu?

— Da, numărul trei. Un puşti!

— Da, o să facă ravagii. Vă petreceţi mult timp cu ei.

— Oh da, dar niciodată nu-i de ajuns. Cresc atît de repede. Aceasta e Anne-Marie, preferata mea. E greu de crezut, dar acum cîţiva ani arătam şi eu mai bine. Aveam cîteva kilograme mai puţin...

— Arătaţi bine şi acum doamnă Grange şi, în plus, aveţi o familie minunată.

Doamna Grange clătină din cap afirmativ.

— Timpul trece repede. Aveam optsprezece ani cînd m-am căsătorit cu Clint. O, şi el arăta foarte bine pe vremea aceea. Chiar foarte bine. Eram nebună după el.

Se cunoşteau de puţină vreme, dar doamna Grange se simţea destul de apropiată de ea încît să-i poată vorbi de viaţa ei privată.

— Fetele sînt tare zăpăcite la vîrsta asta şi eram şi eu la fel. Ni se spunea — nu vă căsătoriţi prea repede. Dar cine să asculte?

— Probabil că oamenii care spun asta n-au avut norocul să se îndrăgostească pînă peste urechi.

Doamna Grange zîmbi.

— Aşa e. De altfel, nu regret nimic, chiar dacă la douăzeci şi patru de ani mă găseam într-un apartament neîncăpător, fără bărbat, fără un ban în buzunar, cu patru băieţi obraznici şi flămînzi pe

cap. Clint ne părăsise.

— Îmi pare tare rău. Trebuie să fi fost greu pentru dumneavoastră.

— Am avut şi zile mai bune. Dar noi sîntem întotdeauna responsabile domnişoară. L-am vrut pe Clint Grange şi l-am avut chiar dacă s-a purtat cu mine ca un şarpe!

— Ce-aţi făcut după ce v-a părăsit?

— Am plîns. O noapte întreagă. Şi aproape toată ziua următoare. Dar copiii aveau nevoie de altceva decît de o mamă care jeleşte după bărbată-său. M-am gîndit aşadar la cel mai potrivit mod de a-mi reveni cît mai repede, ca să ieşim din încurcătură. Aşa că am început să fac menajul pe la diferite familii. Acum, douăzeci şi opt de ani mai tîrziu, fac acelaşi lucru.

Şi tăcu o clipă ca să privească satisfăcută bucătăria.

— Puştanii mei au crescut mari, doi dintre ei au familie. Şi sper ca şi dumneavoastră să descoperiţi în domnul Powell ceea ce căutaţi. Fiindcă, vedeţi dumneavoastră, sînteţi persoana care poate să-l schimbe, dacă rămîneţi cu el.

— Sper. Îl iubesc atît de mult.

— Dar niciodată nu e suficient, nu-i aşa? adăugă ea suspinînd.

— Oricum, e mai mult decît nimic.

Doamna Grange o bătu prietenește pe umăr înainte de a se ridica, pentru a-şi relua lucrul.

Jackie aprobă şi urcă apoi, ca să se aşeze în faţa maşinii de scris.

Cînd se întoarse Nathan era trecut mult de prînz. Doamna Grange plecase. O găsi pe Jackie în faţa mesei de lucru, cu pletele ciufulite, aplecată peste maşina de scris. El o privi intrigat. Era pentru prima dată cînd o privea în timp ce muncea. Ea îi simţi prezenţa, căci se îndreptă brusc şi degetele i se opriră pe clapele maşinii. Întrerupse lucrul şi se gîndi o clipă. Începu apoi cu mai multă voioşie părînd şi mai frumoasă aşa încruntată, zîmbind şi mormăind în acelaşi timp.

Nathan aruncă o privire asupra vrafului de foi bătute la maşină, care stăteau ordonate pe masă şi se întrebă dacă erau copii ale celor trimise dimineaţă. Se simţi relaxat. Oare voia el ca ea să scrie *Sfîrşit* pe ultima filă a romanului? Ştia cît de important era pentru ea acest roman. Înţelese acest lucru în seara în care ea îi povestise subiectul. Iar el, egoistul, lega sfîrşitul cărţii de sfîrşitul relaţiei lor.

Trecuse o lună, numai o lună. Cum de reuşise ea să-i întoarcă modul de viaţă cu totul numai cîteva săptămîni. În ciuda tuturor hotărîrilor şi planurilor lui, deşi luptase ca acest lucru să nu se întîmple, iată că se îndrăgostise. Dar nu trebuia să înrăutăţească situaţia.

Ar fi dorit să-i poată oferi toate acele promisiuni iluzorii pe care le face un îndrăgostit — aşa cum era el acum. Anii, zilele, nopţile petrecute împreună, mariajul, o familie. Din nefericire el nu-i putea oferi decît decepţii.

Proiectul de la Denver trebuia rezolvat în

douăzeci şi cinci de săptămîni. Aşadar trebuia să stea mai mult la birou. Reuniunile deveneau din ce în ce mai frecvente. Stătea acasă din ce în ce mai puţin. Peste douăsprezece zile va fi în avionul care avea să-l îndepărteze de ea. Nathan reuşise, în sfîrşit, să înţeleagă că, deşi era posibil să n-o iubească cu adevărat, chiar dacă ea era o simplă nevoie temporară, era tentat să-i facă toate promisiunile pentru a o păstra în casa lui.

Jackie merita mai mult şi nu mai avea în faţă decît douăsprezece zile.

Hotărî să intre în cameră şi puse lui Jackie mîinile pe umăr. Ea tresări.

— Îmi pare rău, spuse el rîzînd, nu voiam să te sperii.

— Nu prea ai reuşit, zise cu mîna la inimă. Cum se face că ai venit atît de devreme?

— Nu e devreme, e trecut de şase.

— Oh. Atunci nu mă mai întreb de ce mă doare spatele atît de tare.

— De cît timp lucrezi?

— Nu ştiu. Voiam să pun ceasul să sune după plecarea doamnei Grange, dar a venit în oraş Burt Donley şi am uitat.

— Burt Donley?

— Mîna dreaptă a lui Samuel Carlson.

— A, da, bineînţes, Burt!

Jackie îi aruncă o privire peste umăr.

— Burt deja l-a omorît pe tatăl lui Sarah. El şi Jake nu-şi terminaseră treaba la Laramie şi de aceea Burt a tras asupra celui mai bun amic a lui

Jake. Prin spate, bineînţeles.

— Evident.

— Şi? Cum ţi-ai petrecut ziua?

— Mai puţin palpitant decît tine. Nici o încăierare, nici o întîlnire cu cocote.

— Din fericire pentru tine, chiar dacă sînt mai înţelegătoare.

Se ridică de pe scaun ca să i se atîrne în spate.

— Hai să vedem ce aş putea găti pentru cină. Şi în vremea asta o să stăm de vorbă.

— Jackie, nu-i nevoie să-mi găteşti în fiecare seară.

— Dar figurează în convenţia noastră.

El îi închise gura cu un sărut aproape sexual. Cînd o eliberă din strînsoare, ea îi putu citi în ochi o strălucire sălbatică de dragoste.

— Jackie deja ţi-am spus că am terminat-o cu toate prostiile astea. Bine?

— Dar nu mă deranjează deloc să-ţi gătesc, Nathan.

— Ştiu, dar îmi dau seama că, dintre noi doi, tu eşti aceea care a avut ziua cea mai grea.

O strînse din nou în braţe şi-şi cufundă faţa în părul ei.

— Deja ţi-am propus să-mpărţim munca pe din două, dar nu cred că gătesc la fel de bine ca tine.

— Am putea să mergem să mîncăm o pizzza.

O strînse şi mai tare în braţe.

— Excelentă idee.

Apoi, trăgînd-o spre pat, adăugă:

— Peste o oră?

— O idee şi mai bună.

În tăcerea casei nu se mai auziră decît foşnetele hainelor căzute şi şoaptele lor de iubire.

Soarele apusese deja, iar greierii îşi începuseră serenadele cînd ei se instalară pe terasă. Aduseră ceva de mîncare pe o tavă pe care o puseră între ei. Turnară un pahar de vin din care beau pe rînd. Amîndoi ascultau zgomotele nopţii iar tăcerea dintre ei era o laudă adusă armoniei serii. Dragostea îi ameţise şi simteau şi ei liniştea lăuntrică a acelora care se cunosc de ani de zile şi se înţeleg perfect.

Era o noapte cu lună plină. Cu picioarele încrucişate şi cu ochii închişi, Jackie avea impresia că putea sta aşa ore în şir, fără a simţi nevoia să se mişte. Era pe deplin fericită şi putea să trăiască aşa toată viaţa. La infinit.

— Nathan, spuse ea deodată. Ştii la ce mă gîndesc?

— Mmmm...

El întoarse uşor capul pentru a o putea privi. Niciodată nu va putea uita strălucirea trupului ei, a ochilor, în bătaia lunii. Era şi mai frumoasă însă la lumina zilei. Dar acum, trupul ei tremura uşor în lumina diafană, aproape magică. Era relaxată,

imaterială.

— Mă auzi?

— Nu. Te privesc. Sînt clipe cînd eşti într-adevăr incredibil de frumoasă. Adorabilă.

Jackie surîse timid. Întinse braţul şi-şi aşeză mîna pe mîna lui.

— Dacă o mai ţii aşa n-am să mă mai pot gîndi la nimic.

— Crezi?

— Vrei sau nu vrei să asculţi ce-ţi spun?

— Nu ştiu...

— Am o idee excelentă. Cred că ar trebui să dăm o recepţie.

— O recepţie?

— Da. Să ne adunăm prietenii în jurul unei mese, cu puţină muzică care să acopere vorbăria...

— Cred că s-ar putea...

— Bravo. deci am depăşit primul obstacol.

Jackie depuse o sărutare în palma mîinii lui dar el ştia că ea nu terminase încă.

— Da, au trecut multe săptămîni de cînd te-ai întors din Europa şi nu ţi-ai văzut nici un prieten. Probabil că ai cîţiva.

— Unul sau doi.

— Perfect. Deci am trecut şi al doilea obstacol.

Se întinse ca o pisică leneşă.

— Un om de afaceri ca tine ar trebui să fie stîlpul unei întregi societăţi. E de datoria ta să întreţii relaţii prieteneşti cu mulţi amici.

Nathan ridică o sprînceană.

— Ar trebui să discutăm despre recepţia asta, Nathan.

Se apropie din nou de el, vioaie şi volubilă.

— Trebuie să fie în casa asta o agendă mare cu adrese, în care să pot găsi suficiente persoane care să prefere o recepţie. Persoane distractive, evident.

— Distractive?

— Trebuie neapărat să fie aşa pentru ca recepţia să reuşească. Să spunem că ne descurcăm cu vreo douăzeci şi patru de invitaţi, cîteva feluri de mîncare bine prezentate, băuturi şi muzică. Putem sărbători şi venirea ta din Europa şi călătoria care urmează.

Nathan îi aruncă o privire tăioasă. În ciuda tonului ei liniştit, Jackie părea foarte serioasă. Fără îndoială vorbea despre plecare lui la Denver.

— Ce pui la cale?

Ea zîmbi. Acum reuşise, în sfîrşit, să-i atragă atenţia şi să-l facă să se gîndească la propunerea ei.

— Aşadar ce zici? E bine săptămîna viitoare?

— Foarte bine. Cunosc un şef de local. M-ar putea ajuta...

— Nu. recepţia trebuie să fie numai a noastră.

— Prea multă muncă.

— Nu te nelinişti, Nathan. Dacă ştiu ceva pe lumea asta, e organizarea unei recepţii. N-ai altceva de făcut decît să-ţi inviţi prieteneii. De restul mă ocup eu.

— Te descurci? Sigur?

— Sigur. Şi acum ce-ai spune să înotăm puţin.

El aruncă o privire spre piscină. Era tentant dar, şi mai tentant era s-o privească, stînd acolo, aşezat comod în fotoliu.

— Du-te. Mi se pare prea complicat să urc să-mi iau un maieu.

— Ai nevoie de maieu?

Ca să-l convingă începu să se dezbrace. Şortul pe care-l purta căzu la pămînt.

— Jackie...

— Nathan, zise ea , imitîndu-i vocea. Una din cele mai mari plăceri din lumea asta e să înoţi gol-goluţ sub lumina lunii.

Slipul uşor urmă după şort. Apoi, fu rîndul tricoului, care zbură peste cap. Dezbrăcîndu-se continua să monologheze.

— Cînd ai o piscină a ta... Ar trebui ca vecinii să-şi ia un binoclu ca să vadă ce se petrece aici... Dacă ne văd... S-ar putea să le placă.

Nathan îşi simţi gura uscată. Da, îi mai mîngîiase piele dulce, bronzată; dar, luminată de razele lunii, silueta lui Jackie, detaşîndu-se, pe marginea piscinei îi făcu inima să bată ca aceea a unui adolescent în preajma primei întîlniri de dragoste.

Ea se ridică pe vîrfuri, ridică braţele şi plonjă în apă. Cînd se ridică la suprafaţă, începu să rîdă.

— Doamne! Nu ştiam ce-mi lipseşte! Obişnuiam să fac baie goală, dimineaţa, devreme, ca să nu înnebunească mama văzîndu-mă. Cu toate

că piscina noastră e bine ascunsă de copaci. Era atît de plăcut să înoţi la ora ceea a dimineţii! Vii?

Se îndreptă înotînd spre el. Nathan rămase nemişcat. Dacă intra în apă sigur nu va putea să înoate.

Jackie izbucni în rîs. Scoase o mînă din apă şi o flutură spre el ca un puştan, apoi îl ţintui cu degetul, prefăcîndu-se că are un revolver.

— Nu mişca, Nathan. Nici o mişcare bruscă sau trag.

— Dă-mi voie să respir, Jackie, vrei?

— Atenţie, mîinile pe cap!

Se spune că nopţile cu lună plină trezesc nebunia în lume. Cu certitudine că deja e pe caie de a înnebuni. Nathan se supuse. Se apropie încet de marginea piscinei. Priveliştea era interesantă.

— Înaintează încet, foarte încet, spuse ea, trecîndu-şi limba peste buze.

— ţi-ai pierdut minţile.

— Nu glumi, Nathan, e periculos. Ai cea mai mică idee despre cîte răni poate face un calibru 38? Crede-mă, nu glumesc. Aşa... Acum, scoate-ţi hainele.

Ridicînd din umeri, el îşi descheie cămaşa. De fapt, ce-l putea împiedica să facă o baie gol?

— Acum scoate-ţi pantalonii şi slipul. Perfect, foarte bine... În apă. Supune-te, Nathan.

El plonjă şi o prinse în braţe cînd urcă la suprafaţă.

— Ţi-ai pierdut revolverul.

Jackie îl prinse de mînă.

— Da, aşa e.

— Să vedem cum te descurci cînd eşti dezarmată.

Ea fu mai rapidă decît el şi îi scăpă. Se scufundă şi reveni apoi la trei metri de el.

— Ai pierdut.

Jackie începu să înoate. Nathan o urmă. Era un înotător excelent dar ea era mai uşoară şi mai rapidă. La cîţiva metri de ea îi veni brusc o idee. Scoase mîna din apă şi o fixă cu degetul arătător.

— Ai grijă, păzea! Am găsit revolverul tău.

Izbucniră în rîs. O clipă mai tîrziu, o strîngea în braţe.

— Trişorule, eşti un trişor.

Ea se zbătu, dar de data aceasta nu putu să scape din braţele solide care o ţineau prizonieră. Respira scurt. Era rîndul ei să-şi simtă gura uscată. Niciodată dorinţa lor nu fu mai violentă. O trase la fundul apei şi o strînse în braţe cu disperare. În cîteva secunde se despărţiră brusc de lumea întreagă. Cînd se ridicară, Jackie redevenise supusă. Înlănţuiţi, alunecară pe apă în linişte. Apoi se prinse de umerii lui şi, în apa complice, Nathan îi cuprinse în palmă triunghiul moale şi fierbinte. Începu să o mîngîie ritmic, făcînd-o să i se abandoneze total.

Timpul se oprise. Atunci cînd îşi reveni, Nathan o scoase din apă. Erau lungiţi pe marginea piscinei, cu trupurile luminate de razele lunii.

Un nou val de dorinţă îi răpi. Aplecat deasupra

ei, Nathan o văzu neobişnuit de frumoasă şi dori cu disperare, mai mult ca oricînd, să fie în ea. Privindu-se în ochi, se contopiră cu o forţă nebănuită. Cînd Nathan pătrunse mai adînc, murmurele dulci şi şoptite începură să se transforme în strigăte de extaz. Trupurile şi sufletele li se împletiră, parcă pentru totdeauna.

Capitolul 11

Anumite persoane se nasc cu talentul de a organiza sărbători şi recepţii. Jackie făcea parte dintre acestea!

Scopul acestei recepţii era să uite că nu-i mai rămîneau decît cîteva zile pe care le putea petrece alături de Nathan. Aşadar hotărîse că serata va fi reuşită.

Putea scrie opt ore, uneori chiar zece ore pe zi, căutînd uitarea într-o altă aventură sau într-o altă catastrofă. Munca n-o împiedica totuşi să se gîndească şi la meniu.

Insista să le pregătească ea pe toate dar, ho-

tărîse, totuşi, s-o angajeze pe doamna Grange pentru a servi la masă şi pe fiul său, viitorul profesor, pentru a o ajuta.

În după-amiaza dinaintea recepţiei, Jackie fu foarte încîntată să-l vadă pe Nathan în bucătărie. Îşi ridicase mînecile cămăşii şi-i propuse să-i dea o mînă de ajutor cu aperitivele.

Era încăpăţînat şi neîndemînatic — cele două trăsături de caracter pe care le adora. Prudentă, îi încredinţă misiunea de a aranja tartinele pe platouri.

Optimistă în privinţa vremii din ziua aceea, Jackie luase hotărîrea să întindă mesele în grădină, pentru ca invitaţii să se bucure de priveliştea oferită de lampioanele pe care le pusese peste tot, afară. Încrederea ei s-a dovedit justificată. Ziua începuse cu un cer limpede iar seara, stelele nu întîrziară să strălucească.

Pînă acum, rareori îşi făcuse probleme în privinţa succesului sau insuccesului unei recepţii. Dar acum era cu totul altceva. Trebuia să fie perfect ca să-i poată dovedi lui Nathan că aparţinea la fel de mult şi universului lui.

Nu-i mai rămîneau decît cîteva zile pînă cînd avionul avea să-l ducă la mii de kilometri depărtare. Îi era greu să nu se gîndească la asta, mai ales că încă nu-i spusese ce-avea să se întîmple cu ea, şi nici ce şi-ar fi dorit pentru relaţia lor. Jackie refuza să creadă că el mizase pe o legătură trecătoare.

Niciodată nu fusese întru totul de acord cu dra-

gostea lui şi el nu o acceptase. Acest lucru o rănea mai mult decît ar fi vrut să recunoască. Bineînţeles, i-o dovedise. Adesea îi telefona în timpul zilei ca să-i audă vocea. Îi oferea flori. Flori culese din grădină sau cumpărate pe drum, ca să înlocuiască buchetele din casă, înainte ca vreo floare să se veştejească în vaze. Şi, după ce făceau dragoste, o păstra strîns la pieptul lui pentru ca fericirea să ţină şi după consumarea pasiunii.

Jackie se gîndea că e mai bine să se mulţumească numai cu ce au, decît să suspine sperînd.

Cu o oră înainte de recepţie, urcă să se machieze. Se închise în camera ei şi-i spuse şi lui Nathan să facă la fel. Dorea să adauge o aură de mister serii. Nu voia să fie urmărită de el pas cu pas, privind-o cum se pregăteşte pentru petrecere.

Făcu o baie şi stătu mult în apa spumoasă. Bălăcindu-se, ascultînd o muzică suavă la radio, începu să privească cerul, pe fereastră. Numai cîtiva norişori albi alunecau pe faţa lunii.

Avu timp să se machieze cu grijă, alegînd un machiaj uşor exotic. Îşi studie chipul în oglindă, sub toate unghiurile şi fu satisfăcută. Înainte de a se îmbrăca îşi masă trupul cu o cremă parfumată, apoi despachetă rochia pe care şi-o cumpărase dimineaţă.

Nathan era deja la parter cînd ea ieşi din cameră. Stătea de vorbă cu doamna Grange care

răspundea, ca de obicei, pe un ton rece. Cu mîna pe balustradă, Jackie începu să coboare scara lent, ca pentru a-şi face intrarea pe scenă.

Şi nu fu decepţionată de rezultat. Nathan ridică ochii şi tăcu brusc în mijlocul frazei. Jackie nu văzu pentru moment silueta înaltă a bărbatului blond care stătea lîngă doamna Grange.

Machiajul din jurul ochilor făcea ca aceştia să pară imenşi. Tenul bronzat se armoniza cu culoarea închisă a părului, punîndu-i în valoare cerceii de argint.

Nathan fu uimit de această apariţie încîntătoare. Bluza i se mula pe corp, scoţîndu-i în evidenţă spatele şi umerii. O mulţime de brăţări, ce-i ajungeau pînă la cot, făceau ca pielea bronzată să-i strălucească. Părea ireală. Surîzînd, Jackie coborî ultima treaptă, apoi se răsuci pentru a-i cere lui Nathan aprobarea.

— Ce crezi?

— Eşti orbitoare.

La rîndul său îl inspectă cu ochi critic; Nathan era minunat. Smokingul nu putea sta mai bine pe alt bărbat. Ea se ridică pe vîrfuri şi-l îmbrăţişă, apoi se întoarse spre doamna Grange.

— Apreciez că aţi acceptat să ne ajutaţi în seara aceasta, doamnă Grange. Pariez că acesta e fiul dumneavoastră. Trebuie să fiţi Charlie.

— Da, doamnă.

Ea îi întinse mîna şi strînse o palmă cam flască. Maică-sa uitase să-i spună că Jackie arăta ca o zeiţă.

— Sînt încîntată să vă cunosc. Doamna Grange mi-a vorbit mult despre dumneavoastră. Vreţi să vă arăt unde am pregătit băuturile?

Doamna Grange fu nevoită să-i dea un ghiont în coaste ca să iasă din starea de transă în care căzuse. Băiatul clipi nedumerit, ca şi cum cerul i-ar fi căzut pe cap şi hotărî s-o urmeze.

Doamna Grange spuse:

— Deja i-am arătat cam tot ce trebuie să ştie. Hai, Charlie, vino cu mine.

Mama lui îl trase după ea şi Charlie se supuse. Însă nu se putu abţine să nu mai arunce o privire peste umăr.

Mîna lui Nathan atinse umărul tinerei femei, apoi o prinse de braţ.

— Pentru prima dată în viaţă, doresc ca o recepţie să se termine înainte de a începe.

Ea îl sărută provocator pe buze.

— Ştiu, şi aş vrea ca petrecerea să fie deja terminată, zise el, cuprinzînd-o de talie.

Jackiese lipi cu totul de el.

— Vrei să-ţi spun ceva? Cînd o să se termine, o să avem şi noi, recepţia noastră.

— Abia aştept.

Erau gata să uite de această amînare, dar fură întrerupţi de soneria de la intrare.

— Prima rundă! spuse ea, înainte de a porni spre uşă.

În mai puţin de o oră, casa fu plină de invitaţi. Cei mai mulţi dintre ei se arătară foarte interesaţi s-o cunoască pe femeia cu care, momentan,

Nathan îşi împărţea viaţa. Lui Jackie puţin îi păsa. Şi ea era la fel de curioasă să-i cunoască pe amicii lui Nathan.

Descoperi, mirată, că Nathan cunoştea oameni de tot felul, de la cei mai sofisticaţi, la cei mai simpli. Un zîmbet şi o strîngere de mînă fură de ajuns pentru a se înţelege bine cu Cody Johnson, un arhitect care lucra cu Nathan de doi ani. Omul prefera să se îmbrace lejer, cu blugi şi ghete. Dar făcuse efortul să-şi pună un smoking.

Îi păstră mîna mult timp în palmele lui şi o învălui cu privirea călduroasă a ochilor săi căprui şi catifelaţi. Apoi îi făcu din ochi.

— De-abia aşteptam să vă întîlnesc.

— Ca să-i faceţi plăcere patronului, aşa-i?

— Cam aşa ceva.

Îi păstră mîna, dar nu pentru a-i face curte.

— Nu cred că i s-ar putea reproşa vreodată lui Nathan lipsa simţului estetic, reluă el zîmbind. Întotdeauna am fost convins că pentru a-ţi arunca de două ori privirea asupra aceleiaşi femei trebuie ca aceasta să fie cu totul deosebită.

— E un compliment? O confirmare?

— Absolut. Şi sînt foarte bucuros — Nathan mie, doar, prieten. Aveţi intenţia să rămîneţi aici?

În ciuda preferinţelor ei pentru întrebările directe, Jackie ridică o sprînceană şi hotărî să nu-i dea un răspuns direct.

— Dumneavoastră, după cîte văd, vreţi să ştiţi esenţialul.

— Nu-mi place să pierd timpul.

— Mă gîndeam să rămîn.

Avu un surîs amuzat. Un zîmbet din acelea pe care femeile le consideră absolut cuceritoare.

Fără îndoială, era foarte greu să ghiceşti ce gînduri ascundea acel surîs.

— Aşadar, pot să vă ofer ceva de băut?

Ea acceptă braţul care i se oferise şi se îndepărtară spre bar.

— Aţi cunoscut-o pe Justine Chesterfield?

El izbucni într-un rîs prietenos şi întoarse spre ea un chip ars de soare.

— Vi s-a spus vreodată că sînteţi transparentă precum cristalul?

— Nu-mi place să pierd timpul.

— Apreciez.

Se opri în faţa barului, amuzat din nou, de astă dată de încordarea cu care fiul doamnei Grange o servea pe gazdă.

— Da, spuse el, e o femeie încîntătoare, dar e cam mult pentru mine.

— Şi nimic altceva?

— Depinde. Aveţi surori?

Jackie izbucni în rîs şi luară amîndoi cîte o cupă cu şampanie. Nici unul, nici celălalt nu băgară de seamă că Nathan îi observa, puţin cam încruntat.

Nathan nu era un bărbat gelos. Considerase întotdeauna că acest gen de emoţii erau inutile şi ridicole. Nu, evident, nu era nici gelos, nici idiot, dar, privindu-i pe Jackie şi Cady deveni bănuitor. Iar senzaţia asta n-o putea suporta.

Cody era, desigur, genul de bărbat care i se potrivea, îşi spuse el, văzînd că Jackie îi zîmbeşte. Încerca de fapt, să-i atragă atenţia. Cody ar fi fost perfect potrivit pentru un personaj din cărţile ei: cowboy-ul. Putea fi chiar Jake Redman, de exemplu. Cody avea aerul acela de erou. Pentru prima dată, Nathan îşi dădu seama că acesta e genul de bărbat care place femeilor. Celor mai multe femei.

În plus, Cody era complet lipsit de formalism. Totuşi, aprecia tot ce străluceşte: maşinile de curse, seratele amuzante etc.

Văzînd zîmbetul involuntar pe care Jackie i-l adresa, îi veni un chef nebun să-i sugrume pe amîndoi.

Ce ridicol! Nathan sorbi o gură din pahar, apoi îşi căută ţigările. În aceste ultime zile fumase mult. Cady îi era prieten. Poate chiar cel mai bun prieten. Iar Jackie... Cine era Jackie?

O amantă? O prietenă? O cunoştinţă? Delicioasă. Şi pe care se poate conta. Cu greu ar fi putut crede că o persoană care se purta ca un fluturaş, zburînd din floare în floare, putea fi cinstită, devotată. Niciodată nu avusese ocazia să-i pună la încercare fidelitate. Pentru binele ei. Nu avea s-o întemniţeze, să-i limiteze orizontul...

Ce prostie din partea lui!

Nathan prinse din zbor primul pretext pentru a-şi întrerupe conversaţia cu inginerul şi se îndreptă, încet, spre ei.

Cînd ajunse la ei, Jackie rîdea în hohote şi o-

chii îi sclipeau ca şampania din paharul lui.

Continuînd să vorbească îşi lăsă mîna pe braţul lui Nathan; un gest mărunt, insignifiant, dar care evidenţia o anumită intimitate.

— O iau ca pe un compliment. Plăcută petrecere, patroane. Te felicit pentru desăvîrşitul bun gust de care dai dovadă.

Cody trase o duşcă de vodkă.

— Mersi. Dar ştii, masa e întinsă în grădină. Cunoscîndu-ţi apetitul sînt foarte surprins că încă n-ai descoperit-o.

— Acum mă duc.

Făcu încă o dată din ochi lui Jackie, şi plecă.

— Ce mod subtil de a scăpa de el, sublinie Jackie.

— Mi se pare că te acaparase.

Jackie zîmbi încîntată.

— Da, asta e chiar drăguţ din partea ta. Foarte drăguţ.

Şi îi mîngîie buzele cu un sărut uşor.

— Sînt femei care detestă bărbaţii posesivi. Nu-i cazul meu. Eu îi ador. Punct ochit pentru tine!

— Voiam doar să spun că...

— Las-o baltă, vrei?

Jackie îl luă de braţ.

— Bine. Acum trebuie să ne ocupăm de invitaţii noştri şi poate că o să reuşim să trecem pe la masă înainte să mor de foame.

Nathan îi sărută mîna. Dacă fusese gelos — nu era prea sigur de asta — acum cîştigase răz-

boiul.

— Hai să ne punem pe picioare. E cam greu să te arăţi prietenos cu musafirii cînd ai stomacul gol.

Serata avu succes. Zilele următoare începu să plouă cu telegrame de mulţumire şi invitaţii. Jackie era încîntată. Îi cucerise pe toţi prietenii lui Nathan, pe oamenii de afaceri care lucrau cu el. Numai că nu ăsta era scopul vieţii ei. Scopul se numea Nathan, care tocmai se pregătea să plece la Denver.

Jackie fusese la Denver. Îi plăcuse mult oraşul. Astăzi îl ura pentru că devenise un simbol. Încă un simbol. Dar de data aceasta funest.

Plecare lui Nathan era o chestiune de ore. Nu hotărîse nimic. O dată sau de două ori încercase să-i vorbească, dar ea evita orice discuţie.

Pură laşitate! Căci dacă i-ar fi declarat că o alungă din viaţa lui, ea nu s-ar fi putut abţine să nu profite de ultimele clipe. De aceea, Jackie lăsase timpul să treacă.

Acum se gîndea. Dacă Nathan nu o mai dorea, trebuia să-i ofere, totuşi, o motivaţie. Nu avea voie să-l piardă.

Intrînd în camera lui, Jackle îşi îndreptă ţinuta.

— Ţi-am adus cafea.

Ocupat să-şi facă valiza, Nathan ridică puţin capul.

— Mulţumesc...

Crezuse că deja a depăşit momentele mai dificile ale vieţii lui. Eroare. Era, chiar, mai rău.

— Pot să te ajut? întrebă ea, ducîndu-i ceşcuţa la gură.

Era mai uşor să discuţi făcînd ceva, mişcîndute, ca să-ţi consumi surplusul de emoţii.

— Nu, mulţumesc. Aproape că am terminat.

Ea înclină uşor capul şi se aşează pe marginea patului. Mai bine să stea locului şi să nu mai umble de colo-colo, deşi i-ar fi fost mai uşor să se mişte. Şi să se abţină să trîntească ceaşca de perete aşa cum ar avea chef.

— Nu mi-ai spus cît ai să lipseşti.

— Pentru că nici eu nu ştiu.

Niciodată nu-i displăcuse să-şi facă valizele. I se părea uşor. Astăzi, însă, era o corvoadă.

— Pentru început cred că o să fiu plecat vreo trei săptămîni, poate patru. Şi asta numai dacă nu apar alte complicaţii.

Jackie mai sorbi o gură de cafea. I se păru foarte amară.

— Să fiu aici cînd te întorci?

Tot ea abordase subiectul. Nu sub forma unei rugăminţi ci, pur şi simplu, punînd o întrebare.

Nathan ar fi vrut să răspundă: *da, te rog*. Dar nu putu decît să bîlbîie cîteva vorbe.

— Cum vrei.

Jackie tăcu un timp. Se întreba dacă n-ar tre-

bui să ţină cont şi de propriul său orgoliu.

— Nu, nu e după cum vreau eu. Ştii foarte bine ce simt şi ce vreau. Acum a venit timpul să spui şi tu ce simţi şi ce vrei.

Privirea ei era tristă. Nici urmă de zîmbet pe buze. Nathan se simţi frustrat. Avea nevoie de zîmbetele ei şi de veselia pe care o afişa mereu, aşa cum alte femei îşi etalează bijuteriile.

— Eşti foarte importantă pentru mine, Jackie.

Cuvîntul dragoste era în sufletul lui, în inima lui, dar nu-l putea pronunţa.

— Mai mult decît oricine, adăugă el.

De ce să se mulţumească numai cu atît? Ea ridică o sprînceană şi continuă să-l scruteze.

— Şi?

Nathan luă un vraf de cămăşi proaspăt spălate. Trebuia să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru a se exprima clar, precis. În ultimele douăzeci şi patru de ore se gîndise numai la ce urma să-i spună. Dacă o considera o pură fantezie a lui, avea s-o invite să ia împreună avionul şi să cumpere un pelican din scoici.

Dar acum nu-i putea oferi doar atît, n-ar fi fost cinstit.

— Nu-ţi pot cere să rămîi, să mă aştepţi, să-ţi petreci viaţa aşteptînd, zi de zi. Nu vreau asta pentru tine, Jackie.

Lovitura pornea tocmai din acest simţ al cinstei. Nu era capabil să mintă şi să-i ofere ceea ce, pentru ea, ar fi fost fericirea.

— Am vrut să te las pe tine să-mi spui ce vrei,

Nathan. Asta vrei tu, Nathan? Pace, liniște, fără complicații?

Oare asta dorea? se întrebă el. Totuși, să-l aștepte... o astfel de viață nu i se părea nici confortabilă și nici echilibrată, ci mai degrabă plictisitoare din cale-afară. Nathan lupta pentru a-și păstra calmul.

— Nu-ți pot dărui ceea ce-ți dorești. Nu-ți pot oferi nici un mariaj, nici o familie, nici o logodnă, pentru că eu nu cred în așa ceva, Jackie. Prefer, așadar, să te rănesc acum, decît să te chinui toată viața.

Temîndu-se să spună ceva, ea tăcu cîteva secunde. Nu putea s-o rănească mai mult decît o făcea acum, prin aceste cuvinte. Ar fi suferit mai puțin dacă el ar fi recunoscut totul, în loc să se ascundă în spatele ei.

— Știi, ce-i mai rău?, zise ea calm. E că refuzi să crești, să te maturizezi.

— Nu văd legătura.

— Ba da, o vezi.

Ea se ridică. Dacă n-o să se hotărască repede, o să moară. O să se prăbușească definitiv.

— Nathan, nu pretind că mi-ai datora vreo explicație. În general, oamenii obișnuiesc să-și repete mereu: îmi datorezi, îți datorez... Eu am considerat întotdeauna că un cadou nu merită nici o explicație, dacă într-o zi primești un altul în schimb. Ești perfect liber să mi-l oferi sau să mi-l refuzi.

Jackie se așeză din nou.

— Mă gîndeam doar, că în afara acestei datorii, ai vrea să-mi spui pur şi simplu ceva.

El îşi scoase o ţigară din buzunar, o aprinse şi se aşeză la celălalt capăt al patului.

— Da, ai dreptate...

Îşi căuta cuvintele. Nu le găsea şi trebui să se rezume la a începe... altfel. Îi trecu prin faţa ochilor, ca o umbră, toată copilăria.

— Mama mea, provine dintr-o familie bogată şi cunoscută. Dorea să facă un mariaj strălucit.

Jackie se încruntă.

— Asta aparţine generaţiei părinţilor.

— Nu. Era şi este o regulă de aur în familia ei. Tatăl meu avea mai multă ambiţie, decît bun gust Şi cînd mama s-a îndrăgostit de el, familia ei n-a fost din cale-afară de bucuroasă, dar n-a făcut nici o obiecţie. Căsătoria îi oferea ceea ce-şi dorea — o soţie de neam bun care-i va spori renumele şi-i va dărui un moştenitor.

— Da, înţeleg, spuse Jackie gînditoare.

— N-o iubea. Mariajul era pentru el o afacere.

Nathan se întrerupse şi urmări cu privirea rotocoalele de fum. Cine a ieşit mai rău din povestea asta. Părinţii lui sau el? Ridică din umeri. Era o poveste veche.

— Fără îndoială, avea un fel de afecţiune pen-

tru ea, dar niciodată n-a fost capabil să-i dăruiască ceva din sufletul lui. Munca îl ţinea departe de casă. Era obsedat de dorinţa de a face avere, de a reuşi în afaceri. Cînd m-am născut eu, i-a oferit mamei un colier de smaralde pentru a-i mulţumi că îi dăruise un fiu.

Jackie era înspăimîntată de demnitatea vocii lui. Era mai bine să-l asculte pînă la capăt.

— Mama îl adora. Era aproape fanatism. Cît am fost copil am avut dreptul la o doică şi ea juca rolul unei adevărate gărzi de corp. Erau înspăimîntaţi de perspectiva de a mi se întîmpla ceva rău. Nu eram doar fiul lui, ci, în primul rînd, un simbol al puterii lui.

— Oh, Nathan...

— Ea chiar cuvintele acestea le-a folosit cînd am împlinit cinci ani. O vedeam rar. Mama luase hotărîrea de a fi pentru tata soţia perfectă, mai ales în cadrul social. Iar el... Rolul lui de tată se rezuma la a trimite cecuri pentru a-mi plăti studiile şi a apăra onoarea familiei. Şi lucrul cel mai cumplit e că-şi pierduse orice simţ al onoarei.

Stinse încet ţigara în scrumieră.

— Au fost şi alte femei în viaţa lui. Mama ştia dar se prefăcea că nu ştie. El mă asigura că aceste legături nu erau serioase dar erau inevitabile pentru un om care era mereu plecat de acasă.

— Aşa ţi-a spus el? exclamă Jackie, profund şocată.

— Cînd aveam şaisprezece ani. Atunci, senti-

mentele mamei pentru el păreau deja moarte. Am trăit aşadar ca trei străini.

— De ce nu te-ai dus la bunici?

— Bunica a murit. Numai ea putea înţelege. Bunicul... considera că mariajul fiicei lui era o reuşită. Mama nu s-a plîns niciodată. Tata se ferea să confirme adevărul. Ar fi fost înspăimîntat dacă i-aş fi spus că nu mai vreau să locuiesc cu părinţii. De aitfel mă bucuram de toată libertatea.

Jackie întelegea de unde pornea această nevoie a lui de viaţă singuratică. Ce putea face un adolescent din viaţa lui particulară, într-o familie atît de dură?

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

Jackie îşi revăzu copilăria veselă, într-o atmosferă călduroasă. Familia rîdea, pălăvrăgea, casa era mereu plină. Se discuta şi se certau numai ca să izbucnească în rîs cîteva minute mai tîrziu.

— Nathan le-ai spus vreodată care e părerea ta?

— O singură dată. Au fost cu totul şocaţi de lipsa mea de recunoştinţă... şi de lipsa mea de tact. De felul cum am ridicat problema. Mi-am dat seama că era inutil să mă dau cu capul de pereţi şi să apuc în altă parte.

— Care parte?

— Să plec la studii. Să am aspiraţii personale. Nu pot spune că părinţii au încetat să existe pentru mine, dar mă rezumam la esenţial. După ce am terminat colegiul, am plecat în Europa. Am stat acolo o vară şi nu l-am văzut pe tata pînă n-

am început cursurile la universitate. Cînd a descoperit că studiam arhitectura a încercat să mă convingă să renunț și s-o iau pe urmele lui. Spera. După ce suportasem jugul optsprezece ani, hotărîsem că aveam să devin constructor. Era visul meu și era mai puternic decît al lui.

— Ai crescut.

— Suficient ca să țin piept. M-a amenințat că nu mai îmi dă bani. Mama a trecut de partea lui. Nu-l mai iubea dar avea în continuare grijă de el. Pentru ea, eu eram doar fiul tatălui meu și nimic altceva.

— Ești prea dur, Nathan. Mama ta...

— Mi-a mărturisit că nu mă dorise. Și a spus că dacă nu mă năsteam eu, mariajul ei n-ar fi fost un eșec. Fără responsabilitatea de a crește un copil, l-ar fi putut urma pe tata în toate deplasările lui.

Jackie se făcuse palidă. Refuza să creadă. Cum puteau niște părinți să fie atît de cruzi cu copilul lor? Își șterse lacrimile și se ridică pentru a se apropia de el.

— Nu te meritau...

— Nu asta e problema.

O îndepărtă încetișor, știind că ar fi înnebunit dacă-l îmbrățișa. Niciodată nu-și povestise trecutul. Nimănui.

— În ziua aceea am luat hotărîrea să-mi înfrunt tatăl. Nu mai aveam familie și nici nu mai aveam nevoie. Bunica îmi lăsase ceva bani cu care să-mi termin studiile. Nu voiam să mai accept nimic

de la tata. Din ziua aceea m-am descurcat singur. Nimic nu s-a schimbat.

Jackie îşi lăsă braţele să cadă neputincioase pe lîngă corp. El respingea ajutorul ei şi, deşi avea inima frîntă, ea spera totuşi că nu singurătatea era salvarea lui.

— Încă îi mai laşi să-ţi tulbure viaţa? spuse ea cu duritate.

Nu era furioasă pe el, ci voia să-i vină în ajutor.

— Mariajul lor a fost dezastruos... Dar asta nu-i o regulă!

— Pentru mine da, recunoscu el, simţind că-l cuprinde furia. Nu fi proastă, Jackie. Caracterul părinţilor se moşteneşte. Tata era un egoist şi eu sînt la fel. Numai că eu am destul bun simţ să ştiu că nu te pot atrage şi pe tine în această viaţă mizerabilă.

— Bun simţ? Cum poţi pretinde că felul în care te comporţi denotă cel mai elementar bun simţ? Pentru numele lui Dumnezeu, Nathan, dacă taică-tu a fost un criminal nenorocit asta înseamnă că şi tu aştepţi prima ocazie ca să strîngi un om de gît.

— Eşti absurdă.

— Eu? Absurdă?

Nebună de mînie, apucă primul obiect care-i căzu în mînă şi-l aruncă de pămînt. Un vas venetian din secolul al nouăsprezecelea!

— Tu eşti absurd. Şi nu vezi că tu baţi cîmpii, strigă ea. Să-ţi spun eu ce e absurd! E absurd să iubeşti un om şi să refuzi, cu toate astea, să-ţi

faci un cămin împreună cu el, şi asta numai fiindcă te temi ca nu cumva să ai vreo tară ereditară!

— Jackie! Nu acest vas...!

Prea tîrziu! Covorul era deja plin cu cioburi de porţelan.

Nathan o imobiliză înainte ca ea să mai poată lua ceva în mînă. Ea îl înfruntă cu o privire rece. Lacrimile o podidiră mai tîrziu, se revărsară în torente...

— Ai dreptate într-o privinţă, Nathan. Universul construit de un cuplu cere tandreţe şi atenţie. Eu sînt o persoană iubitoare, dar nu cred că tu ai putea avea grijă de cineva, oricine ar fi acela.

El suspină încetişor.

— Nu vreau să cred că e o insultă.

— Nu? Sîntem diferiţi şi cred totuşi că amîndoi am fi în stare să ne dovedim destul de maturi pentru a ajunge la un compromis. Însă n-o să fim niciodată la fel. Asta nu schimbă cu nimic faptul că te iubesc şi că vreau să-mi petrec viaţa alături de tine.

Îi trecu degetele prin păr pentru a-i ridica faţa.

— Tu nu eşti tatăl tău, Nathan, şi sînt sigură că n-ai moştenit nimic de la mama ta.

El îi luă mîinile...

— Dacă nu te-aş iubi aşa mult, mi-aş asuma riscul. Aş putea accepta să recunosc că avem o şansă, dar mi-e teamă pentru tine, mi-e teamă să pornim pe calea asta cu sabia lui Damocles atîrnată deasupra capetelor noastre.

— Îţi faci prea multe griji...

Lacrimile o podideau. Încercă din nou să le oprească şi-şi ridică demnă privirea.

— Du-te naibii, Nathan. Nici măcar n-ai curajul să-mi spui că mă iubeşti!

Plecă brusc. El auzi uşa trîntindu-se în urma ei.

Capitolul 12

— Zidarii vor pierde două zile din cauza ploii. Trebuie să dublez echipele.

Nathan zăbovea pe şantier, aşteptînd ca soarele să-şi facă apariţia. Era frig la Denver. Primăvara se lăsa aşteptată, dar, în pădure, florile sălbatice apăruseră deja. În curînd vor fi toate înflorite. Nathan şi le imagina deja.

— În ciuda timpului urît lucrările avansaseră în cele trei săptămîni.

Cody, cu casca pe cap, nu-şi putea imagina lucrarea terminată, dar stătea bine cu moralul.

— Îmi pare bine că eşti cu mine, Cody.

Nathan aruncă o privire pe planuri.

— Controlezi toată situaţia... ca de obicei.

— Da...

Nathan scoase o ţigară şi o prinse. Cody observă că prietenul lui are cearcăne, are ochii roşii şi e tras la faţă. Ce i se întîmplase? Ce-l putea tulbura în halul ăsta?

— Inspectorul o să treacă astăzi pe aici, continuă Nathan, strecurîndu-şi bricheta în buzunar.

— Credeam că te-ai lăsat de fumat.

— Oarecum.

Un muncitor dăduse radioul la maximum. Muzica urla. Nathan o văzu pe Jackie în bucătărie.

— E vreo problemă între tine şi Jackie?'întrebă Cody.

— De ce?

— Arăţi de parcă n-ai fi închis un ochi de-o grămadă de vreme. Nu vrei să stăm puţin de vorbă?

— N-am ce să-ţi spun.

Cody îşi aprinse şi el o ţigară şi trase fum în piept.

— Uşor de zis, şefu' .

Nathan înjură.

— Îmi pare rău.

— Ce-ai zice de-o cafea şi nişte dulciuri?

— Receptat, Cody.

Zece minute mai tîrziu erau instalaţi într-o săliţă, în care mirosul de ceapă prăjită se amesteca neplăcut cu un puternic miros de tutun. Meniul era afişat pe o tablă neagră iar chelneriţele purtau minijup de un roz agresiv. Jackie ar fi găsit că

e foarte amuzant. Li se aduse o ceaşcă de cafea înainte de a comanda ceva. Chelneriţa se apropie. Cody îi zîmbi.

— Două porţii de specialităţi, vă rog.

— Da... am notat, spuse fata, mîzgîlind în carneţelul ei.

Se întoarse spre Nathan şi-i zîmbi cuceritor.

— Cum doriţi ochiurile?

— Nu prea prăjite.

Nathan îi zîmbi şi el. Pentru prima oară de cînd venise avea chef să zîmbească.

— Ce înseamnă specialităţi? îl întrebă pe Cody, cînd chelneriţa se îndepărtă?

— Ouă cu costiţă, pîine prăjită.

Îşi întinse picioarele şi-şi continua asaltul.

— Ai sunat-o?

Nathan ştia că-i poate mărturisi orice lui Cody.

— Nu, nu i-am telefonat.

— V-aţi certat?

— Nu, nu s-ar putea spune că ne-am certat.

Se încruntă, mătură firmiturile de pe masă şi se miră.

— Da, ai ghicit, ai dreptate.

— Îndrăgostiţii se ceartă adesea. E semn bun...

— Aşa spune şi ea, zise el, zîmbind din nou.

— Are fler.

Cody îşi bău cafeaua şi-şi mai turnă o ceaşcă. Nathan încă nu se atinsese de a lui.

— Judecînd după mutra ta, tu eşti cel care a pierdut, Nathan.

— Nu, nici unul, nici celălalt.

Cody rămase tăcut.

— Tatăl meu era un timid. Îi trimitea flori mamei cînd ceva nu părea în ordine.

— Nu e chiar aşa simplu.

Cody aşteptă pînă chelneriţa aşează farfuriile pe masă, apoi reluă subiectul.

— Nathan, ştiu că eşti discret şi pudic, spre cinstea ta. Am lucrat împreună doi ani şi cred că te cunosc destul de bine. Control, ordine, organizare. ăsta-i motivul pentru care acum sîntem mai mult decît simpli asociaţi; ne putem vorbi deschis. Să ştii că ajută..

Privirea lui Nathan se fixă asupra ferestrei. În spatele ei, buldozerele şi macaralele huruiau monoton.

— Jackie vrea să mă însor cu ea. Nu pot s-o fac.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu pot aşa. Din motive strict personale. Nu-i pot oferi nici mariaj, nici familie. Iar Jackie are nevoie de promisiuni. Eu nu promit niciodată.

— Deci tu ai luat hotărîrea asta, sublinie Cody, atacînd micul dejun. Dar se pare că hotărîrea ta nu prea te face fericit. Bineînţeles, dacă nu o... iubeşti.

— N-am spus că nu o iubesc.

— Da? Nu mi-am dat seama.

— Uite Cody. Mariajul e dificil chiar şi cînd oamenii se acceptă unii pe ceilalţi, se înţeleg... Dar cînd sînt aşa de diferiţi, ca Jackie şi cu mine, e imposibil! Ea vrea un cămin, copii... compli-

caţiile care rezultă de aici. Eu lipsesc de acasă săptămîni întregi şi cînd mă întorc acasă...

Fraza rămase neterminată pentru simplul motiv că nu ştia cum s-o sfîrşească.

Nathan privea pe fereastră.

— Ei da, asta chiar că-i o problemă, îl ironiză Cody. E o mare diferenţă între a seduce o femeie şi a împărţi cu ea nopţile în hoteluri jerpelite şi a avea una care te iubeşte şi te aşteaptă acasă.

Privirea lui Nathan se desprinse de fereastră şi se fixă asupra lui Cody.

— Perfect. N-ar fi cinstit faţă de ea.

— Da, ai perfectă dreptate. Mai bine să fugi de ea şi să fii nefericit fără ea, decît să-ţi asumi riscul de fi fericit cu ea.

— Divorţurile sînt cam tot aşa de numeroase ca şi căsătoriile.

— Mda. Statisticile sînt descurajatoare. Mă întreb de ce se mai însoară oamenii.

— Tu, de exemplu, nu te-ai însurat.

— Exact. Eu n-am găsit încă femeia care să mi se potrivească.

Mai luă o gură de mîncare şi declară:

— Am să mă ocup de Jackie săptămîna viitoare.

Strălucirea ucigaşă din privirea lui Nathan îl incită pe Cody sa se furişeze în spatele scaunului şi să mai încerce o dată:

— Nathan, cînd o femeie luminează viaţa unui bărbat, iar acesta preferă să şi-o umbrească singur, atunci nimic nu-l poate împiedica pe un altul

să profite. Şi, de fapt, ţie ţi-ar conveni, nu?

— Nu merge prea departe cu gluma, Cody!

— Nu, tu singur ai făcut-o.

Se aplecă deasupra spătarului şi-i spuse foarte serios:

— Dă-mi voie Nathan să-ţi spun un lucru. Tu eşti un tip bine şi un arhitect excelent. Nu-ţi place să minţi şi nici să fii superficial. Dar nu eşti destul de bărbat ca să rezolvi problema la momentul potrivit. Poţi rămîne tu, aşa cum eşti, fără ea. Ai putea, însă, să fii fericit cu ea.

— Ştiu, spuse el, şi mă nelinişteşte asta. Dacă n-ar ţine decît de mine...

— Decît de tine? Cum?

— Am ajuns la concluzia că nu sînt destul de bun fără ea, pe cînd... ea poate fi mai bună fără mine.

— Şi nu crezi că doar ea e în măsură să hotărască asta? mormăi Cody, scoţîndu-şi portmoneul pentru a plăti nota. Acum mă interesează şi pe mine subiectul în aceeaşi măsură.

— Şi?

— Mă duc în cameră să-mi fac bagajele şi să-mi reţin un loc la avion. Plec mîine dimineaţă.

— Eu plec azi, declară brusc Nathan.

N-ar fi putut spune de ce.

— Drum bun!

La două noaptea, Nathan ajunse acasă. Nu era sigur c-o va găsi acolo pe Jackie. O sunase înainte, dar nu răspunse nimeni. Totuşi, nu putea crede că plecase. Nici nu răsuci bine cheia în

broască şi-l învălui o presimţire sumbră. Jackie nu era nici în camera ei, nici în salon, nici în bucătărie. Patul ei era gol. Parfumul încă mai stăruia în încăpere. Era singura urmă pe care Jackie o lăsase.

— Ce poate fi mai enervant decît să vezi un adult că trişează la scrabble?

— Nu trişez, replică J.D. MacNamara, pironindo pe fiică-sa cu privirea.

Se certau în legătură cu autenticitatea unui cuvînt.

— Şi nu pentru că tu eşti scriitoare. Asta nu înseamnă că ştii toate cuvintele din dicţionar.

Jackie se aplecă din nou asupra literelor, apoi ridică brusc capul.

— Spune-mi tată, tu şi cu mama, care sînteţi atît de diferiţi, cum se face că mariajul vostru merge aşa de bine?

— Mm?

Îi aruncă o privire distrată căutînd să formeze un nou cuvînt.

— Mama e atît de elegantă, de delicată.

— Şi eu, eu cum sînt? Un ţărănoi?

— Oh, nici chiar aşa.

El se încruntă şi mai aşeză un cuvînt pe tablă.

— Cum aţi reuşit să fiţi aşa de fericiţi, tu şi cu

mama?

— O las să facă tot ce vrea şi viceversa. Spune-mi Jackie ce te frămîntă?

Ea îşi sprijini obrajii în palme.

— Nu, nimic. Numai că am mai crescut puţin în primăvara asta.

— Ai întîlnit un bărbat de care te-ai îndrăgostit nebuneşte.

— Cred că ţi-ar place, tată. E dur, poate puţin prea dur. E bun, e vesel.

Simţi că o năpădesc lacrimile şi-şi presă pleoapele cu dosul palmelor.

— E genul de om care se poartă frumos nu din pură politeţe, ci pentru că e un adevărat gentleman. Şi mamei i-ar place.

— Şi-atunci care-i problema?

— Nu e pregătit pentru... şi... şi nu ştiu cît timp va trebui să-l aştept.

J.D. se încruntă.

— Vrei să-i trag o chelfăneală bună?

Jackie izbucni în rîs şi se aşeză pe genunchii tatălui. În clipa aceea maică-sa intră în încăpere. Delicată, încîntătoare, cu o rochie de mătase bleu, de aceeaşi culoare cu ochii.

— John, dacă bucătarul se mai poartă ca un necioplit va trebui să faci ceva. Nu admit nici o scuză.

Patricia se îndreptă spre bar, îşi turnă puţin cognac şi se aşeză picior peste picior. *Picioarele cele mai frumoase de pe coasta de est*, spunea soţul ei.

— Jackie, reluă ea, am descoperit un nou coafor. Cred că ţi-ar place.

Jackie zîmbi şi-şi sufla o buclă care-i cădea în ochi. O sclipire drăgăstoasă îi luci în privire.

— Te ador mamă.

Privirea mamei străluci la rîndu-i.

— Şi eu, scumpo. Mă bucur că te-ai întors acasă. Fără tine şi fără băieţi mi se părea că e prea linişte pe aici.

— O să ne vedem ceva mai des acum că a devenit o mare scriitoare, mormăi J.D.

— Nu e decît prima carte, tată.

— Sigur, spuse Patricia, dar sînt foarte mîndră că a apărut în colecţia de romane istorice.

— Citeşti romane sentimentale, tată?

— O să văd, murmură tatăl. În aşteptarea cărţii vino încoace, taci şi hai să jucăm mai departe.

— Soneria de la uşa de la intrare zbîrnîi.

Jackie se ridică să deschidă. Maică-sa o opri cu un gest al mîinii.

— O să deschidă Philipp. Jackie mai bine ţi-ai îndrepta coafura.

Ea se mulţumi să-şi treacă degetele prin părul rebel. Philipp se îndreptă spre ei.

— Doamnă MacNamara, un domn Nathan Powell doreşte s-o vadă pe domnişoara Jacqueline.

— Dar...

— Aşează-te şi taci, repetă J.D.

Tatăl său îi aruncă o privire ironică.

— Doar nu vrei ca Philipp să-l conducă înapoi

la uşă.

Jackie scrîşni din dinţi.

— Jackie...

Nathan o salută liniştit ca şi cum nu s-ar fi văzut de aseară. Ea se ridică şi întinse mîna tremurînd.

— Bună Nathan. Nu mă aşteptam să te revăd.

— Nu, eu... Ar fi trebuit să telefonez.

Brusc se întrebă ce caută aici, în haine de drum, cu o cutie sub braţ.

— Îmi pare bine să ţi-i prezint pe părinţii mei. Tată, mamă, el e Nathan Powell.

J.D. se ridică în picioare cucerit cu totul de acest bărbat care părea jenat de situaţie.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Jackie mi-a vorbit mult despre dumneavoastră. Pot să vă ofer ceva de băut? întrebă J.D. .

Cu sentimentul că prima bătălie era cîştigată, Nathan se întoarse spre doamna MacNamara.

— Vă rog să mă scuzaţi că am năvălit aşa, pe neaşteptate.

— Nu contează, domnule Powell. Luaţi loc, vă rog, spuse ea graţios, avînd sentimentul că acesta era viitorul ei ginere.

— Ei bine, eu...

— Nimic nu-i mai bun ca un whisky pentru a vă veni în fire, declară J.D., întinzîndu-i un pahar. Cu ce vă ocupaţi? Aţi început lucrările la un nou proiect?

— Da, eu...

— Bine, bine... Mi-ar place să discut cu

dumneavoastră, dacă nu...

Uitînd cu totul de curtoazie, Nathan aşează paharul care-i fusese dat şi, fără un cuvînt, o apucă pe Jackie de cot, împingînd-o spre terasă.

— Bine dar... zise Patricia sufocată.

— Punem pariu pe data nunţii? concluzionă J.D., golind dintr-o înghiţitură paharul oferit musafirului.

Afară, aerul era parfumat de miresmele serii. Stelele începeau să strălucească. Nathan aşezase pachetul pe o masă din grădină şi o prinse pe Jackie în braţe.

— Îmi pare rău, am fost nepoliticos cu părinţii tăi.

— Da, aşa e, dar nu contează. Pari foarte obosit, spuse ea, luîndu-i faţa în mîini.

— Nu, nu-i nimic. Nu eram sigur că am să te găsesc aici. Nu mai speram.

— Nu?

— Erai plecată cînd m-am întors acasă. Te-am căutat peste tot.

Emoţia bruscă o făcu pe Jackie să păşească înapoi şi să se aşeze pe marginea mesei.

— Chiar m-ai căutat?

— Două zile.

— Îmi pare rău, dar credeam că te întorci săptămîna viitoare. Aşa mi-au zis de la tine, de la birou.

— M-am întors mai devreme... M-ai sunat la birou?

— Da. De ce te-ai întors mai repede, Nathan?

— Oh... Pentru că a rămas Cody să supravegheze totul. Dar tu erai plecată. M-ai păcălit.

Ea zbură în braţele lui rîzînd, hotărîtă, însă, să joace pînă la capăt.

— Voiai să te aştept?

— Da... Nu. Da! Ştiu că n-aveam dreptul, dar, cînd m-am întors, casa era goală şi nu mai puteam să stau singur. E greşeala ta, nu pot trăi fără tine. Nu mai pot fi singur, fără tine.

— Dar e groaznic, Nathan. Vrei să mă întorc acasă?

O sclipire de furie lumină privirea bărbatului. Jackie mîngîia distrată pachetul aşezat pe masă. Ar fi vrut să ştie ce conţine. Deodată avu o minunată inspiraţie.

— Mi-am vîndut cartea.

— Vîndut? Nici nu ştiam că ai trimis-o.

— N-am vrut să-ţi spun. Nu voiam să fii dezamăgit dacă ar fi fost refuzată.

— N-aş fi fost dezamăgit.

O strînse în braţe, reţinîndu-se să n-o zdrobească la pieptul său.

— Mă bucur pentru tine şi sînt mîndru. Aş fi vrut să fiu acolo.

— Trebuia să mă descurc singură prima dată. Dar data viitoare mi-ar place... să fii şi tu cu mine.

Privirea lui Nathan deveni arzătoare.

— E aşa de uşor. Trebuia numai să vin să te rog, aşa-i?

— Nici măcar atît.

— Nu te merit.

— Ştiu, zise ea, zîmbind.

El izbucni în rîs şi o sărută cu pasiune.

— Am venit să-ţi fac toate promisiunile pe care mă temeam că mi le vei cere. Pot să ţi le spun?

— Să te aud, ce mai aştepţi?

— Te doresc şi mai vreau ca totul să fie perfect. Fără despărţiri prea lungi, fără jurăminte sfărîmate; am să-l iau pe Cody ca asociat.

— Asta e o hotărîre bună.

— Încep să învăţ, Jackie.

— Observ.

— Trebuie să ne facem o familie a noastră, o adevărată familie. Nu vreau să mă gîndesc ce fel de soţ aş putea fi... sau ce fel de tată... dar...

Ea îi atinse buzele cu degetul.

— O să descoperim împreună.

— Da şi... ai putea să mă însoţeşti cînd călătoresc?

— Încearcă numai să mă împiedici.

Îşi ascunse chipul la pieptul lui.

— Jackie, m-am schimat cu totul. Ar fi mai bine să-mi pierd ochii sau mîinile decît să te pierd pe tine. Fără tine nu văd nimic, nu simt nimic. Trebuie să-mi împart viaţa cu tine. O să învăţăm totul împreună. O să mai şi greşim, dar te iubesc mai mult decît aş şti vreodată să-ţi spun.

— Te descurci foarte bine! spuse ea, scuturînd din cap ca să nu izbucnească în plîns de emoţie. Nu, nu vreau să plîng. Arăt groaznic cînd plîng. Şi, în seara asta vreau să fiu frumoasă. Spune-

mi, nu vrei să-mi dai cadoul înainte să încep să miorlăi?

El luă misteriosul pachet şi i-l întinse.

— Vreau să-ţi dăruiesc ceva care să-ţi amintească mereu că te iubesc, dacă vreodată ai să uiţi. Ceva care mi-a redat speranţa într-un viitor în care nu mai credeam.

Jackie îl luă ştergîndu-şi pe furiş ochii.

— Ia să văd. Diamante — astea-s pentru eternitate. Dar, eu întotdeauna am preferat pietricele fără valoare şi de toate culorile.

Desfăcu panglica şi despachetă cuţia.

O clipă Jackie rămase mută de uimire. Lumina lunii se juca pe obrajii ei scăldaţi în lacrimi. În mîini avea... un pelican de scoici!

— Nimeni nu m-a înţeles aşa cum mă înţelegi tu.

— Rămîi aşa cum eşti, pentru totdeauna, murmură el, ţinînd între trupurile lor oribila pasăre. Acum, hai să ne întoarcem acasă.

Sfîrşit

Nathan se simțea în același timp destins și perplex. Ea era atît de sigură de sine, atît de prietenoasă, atît de convinsă că acest sărut nu va schimba nimic... Un sărut, atîta tot!

Îi cuprinse gîtul, degetele i se împletiră în părul ei. Îi ridică fața și, în timp ce-i atinse buzele, lumea începu să se învîrtă. Trupul i se cufundă în al ei și-l inundă cu o extraordinară plăcere. Căldura ei. Dulceața ei. Mîinile mîngîindu-i pielea.

Lui Jackie i se păruse că așteptase această îmbrățișare ani în șir!

Bărbatul și femeia... două lumi diferite pe care le pot uni doar dragostea pentru totdeauna, sau banii pentru o clipă. O alegere pe care, însă, doar Ea o poate face...

BEST SELLER

PREȚ: 1200 lei